

የክርስትና ጥምቀትና መንፈሳዊ እሴቶች

ስለ ክርስትና ጥምቀት የጀመርነውን ትምህርት በዚህ ምዕራፍ ውስጥ የምናጠቃልለው ሲሆን፤ ይኸውም በአዲስ ኪዳን ላይ በመንተራስ ጥምቀት ለመንፈሳዊ ዕድገት ያለውን አስተዋፅኦ በመገምገም ይሆናል።

የእግዚአብሔር ፀጋ የሚገለፅባቸው መንገዶች፡-

ይህን ታላቅ ምስጢር ለመረዳት በሮሜ 8:1-7 ላይ የሚገኘውን ምዝብ በጥንቃቄ ማጤን አለብን፡- «እንግዲህ ምን እንላለን ፀጋ እንዲበዛ በኃጢአት ፀንተን እንት? አይደለም ለኃጢአት የሞትን እኛ ወደ ፊት እንዴት እድርገን በእርሱ እንኖራለን ወይስ ከክርስቶስ ኢየሱስ ጋር እንድ እንሆን ዘንድ የተጠመቅን ሁላችን ከሞቱ ጋር እንድ እንሆን ዘንድ እንደተጠመቅን አታውቁም? እንግዲህ ክርስቶስ በአብ ክብር ከመታን እንደ ተነሣ እንዲሁ እኛም በአዲስ ሕይወት እንድንመላለስ ከሞቱ ጋር እንድ እንሆን ዘንድ በጥምቀት ከእርሱ ጋር ተቀበርን። ሞቱንም በሚመስል ሞት ከእርሱ ጋር ከተባበርን ትንሣኤውን በሚመስል ትንሣኤ ደግሞ ከእርሱ ጋር እንተባበራለን። ከእንግዲህ ወዲያ ለኃጢአት እንዳንገዛ የኃጢአት ሥጋ ይሻር ዘንድ እርጌው ሰዎችን ከእርሱ ጋር እንደተሰላሰለ እናውቃለን። የሞተስ ከኃጢአቱ ሀድቆአልና።»

እውሉስ ከዚህ ቀደም ብሎ በሚገኘው በምዕራፍ 5:20 ላይ የሰው ልጅ ኃጢአት በበዛ መጠን የቱንም ያህል የእግዚአብሔር ፀጋ እንደሚጨምር በሚከተለው መልኩ ገልጾታል፡- «ዳሩ ግን ኃጢአት በበዛበት ኃጢአት በሞት እንደነገሠ እንዲሁ ደግሞ ፀጋ ከጌታችን ከኢየሱስ ክርስቶስ የተነሣ በዕድቅ ምክንያት ለዘላለም ሕይወት ይነገሥ ዘንድ ፀጋ ከመጠን ይልቅ በለጠ።» ይህ አባባል በቀጥታ የሚመራን እውሉስ በሮሜ 6:1 ላይ «እንግዲህ ምን እንላለን ፀጋ እንዲበዛ በኃጢአት ፀንተን እንት?» ሲል ወደ አነሳው ጥያቄ ነው። እውሉስ ይህን ጥያቄ ሲያቀርብ በህሊናው ውስጥ የሚታየው አንድ የእርሱ ተቃራኒ የሆነ የሌላ ሰው ጥያቄ ነበር። ይኸውም፡- የእግዚአብሔር ፀጋ የሰው ልጅ ኃጢአት በጨመረ ቁጥር የሚያድግ ከሆነ ኃጢአት በበዛበት ሥፍራ ሁሉ በዚያ በብዛት የሚገኝ ከሆነ ታዲያ ለምን የእግዚአብሔር ፀጋ እንዲበዛለን አብዝተን ኃጢአት እንሠራም? ለመሆኑ የእግዚአብሔር ፀጋ ለሰዎች የሚደርሰው በዚህ ዓይነት መልኩ ነው ብሎ ማለቱንና ትክክል ነውን?

እውሉስ ለዚህ አደገኛ ጥያቄ ያለው መልስ ጥያቄውን አቅራቢ የሆነው ሰው ራሱ የእግዚአብሔር ፀጋ ለሰሚገለጥባቸው መንገዶች በቂ ግንዛቤ የሌለው ነው የሚል ነው። በመሠረቱ ለአንድ ኃጢአተኛ ለሆነ ሰው የእግዚአብሔር ፀጋን መቀዳጀት፤ ኃጢአተኛው በተራው ለእግዚአብሔር ሊከፍለው የሚገባ ካሣ፤ ወይም ዕዳ አለ። ይኸውም ካሣ፤ እግዚአብሔርን በአዲስ ፍቅር መውደድና፤ ያለ ማወላወል ማመን ሲሆን፤ ይህም በኃጢአተኛው ስብሰና ላይ መሆኑ ለውጥን ያስከትላል።

የዚህ ዓይነቱ ለውጥ በአንድ በኩል ተቃራኒ የሆኑ ሁለት ባህርያትን ሲያቅፍ፤ በሌላ በኩል ደግሞ እነዚህ ሁለቱ ተቃራኒ ባህርያት እርስ በእርስ የሚደጋገፉና የሚረዳዱ ሆነው እናገኛቸዋለን። በቅድሚያ የሚያጋጥመን ሞት ሲሆን፤ ይህም ሞት ዳግመኛ ኃጢአት ላለመሥራት የእርጌው ለውነታችን ሞት ነው። ከዚህ በመቀጠል የሚያጋጥመን ግን የሞት ተቃራኒው የሆነው አዲስ ሕይወት ነው። ይህም ሕይወት ለእግዚአብሔር የተሰጠና የዕድቅ ሕይወት ነው።

የእግዚአብሔር ፀጋ በአንድ ኃጢአተኛ ሕይወት ውስጥ እንዴት እንደሚሠራና ምን ዓይነት ውጤት እንደሚያስከትል ከተረዳን ዘንድ፤ በመቀጠል የሚያጋጥመን ሁለት አማራጮች ብቻ ይሆናሉ ማለት ነው። ይኸውም አንድም ለኃጢአት የሞትን በመሆን የእግዚአብሔርን ጸጋ መቀበል ሲሆን፤ አለበለዚያም ለኃጢአት ባለመሞት የእግዚአብሔርን ጸጋ ማጣት ነው። ለሰዚህ በኃጢአት ተመርዘን ሳለ በተመሳሳይ ጊዜ የእግዚአብሔርን ጸጋ ልንላበስ እንችላለን ማለት ጨለማና ብርሃን አንድ ናቸው ብሎ ከማመን የተለየ አይሆንም። እነዚህ ሁለቱ ሐቆች ምን ጊዜም ሊታረቁ ስለ አለመቻላቸው እውሉስ በሮሜ 6:2 ላይ በሚከተለው መልኩ ያሳስበናል፡- «ለኃጢአት የሞትን እኛ ወደ ፊት እንዴት እድርገን በእርሱ እንኖራለን?» ለኃጢአት መሞት የሚለውን ሐረግ በትክክል ለመረዳት የሚከተለውን ማብራሪያ ማጤኑ ይጠቅማል። አንድ እጅግ ኃጢአተኛ ሰው አለ ብለን እንገምት። ይህም ሰው

በሚሰቱና በልጆቹ ላይ ከፍተኛ ጭቆና የሚያካሂድ፤ በምግብና በልብሳቸው የሚበድላቸው፤ ከዚያም አልፎ በቤቱ የእግዚአብሔር ስም እንዳይጠራ ከመከላከልም አልፎ በፈጣሪው ላይ ስድብና ሐሚት የሚያካሂድ ነው እንበል። በመቀጠልም ይህ ሰው ሳይታሰብ በልብ ድካም ሞተ እንበል። አሚሟቱ ግን ወንበሩ ላይ እንደተቀመጠ ሆኖ፤ ሲጋራውን እንዳቀጣጠለና የከፈተውን ሙሉ ወርሙስ ውስኪ ገና እንደተጎነጨለት ነበር። ከእንግዲህ ለዚህ ሰው ያ እንደዚያ የሚወደው ውስኪም ሆነ ሲጋራ ዋጋ የለውም። ስለ ምን በባል ሰውየው በመሞቱ ለአልኮልና ለሲጋራ ያለውም ሰብ አብሮት ስለሞተ ነው። ከጥቂት ጊዜ በኋላም፤ በለንበት አምልኮ ላይ ሊካፈሉ የዋሉት ሚስቱና ልጆቹ የሚወዱትን የምስጋና መዝሙር አያንጎራጎሩ ወደ ቤት ይመለሳሉ። እንደገቡም አባወራውን ወንበር ላይ ተቀምጦ በማየታቸው እንደልማዱ የሰድብና የዱላ ውርድብኝ ያወርድብናል ብለው በፍርሃይ ይንቀጠቀጣሉ። ሆኖም ሰውየው አልተሳደበም፤ ወይም ለዱላ አልተነሣም። ለምን? ለዚህ ምክንያቱ ያ ሰው በመሞቱ ንዴቱና ለእግዚአብሔርም ያለው ጥላቻ አብሮት ስለሞተ ነው።

በአጭሩ ይህ ሰው ኃጢአትን ዳግመኛ ላለመሥራት ሞቷል ማለት ነው። ከእንግዲህ ይህ ሰው ኃጢአትን የመሥራት አምሮትና ፍላጎቱ ከሰማል። ኃጢአት ጨርሶ አይማርከውም፤ ወይም እንደቀድሞው በእርሱ ላይ ቅንጣት ያህል ሥልጣን የለውም። ልክ እንደዚህ ሰው ሁሉ በእምነት የእግዚአብሔርን ዐጋ የተላበሰ ሰው ለኃጢአት የሞተ ስለመሆኑ ነው አዲስ ኪዳን የሚያስተምረን። ይህ ዐጋ የፈለበበት ሰው ከእንግዲህ ኃጢአት አይማርከውም፤ በእርሱም ላይ ሥልጣን አይኖረውም በሞት ብቻ የሚኖር ይሆናል።

ከክርስቶስ ጋር መስቀልና መነሳት

እውነተኛ ክርስቲያን፤ በእግዚአብሔር ጸጋ አማካኝነት ለኃጢአት የሞተ ስለመሆኑ በአዲስ ኪዳን ውስጥ ተደጋግሞና ተጠናክሮ የተገለጸ ነው።

ለምሳሌ ቀደም ሲል የጠቀስነው ሮሜ 8:6-7 ለዚህ ማስረጃነት ከምናቀርበው አንዱ ነው። «ከእንግዲህ ወዲያ ለኃጢአት እንዳንዝየ የኃጢአት ሥጋ ይሻር ዘንድ አሮጌው ሰዎችን ከእርሱ ጋር እንደተሰቀለ እናውቃለን የሞተሰ ከኃጢአቱ ጸድቆአልና!»

የዚህ ጥቅስ መልዕክት ግልጽ ነው። ይኸውም ማንም ሰው ክርስቶስ ስለኃጢአት ቤዛ በመሆን ተሰቅሎ እንደሞተ ካመነ የዚያ ሰው አሮጌው ሰውነት በኃጢአት የተበከለው የቀድሞው ማንነቱ ከክርስቶስ ጋር አብሮ ሞቷል ማለት ነው። ከእንግዲህም የቀድሞው በደሉና ኃጢአተኝነቱ ተፍቆለት ነፃ ሰው ሆኗል። ዳግመኛም የኃጢአት ባሪያ አይሆንም። አሁንም ጳውሎስ ይህንኑ

ትምህርቱን በማጠናከር ምዕራፍ 11:12 እና 14 ላይ የሚከተለውን አስፍሮልናል፡-

«እንዲሁ እናንተ ደግሞ ለኃጢአት እንደሞታችሁ ግን በክርስቶስ ኢየሱስ በጌታችን ሆናችሁ ለእግዚአብሔር ሕያዋን እንደሆናችሁ ራሳችሁን ቁጠሩ። እንግዲህ ለምኞቱ እንዳትታዘዙ በሚሞት ሥጋችሁ ኃጢአት አይገነገሩ። ኃጢአት አይገዛችሁምና ከዐጋ በታች እንጂ ከሕግ በታች አይደላችሁምና።»

በዚህ አባባል መልዕክቱ የሚያሻማ እይደለም። በአጭሩ ክርስቲያን እንደመሆናችን መጠን በኢየሱስ ክርስቶስ ከምናገኘው የእግዚአብሔር ዐጋ የተነሳ ለኃጢአት የሞትን ሆነናልና ማለት ነው።

ከዚህ በመቀጠል ደግሞ ጳውሎስ ይህንኑ ሐሳብ በማጠናከር በሮሜ 8:10 ላይ የጻፈልንን እናያለን፡- «ክርስቶስ በእናንተ ውስጥ ቢሆን ሰውነታችሁ በኃጢአት ምክንያት የሞተ ነው። መንፈሳችሁ ግን በጽድቅ ምክንያት ሕያው ነው።»

ጳውሎስ «ክርስቶስ በእናንተ ውስጥ ቢሆን» ሲል የገለጸው ማንኛውም ክርስቶስን ክልቡ ያፈቀረ ክርስቲያንን የሚወክል ነው። ክርስቶስ በልቡ ውስጥ በሚገኘው በእንደዚህ ዓይነቱ ሰው ዘንድ፤ በመጀመሪያ አሮጌው ሰውነቱ (በኃጢአት የተበከለው ማንነቱ) ይሞታል። በሁለተኛ ደረጃ ግን በእግዚአብሔር መንፈስ በመመራት አዲስ የጽድቅ ሕይወት ይመራል። መንፈሳችሁ ግን በጽድቅ ምክንያት ሕያው ነው። በሌላም በኩል ሐዋርያው ጴጥሮስ ከዚህ ጋር ተመሳሳይ

የሆነ እውነታ ያንጸባርቅልናል፡- «ለኃጢአት ሞተን ለጽድቅ እንድንኖር፤ እርሱ ራሱ በሥጋው ኃጢአታችንን በአንጨት ላይ ተሸከመ፤ በመገረፉ ቁስል ተፈወሳችሁ።» 1ኛ ጴጥሮስ 2:24

እንደ ጳውሎስ ሁሉ ጴጥሮስም የሚያረጋግጥልን፤ ክርስቶስ ስለ እርሱ ቤዛ በመሆን መሞቱን በሚያምነው ሰው ላይ ሁለት መሠረታዊ ሰውጦች እንደሚከናወኑ ነው። ይኸውም አንደኛ ይህን መሰሉ ሰው በቅድሚያ ለኃጢአት የሞተ ሲሆን፤ በሁለተኛ ደረጃ ግን፤ ለጽድቅ ሕያው ይሆናል። እንዲያውም ጴጥሮስ በማጠናከር የሚያሳስበን፤ የክርስቶስ መሞት ዋናው ዓላማ፤ ለኃጢአት ሞተን ለጽድቅ እንድንኖር መሆኑን ነው።

ሆኖም ለኃጢአት መሞትና ለጽድቅ መኖር ማለት ላለፈው ኃጢአት ይቅር መባል ብቻ አለመሆኑን ከልብ ልናጠነው ይገባል። አዲሱ ልምምድ፤ እውነተኛ የሆነውን አማኝ ወደ መንፈሳዊ ሕይወት ስለሚያሸጋግረው ነው። በየትኛውም የክርስቶስ እምነት ተከታዮች ዘንድ ኃጢአትን በተመለከተ አንድ ተመሳሳይ አመለካከት አለ። ይኸውም ሁሉም የክርስቶስ ክፍሎች ላለፈ ኃጢአት እግዚአብሔር ይቅር እንደሚል በማመናቸው ጉዳይ ነው።

ምናልባትም ሁሉም ክርስቲያኖች ወደ ቤተ ክርስቲያን የሚጎርፉት፤ ላለፈው በደላቸው አምላካቸውን ይቅርታ ለመጠየቅ ሳይሆን አይቀርም።

ይሁን እንጂ፤ የኃጢአት ሥርዐት ማለት በጠቅላላው ስብእና ላይ ምን ሰውጥ እንደሚያስከትል የሚያውቁት ወይም ክልብ ያጤኑት አይመስልም። እንደ አውነቱ ከሆነ ግን ይህን መሰሉ የእግዚአብሔር ስጦታ ለአዲስና ለተሻሻለ ሕይወት የሚያበቃ ነው። ይህን ባለመረዳት ቤተ ክርስቲያን ደርሶ ኃጢአትን ተናገዘ ሳይለወጡ መመለሱ ግን፤ ዳግመኛ ተመሳሳይ ኃጢአት ላለመሥራት አንዳችም ዋስትና አይሰጥም። ይህን መሰሉ አድራጎት ውሎ ሊያድርም ልማድ ከመሆን አልፎ ሌላ የሚያስገኘው መሠረታዊ ሰውጥ አይኖርም።

ይህን መሰሉ አድራጎት በተለይም የሚዘወተረው ሰው ሠራሽ ሕጎች በብዛት ተቀባይነት ባገኙባቸው አብያተ ክርስቲያናትና ምዕመናቸቸው ዘንድ ነው። በመሆኑም ክርስቶስ በክፈለልን ቤዛነት ከእግዚአብሔር የሚለገሰው ጸጋ ተካፋዮች ይሆናሉ ብሎ ማመኑ ይከብዳል። በግልጽ ሊታወቅ የሚገባው ሐቅ ግን የሚከተለው ነው። ክርስቶስ ለእኛ ሌላ የሞተው ላለፈው ኃጢአታችን ይቅርታ ለማስገኘት ሌላ ብቻ አይደለም። ይልቁኑ ያለፈው ጥፋታችን ከተሰረዘልን በኋላ ወደ አዲስ መንፈሳዊ ሕይወት እንድንሸጋገር ነው። ስለዚህ ክርስቲያን ለኃጢአት ሊሞት፤ ለእግዚአብሔርና ለጸድቅ ሥራዎች ሊኖር ይገባዋል። ኃጢአት ዳግመኛ በርሱ ላይ ቁጥጥር ሊኖረው ወይም የኃጢአት ባሪያ ሊሆን አይገባም።

ለዚህም ክርስቶስ በመስቀል ላይ በመሞት፤ ከኃጢአት ባርነት ነጻ ማውጣት ብቻ ሳይሆን፤ ዳግመኛም ያን መሰሉ ጥፋት እንዳይጎበኝን «አሮጌውን ሰውነት» ወይም «ለኃጢአት ተገዢ የሆነውን ማንነታችንን» በሞቱ አስወግዶ አዲስ የጸድቅ ሕይወት አድሎናልና ነው።

በዚህ በክርስቶስ አማካይነት ወደ ተቀዳጀው አዲስ ሕይወት መግባት ይቻላል። ዘንድ፤ አውነተኛ አማኞች ልናሟላቸው የሚገቡን ሁለት ግዴታዎች አሉ። እነዚህም ግዴታዎች እንደሚከተለው በቅደም ተከተል ለፍረውልናል። በሮሜ 6:6 ላይ ጳውሎስ አንዲህ ይላል፡- «ከእንግዲህ ወዲያ ለኃጢአት እንዳንገዛ የኃጢአት ሥጋ ይሻገር ዘንድ አሮጌው ሰዎችን ከእርሱ ጋር እንደተለቀሰ እናውቃለን።» አሮጌው ሰውነታችን ከክርስቶስ ጋር አብሮ መለቀሱ ባለፈ የታሪክ ወቅት የተፈጸመና አሉ ሊባል የማይቻል ሐቅ ነው። በሮሜ 6:11 ላይ የሚከተለውን ይላል፡- «እንዲሁም እናንተ ደግሞ ለኃጢአት እንደሞታችሁ፤ ግን በክርስቶስ ኢየሱስ በጌታችን ሆናችሁ ለእግዚአብሔር ኢየሆን እንደሆናችሁ ራሳችሁን ቁጠሩ።»

«እንዲሁም» የሚለው የዚህ ጥቅስ መግቢያ የሚያመለክተን ልክ እንደ ክርስቶስ ሁሉ እኛም በተመሳሳይ ልምድ ውስጥ ማለፋችንን ነው። በመቀጠልም «በክርስቶስ ኢየሱስ በጌታችን ሆናችሁ» ማለቱም እኛም አብረን ከእርሱ ጋር በመስቀል ላይ መለቀላችንን ነው። በመሆኑም የክርስቶስ ሞት

የእኛም ሞት ማለት ነው። ስለዚህ ለኃጢአት መሞትንም ሆነ፤ ከእግዚአብሔር ጋር በጸድቅ የመኖርን ልምድ ለመለማመድ ሁለት ግዴታዎችን ማሟላት ይጠበቅብናል። ይኸውም ማወቅና ቀጥሎም መለማመድ ይኖርብናል ማለት ነው።

ማወቅ የሚገባን፤ የክርስቶስ ሞት ለምን እንዳስፈለገ የሚገልጽልንን የእግዚአብሔርን ቃል ሲሆን፤ መለማመድ የሚኖርብን ደግሞ የክርስቶስን ፈለግ በመከተል እርሱ የሠራቸውን ሁሉ ለመሥራት ጥረት በማድረግ ነው ጴጥሮስ፤ «ለኃጢአት ሞተን ለጸድቅ እንድንኖር» እንዳለው የሚከተሉትን ሁለት ሐቆች ምን ጊዜም ከማወጅ መቆጠብ የለብንም። ይኸውም፤ አንደኛ በአዲስ ኪዳን ውስጥ ከሰፈሩልን መገለጦች የሚበልጥ ሌላ መገለጥ አለመኖሩን፤ ሁለተኛ በአሁኑ ዘመን እንደሚገኙት ስመ ክርስቲያኖች ይህን ሐቅ የረሳ ሌላ ትውልድ አለመኖሩን ነው። ለዚህ መሰሉ አሳዛኝ ሁኔታ ምክንያቱ «አለማወቅ» ወይም «አለመማር» መሆኑን ነው። ይህንንም መሰሉን ድክመት አጉልቶ የሚያሳየን ሆሴዕ 4:6 ነው። «ሐዘቢ እውቀት ከማጣቱ የተነሣ ጠፍቶአል» የጳውሎስም ዋናው ጥረት የአዲስ ኪዳንን እውነቶች ጠንቅቀን ለማወቅ ያሳለለ ጥረት እንድናደርግ ነው። ይህን ያላወቁ ስመ ክርስቲያኖች፤ በቅድሚያ ሊያምኑበት አይችሉም፤ ካለመነበት ደግሞ ሊለማመዱት አይችሉም ማለት ነው። ስለዚህ ቤተ ክርስቲያን ይህን እውነት ትረዳው ዘንድ፤ ብሉም በተገባር ትተረጉመው ዘንድ ማንቃትና ማበረታታቱ የሁላችንም ግዴታና ኃላፊነት ነው።

ከሞት በኋላ ትንሣኤ

ምናልባትም በዚህ አጋጣሚ ሊነሣ የሚችለው ጥያቄ፤ «ለመሆኑ በክርስቶስ ስለ እኛ ቤዛ ሆኖ መሞትና በክርስትና ጥምቀት መካከል ምን ግንኙነት አለ?» የሚል ሊሆን ይችላል። ለዚህ ጥያቄ የሚኖረን እጅግ ቀላል የሆነ መልስ ነው። በዚህ ምድራዊው ሕይወታችን ዕለት ዘዕለት እንደምንመለከተው አንድ ሰው ከሞተ በኋላ የሚጠብቀው መቀበር ነው። የሚገርመው ግን በመንፈሳዊውም ሕይወት ቢሆን ተመሳሳይ ዕድል የሚጠብቀን መሆኑ ነው። በቅድሚያ ሞት ከዚያም መቀበር ክርስቶስ በክፈለልን የቤዛነት ሞት ባቢያ እኛ ም ከእርሱ ጋር አሮጌው ሰውነታችንን ገድለንዋል፤ በኃጢአት የተበረዘውን ስብእናችንን ለሞት ዳርገንዋል። ይሁ የእግዚአብሔር ቃል ሲሆን አሁንም ይኸው የእግዚአብሔር ቃል ከዚህ በኋላ ስለሚጠብቀን ዕጣ ፋንታ ይነግረናል። ይኸውም የዚያ የሞተው የአሮጌው ሰውነታችን ወይም ኃጢአትን የተሸከመው ስብእናችንን መቅበር ነው። ዳሩ ግን ይህን የመቅበሩን ሥነ ሥርዓት የምንፈጽመው፤ እንደ ምድራዊ ሕይወት ጉድጓድ ምለን አፈር ቆፍረንና አልብሰን ሳይሆን በክርስቲያናዊ ጥምቀት አማካይነት ነው። በአዲስ ኪዳን ላይ እንደ ሰፈረው ትዕዛዝ ደግሞ አንድ የክርስትና ጥምቀት ሥነ ሥርዓት በሁለት ደረጃዎች ውስጥ ማለፍ እንደሚገባው ነው። ይኸውም በቅድሚያ መቀበር

ሲሆን በመቀጠል ደግሞ ትንሣኤ ነው። እነዚህም ሁለቱ የጥምቀት ሥነ ሥርዓት ደረጃዎች፤ በአንድ ክርስቶስን ከልቡ በተቀበለ አማኝ ውስጥ ከሚከሰቱት ሁለት መንፈሳዊ ሰውጦች ጋር የሚነጻጸሩ ናቸው። እነርሱም በቅድሚያ የአማኝ ስኃጢአት የሞተ መሆን ሲሆን፤ ሁለተኛው ለእግዚአብሔር በጽድቅና አዲስ ሕይወት መኖር ናቸው።

የክርስቲያኖች በጥምቀት ወቅት በውሃ ውስጥ መነከር የሚያመለክተው ከመቃብር ውስጥ መግባትን ሲሆን፤ ተጠምቆ መውጣት ግን መቃብርን ፈንቅሎ ለትንሣኤ በመብቃት ለእግዚአብሔር የጽድቅ ሥራዎችን ማከናወን ነው። ይህን የማይታበል ሐቅ አዲስ ኪዳን በሚከተለው መልኩ ግልጽ ያደርግልናል፡- በቅድሚያ ሮሜ 6:3-4ን እንመልከት፡- «ወይስ ከክርስቶስ እየሰሰ ጋር እንድ እንሆን ዘንድ የተጠመቅን ሁላችን ከሞቱ ጋር እንድ እንሆን ዘንድ እንደ ተጠመቅን እታውቁም? እንግዲህ ክርስቶስ በእብ ክብር ከሙታን እንደተነሣ እነዲሁ እኛም በአዲስ ሕይወት እንድንመሳሰል፤ ከሞቱ ጋር እንድ እንሆን ዘንድ በጥምቀት ከእርሱ ጋር ተቀብረናል።» ቆላስያስ 2:12 ደግሞ እንዲህ ይላል፡- «... በጥምቀትም ከእርሱ ጋር ተቀብራችሁ፤ በጥምቀት ደግሞ፤ ከሙታን ባስነሣው በእግዚአብሔር አሠራር በማመናችሁ፤ ከእርሱ ጋር ተነሣችሁ።»

በእነዚህ በሁለቱም ጥቅሶች ውስጥ በክርስትና ጥምቀት አማካይነት የምናልፍባቸው ሁለቱም ደረጃዎች በግልጽ ሰፍረውልናል። ይኸውም፡- በቅድሚያ በምንጠመቅበት ወቅት ከክርስቶስ ጋር አብረን መቀበራችንና ሁለተኛም፤ በእግዚአብሔር ኃይል ከእርሱ ጋር ከሞት መነሣታችንና በአዲስ ሕይወት አብረነውም ለመመላለሥ መብቃታችን ነው።

በመሠረታዊ ሐቅነታቸው ከተጠቀሱት ከመቀበርና ከትንሣኤም በተጨማሪ፤ በጥምቀት አማካይነት ልንወርሳቸው የምንችላቸው ሦስት ተጨማሪ በረከቶች ስለ መኖራቸው ከእነዚህ ጥቅሶች እንረዳለን።

እነርሱም፡- አንደኛ፤ እውነተኛው የክርስትና ጥምቀት ከክርስቶስ ጋር አንድ እንሆን ዘንድ ያስችለናል። እዚህ ላይ በተለያዩ አብያተ ክርስቲያናት መካከል ያለው የመከፋፈልና የጠባብነት ስሜት እንዳያጠቃን መጠንቀቅ አለብን። ጳውሎስ ይህን ሐቅ በማስረገጥ የሚከተለውን ጽፎልናል፡- «ከክርስቶስ ጋር እንድ ትሆኑ ዘንድ የተጠመቃችሁ ሁሉ ክርስቶስን ለብላችኋል።» ገላትያ 3:27

ሁለተኛ፡- እውነተኛ የክርስትና ጥምቀት ማለት በእግዚአብሔር ኃይልነትና በሥራዎቹ ሁሉ መተማመንን የሚጠይቅ እንደ መሆኑ፤ ያለ ጽኑ እምነት ለይስሙላ ያህል የሚካሄድ ጥምቀት ግን ዋጋ ቢስ ይሆናል።

ሦስተኛ፡- በመቃብር ከተመሰለው የጥምቀት ባህር ውስጥ የወጣው ሰው፤ አዲስ ሕይወትን የተቀዳጀ ቢሆንም፤ ዳሩ ግን ለዚህ ሕይወት ያበቃው እየሰሰ ክርስቶስን ራሱን ከሙታን ያስነሣው እግዚአብሔር መሆኑን ባለ መዘንጋት ሊት ተቀን ለክብሩ ምስጋና ሲያቀርብ ይገባዋል። ክርስቶስን ያስነሣውም «የቅድስና መንፈስ» መሆኑን ጳውሎስ በሮሜ 1:3 አንደ ገለጸልን በማስታወስ እኛም በመንፈስ ቅዱስ ኃይል ልንተማመን ይገባል።

ስለዚህ ጉዳይ ጳውሎስ በመልእክቱ 8:10 ላይ በድጋሚ የሚከተለውን ይገልጽልናል፡- «ከክርስቶስ በእናንተ ውስጥ ቢሆን ሰውነታችሁ በኃጢአት ምክንያት የሞተ ነው መንፈሳችሁ ግን በጽድቅ ምክንያት ሕይወት ነው።»

እንግዲህ አምኖ ሰተቀበለው አማኝ፤ አዲሱን ሕይወት ለመምራት ኃይልን የሚሰጣቸው የእግዚአብሔር መንፈስ ነው ማለት ነው።

በሥነ አእምሮ ምሁራን እንደተረጋገጠው፤ ሕጻናት ከሚሰሙት ውስጥ አርባ በመቶውን የማስታወስ ችሎታ ሲኖራቸው፤ ዳሩ ግን ጎን ለጎን አይተው የሚሰሙትን ስድሳ በመቶ፤ መስማትና ማየት ብቻ ሳይሆን የሚያደርጉትንም ጭምር ሲሆን ስማንያ በመቶ ያስታውሳሉ። እግዚአብሔርም እኛ ልጆቹ ከኃጢአት ተላቀን የጽድቅን ሕይወት እንመራ ዘንድ፤ የክርስቶስን ፈለግ አሟልተን እንድንከተል ይሻል።

ስለዚህ በየትኛውም ቤተ ክርስቲያን ቢሆን፤ አንድን አማኝ ከማጥመቃችን በፊት፤ የክርስትናን ጥምቀት ዓላማና መንፈስ በጥልቀት ለናስተምር የግድ ነው። በዚያን ጊዜም አያንዳንዱ አማኝ የሚጠመቅበትን ምክንያት ያውቀዋል ማለት ነው። ይህን ሳታደርግ የምታጠምቅ ቤተ ክርስቲያን ግን አንድም ራሷ የጥምቀትን ዓላማ አልተረዳችም ማለት ነው። ወይም ጥምቀት ስኃጢአት መሞትና መቀበር መሆኑን፤ ጥምቀት ሰትንሣኤና በእግዚአብሔር ጽድቅ ለመኖር መሆኑን አታምንበትም ማለት ነው።

ይህን ክፍለ ትምህርታችንን ለማጠቃለልም፤ የክርስትና ጥምቀት በራሱ (ስኃጢአት መሞት) ብቃት የሚያደርስ ሳይሆን ዳሩ ግን በእምነት ለምንቀዳጀው ለዚህ ታላቅ ክብር ማጎተም ወይም ማረጋገጫ መሆኑ ምን ጊዜም ሊዘነጋን አይገባም። ጳውሎስ በሮሜ 6 ላይ ግልጽ እንዳደረገልን በቅድሚያ ከክርስቶስ ጋር ስኃጢአት የሞትን ስንሆን ነው በክርስቶስ ሞት ወደ መጠመቁ ደረጃ የምንሸጋገረው። በዚህ መልኩ የዮሐንስ ጥምቀትና የክርስትና ጥምቀት ተመሳሳይ ናቸው። ይኸውም በዮሐንስ ጥምቀት፤ ተጠማቂው በቅድሚያ ንስሐ ክግ በኋላ በሁለተኛ ደረጃ ስኃጢአት ሥርየት እንደሚጠመቅ ሁሉ፤ በክርስትናም ጥምቀት ተጠማቂው በተመሳሳይ ሁኔታ በቅድሚያ በእምነት ከክርስቶስ ጋር ስኃጢአት የሞተ መሆን አለበት። ከዚያም በኋላ ነው

ክርስቶስ ጋር በሞቱ ሊጠመቅ የሚገባው። የክርስቲያንና የፍላጎት ጥምቀቶች ሌላው ተመሳሳይነታቸው ደግሞ ሁለቱም ጥምቀቶች ጥምቀት በራሱ ለውስጣዊ (መንፈሳዊ) ሰው ጥ የሚያበቃ ሳይሆን፤ ዳሩ ግን በእምነት ስተደረስበት ውስጣዊ ሰው ጥና ብቃት ማረጋገጫ ውጪያዊ ማኅተም መሆኑ ነው።

በመንፈስ ቅዱስ መጠመቅ

ስሃያኛው ክፍለ ዘመን መግቢያ አንስቶ፤ በአብያተ ክርስቲያናት ዘንድ ልዩ ሃይማኖታዊ ስሜት በመቀስቀስ በከፍተኛ ደረጃ ሊያወያይ የቆየው ጉዳይ በመንፈስ ቅዱስ መጠመቅ የሚለው ርእስ ነው። ታዲያ ይኸው ስሜት በዛሬውም ጊዜ ካለመቀነሱም በላይ በክርስቲያኑ ዓለም በሁሉም ዘርፎች ውስጥ የጥናት፣ የውይይት፣ የክርክርና የውዝግብ መንሥኤ ሆኗል። ስለዚህ እኛም ይህን ርእስ በማስመልከት የምናካሂደው ጥናት፣ ብርቱ ጥንቃቄ ያልተለየው ፍጹም መጽሐፍ ቅዱሳዊና በማስረጃ የተደገፈ ሊሆን ይገባዋል።

ሰባት የአዲስ ኪዳን ማመሳከሪያዎች

በቅድሚያ መንፈስ ቅዱስና ቅምቀት የሚሉት ቃላት በጣም ለሳራው የሚገኙባቸውን ሰባት የአዲስ ኪዳን ክፍሎች እንጠቅሳለን። እዚህ ላይ አግረ መንገዳችንን ሳንጠቅሰው የማናልፈው አንድ አስደናቂ ነገር አለ። ይኸውም ሰባት የሚለው አጋዝ መንፈስ ቅዱስን የሚወክል ሆኖ ሳለ ስለ መንፈስ ቅዱስም የሚያበስሩን ምንግቦች ቁጥር ሰባት የመሆኑ አውነታ ነው።

የሐንስ መጥምቁ፤ የራሱን አገልግሎት ባህርይ ከራሱ በኋላ ከሚነሣው ከክርስቶስ አገልግሎት ባህርይ ጋር በማወዳደር የተናገረው፤ በማቴዎስ 3:11 ላይ እንደሚከተለው አስፍሯል፡- «እኔስ ለጎሳሐ በውኃ አጠምቃችኋለሁ፤ ጫማውን እሸክም ዘንድ የማይገባኝ ከእኔ በኋላ የሚመጣው ግን ከእኔ ይልቅ ይበረታል፤ እርሱ በመንፈስ ቅዱስ በአሳትም ያጠምቃችኋል፡፡»

የዚህ ጥቅስ መልእክት ግልጽ ቢሆንም ትላለች፡ «በመንፈስ ቅዱስ ... ያጠምቃችኋል» የሚለውን አባባል ለማጠናከር ያህል፤ ድርጊቱ በውኃ ውስጥ ከማጥመቅ ያልተለየ ሐሳብን እንደሚያመለክት ግልጽ ለማድረግ እንወዳለን፡፡ ይህንኑ ከመጀመሪያው የግሪኩ አዲስ ኪዳን ውስጥም መረዳት እንችላለን፡፡ በድጋሚ የሐንስ መጥምቁ ስለ ክርስቶስ የተናገረውንና በማርቆስ 1:8 ላይ የሰፈረውን ጥቅስ እንመልከት፡- «እኔ በውኃ አጠመቃችኋለሁ፤ እርሱ ግን በመንፈስ ቅዱስ ያጠምቃችኋል፡፡»

አሁንም ይኸው የመጥምቁ የሐንስ አባባል በሉቃስ 3:16 ላይ በምን መልክ እንደሰፈረ እንመለከታለን፡- «እኔስ በውኃ አጠምቃችኋለሁ፤ ነገር ግን የጫማውን ጠፈር መፍታት የማይገባኝ ከእኔ የሚበረታ ይመጣል፤ እርሱ በመንፈስ ቅዱስና በአሳት ያጠምቃችኋል፡፡»

በመጨረሻም የሐንስ መጥምቁ ይህንኑ ጉዳይ አስመልክቶ የተናገረውን በዮሐንስ 1:33 ላይ እንደሚከተለው እናነበዋለን፡- «እኔም አላውቀውም ነበር፤ ዳሩ ግን በውኃ አጠምቅ ዘንድ የላከኝ እርሱ፤ መንፈስ ሲወርድበትና ሲኖርበት የምታየው፤ በመንፈስ ቅዱስ የሚያጠምቅ እርሱ ነው አለኝ፡፡»

ምንም እንኳን ከላይ የሠፈሩት አራቱም ጥቅሶች በተመሳሳይ ሁኔታ «በመንፈስ ቅዱስ ውስጥ» የመጠመቅን አውነታ ግልጽ ቢያደርጉልንም፤ የሚከተለው ጥቅስ ደግሞ ይበልጥ ያጠናክራል፡፡ ይኸውም በሐዋርያት ሥራ 1:5 ላይ የምናገኘውና ኢየሱስ ወደ ስማይ ከማረጉ በፊት ለደቀ መዛሙርቱ የተናገረው ነው፡- «... የሐንስ በውኃ አጥምቆ ነበርና፤ እናንተ ግን ከጥቂት ቀን በኋላ በመንፈስ ቅዱስ ትጠመቃላችሁ፡፡»

ይህን አባባል ቃል በቃል ለመረዳት ስንሞክር፤ አንድ ሰው የዮሐንስን ጥምቀት ለመጠመቅ ከውኃ ውስጥ መግባት፤ መነከር፤ መዘፈቅ እንደሚያሻው ሁሉ፤ በመንፈስ ቅዱስ መጠመቅም በመንፈስ ቅዱስ «ውስጥ» መጠመቅ መሆኑን ግልጽ ያደርጋልናል፡፡

ዲፕሮስ በቆርኔሊዎስ ቤት ተገኝቶ የተፈጸመውን ድርጊት ለመግለጽ ቀደም ሲል የጠቀሰውንና ኢየሱስ ወደ ስማይ ከማረጉ በፊት ተየናገረውን ቃል በቃል ደግሞ ታል፡- «የሐንስ በውኃ አጠመቀ እናንተ ግን በመንፈስ ቅዱስ ትጠመቃላችሁ ያለውም የጌታ ቃል ትዝ አለኝ፡፡» የሐዋርያት ሥራ 11:16

በመጨረሻም ጳውሎስ በ1ኛ ቆሮንቶስ 12:13 ላይ ስለዚህ ስለ መንፈስ ቅዱስ ጥምቀት የሚከተለውን ይነግረናል፡- «አይሁድ ብንዘን የግሪክ ሰዎችም ብንዘን እኛ ሁላችን በአንድ መንፈስ አንድ እካል እንድንሆን ተጠምቀናልና፡፡ ሁላችንም እንዲያን መንፈስ ጠጥተናል፡፡»

አሁንም ወደ ጥንቱ የአዲስ ኪዳን ታሪክ በመመለስ፤ «በአንድ መንፈስ አንድ እካል እንድንሆን ተጠምቀናልና» የሚለውን የጳውሎስ አባባል ስናመሳክረው፤ ጥምቀቱ በአንድ መንፈስ «ውስጥ» ስለ መሆኑ እናረጋግጣለን፡፡ ይሁን እንጂ ከግሪክኛ ወደ እንግሊዝኛ ቀደም ሲል የተተረጎመው የገንጦን ኪንግ ጀምስ መጽሐፍ ቅዱስ አባባል በትክክል ካለመረዳት የተነሳ፤ ግሪኩ «ውስጥ» የሚለውን «በ . . . ላይ» ብሎ ከመተርጎሙ የተነሳ ከዚህ የተሳሳተ አተረጓጎም በመነሳት አንዳንድ ለዎች እንግዳ የሆነ አስተምህሮ ማለት መንፈስ ቅዱስን ራሱን እንደ አጥማቂ ለማድረግ ሞክረዋል፡፡ ጥንታዊው የግሪኩ ቅጂ ግን ምንም በማያሻማ ሁኔታ ግልጽ የሚያደርግልን በመሳውም አዲስ ኪዳን ውስጥ ተንጸባርቆ የምናገኘው ሐቅ፤ በመንፈስ ቅዱስ ለማጥመቅ የሚችለው አንዱ፤ ኢየሱስ ክርስቶስ ብቻ መሆኑን እንገነዘባለን፡፡

ከዚህ በተጨማሪም ይህ ጳውሎስ የጠቀሰው የመንፈስ ቅዱስ ጥምቀት ዓይነት በማንኛውም ሁኔታ ቢሆን ከዮሐንስም ሆነ ከክርስቶስና የውኃ ውስጥ ጥምቀት የማይለይ መሆኑን እንረዳለን፡፡ በእነዚህ በሁለቱ ጥምቀቶች፤ የጥምቀት መፈጸም ማለት ውስጣዊ ለውጥ የሚያስገኝ ሳይሆን፤ አንድ ሰው በእምነቱ ሳቢያ ለተቀዳጀው አዲስ ክብር ማረጋገጫው ማኅተም ስለ መሆኑ ቀደም ሲል በጥልቀት ተነጋግረንበታል፡፡ ጳውሎስ የጠቀሰውም የጥምቀት ዓይነት ልክ እንደዚሁ ሁሉ በመንፈስ ቅዱስ በመጠመቅና የክርስቶስ እካል በመሆን መካከል ያለውን ግንኙነት የሚያመለክተን ነው፡፡ የአንድ ሰው በመንፈስ ቅዱስ መጠመቅ ያንን ለው የክርስቶስ እካል የመሆን መብት አያቀዳጀውም፡፡ ይልቁኑ ይህ ጥምቀት እንደ ሰው ቀደም ሲል በእምነት የክርስቶስ እካል ስለ መሆኑ የሚያረጋግጥ መለኮታዊ ማኅተም ነው፡፡ እስቲ ከዚህ በመቀጠል እስከ አሁን በመንፈስ ቅዱስ መጠመቅን አስመልክቶ ስለሚናገሩት ሰባቱ የመጽሐፍ ቅዱስ ጥቅሶች አጭር ክለሳ እናካሂድ፡፡

እንደሚታወቀው ከስባቱ ጥቅሶች ውስጥ በስድስቱ በመንፈስ ቅዱስ መጠመቅ በውኃ ከመጠመቅ ጋር ተመሳሳይ በሆነ ሁኔታ ሲቀርብ፤ በሁለቱ ጥቅሶች ውስጥ ደግሞ ከመንፈስ ቅዱስ ጋር «በእሳት» መጠመቅ የሚለው ሠፍሯል፡፡ ለየት ባለ መልኩ የቀረበው በ1ኛ ቆሮንቶስ 12:13 የሰፈረውና «ሁላችንም እንዲያን መንፈስ ጠጥተናል» የሚለው ሲሆን፤ ይሁን እንጂ ይህንኑ

«መጠጣት» የሚለውን ቃል ኢየሱስም ዮሐንስ 7:37-39 ላይ እንደተጠቀመበት እናያለን፡-

«... ማንም የተጠማ ቢኖር ወደ እኔ ይምጣና ይጠጣ፡፡ በእኔ የሚያምን፤ መጽሐፍ እንዳለ፤ የሕይወት ውኃ ወንዝ ከሆዱ ይፈልቃል ብሎ ጮኹ፡፡ ይህን ግን በእርሱ የሚያምኑ ሊቀበሉት ስላላቸው ስለ መንፈስ ተናገረ፤ ኢየሱስ ገና ስላልከበረ መንፈስ ገና አልወረደም ነበርና፡፡»

በዚህም ውስጥ የሰፈረው ልምምድ የሚያመለክተው ልክ ውኃ እንደ መጠጣት ሁሉ በክርስቶስም የሚያምኑ፤ ይህን የእምነት ጥማታቸውን ለማርካት መንፈስ ቅዱስን «የመጠጣት» ዕድል እንደሚጠብቃቸው ነው፡፡ እሁንም ከዚህ ጋር ተመሳሳይ የሆነ ልምምድ በሐዋርያት ሥራ 2:4 ላይ የተጠቀሰ ሲሆን ይኸውም ለምሳሌ በሐዋርያት ሥራ 2:33 ላይ በጳጳስጠቆስጤ ዕለት መንፈስ ቅዱስ በሐዋርያት ላይ በወረደበት ወቅት፤ ምን ዓይነት ምልክቶች ስለ መከሰታቸው ጴጥሮስ እንደሚከተለው ገልጾታል፡- «ስለዚህ በእግዚአብሔር ቀኝ ከፍ ከፍ ብሎና የመንፈስ ቅዱስን የተሰፋ ቃል ከአብ ተቀበሉ ይህን እናንተ እሁን የምታዩትንና የምትሰሙትን አፈለለው፡፡»

በዚህ ጥቅስ ውስጥ የመንፈስ ቅዱስ መፍለስ ስለ መታየቱና ስለ መለማቱም ጭምር ነው ጴጥሮስ ያረጋገጠልን፡፡ በ1ኛ ቆሮንቶስ 2:4 ላይ ደግሞ ጳውሎስ የራሱን እገልገሉት እስመልክቶ የሚከተለውን ይነግረናል፡- «ቃሉም ስብከቱም መንፈስንና ኃይልን በመገለጥ ነበረ እንጂ በሚያባብል በጥበብ ቃል አልነበረም፡፡»

እንደገናም በ1ኛ ቆሮንቶስ 12:7 ላይ፤ «ነገር ግን መንፈስ ቅዱስን መገለጥ ለእያንዳንዱ ሰጥቶም ይሰጠዋል» በማለት ጽፏል፡፡

ከዚህ ጥቅስ ውስጥ ልብ ብለን ልናጤነው የሚገባው «መገለጥ» የሚለው ቃል ጥቅም ላይ የዋለበትን ሁኔታ ነው፡፡ ይህ መገለጥ በገሃዳዊ መንገድ ለእያንዳንዱ እማኝ ተጨባጭ የሆነ ጥቅም ያስገኝበታል፡፡ ይህን ይበልጥ ግልጽ ያደርጉልን ዘንድ እስቲ ከዚህ በመቀጠል ደግሞ በመንፈስ ቅዱስ ስለ መጠመቅ የሚነግሩንን ሌሎችም የእዲስ ኪዳን ጥቅሶች እንመልከት፡፡

በሐዋርያት ሥራ 2:24፤ 10:44-46፤ 19:6 ላይ ለሰዎች በመንፈስ ቅዱስ በተጠመቀበት ወቅት ምን ዓይነት ለውጥ እንዳደረገባቸው በማሳየት ሊጠቀሱ የሚገባቸው ምሳሌዎች ናቸው፡፡

በመሆኑም በቅድሚያ በጳጳስጠቆስጤ ዕለት በደቀ መዛሙርቱ ላይ ስለ ተከሰተው ለውጥ እናያለን፡- «ድንገት እንደሚገኝታት ዐውሎ ነፋስ ከሰማይ ድምጽ መጣ፤ ተቀምጠው የነበሩበትንም ቤት ሁሉ ሞላው፡፡ እንደ እሳትም የተከፋፈሉ ልሳኖች ታዩ እቸው፤ በእያንዳንዳቸውም ላይ ተቀመጠባቸው፡፡»

በሁሉም መንፈስ ቅዱስ ምላሳቸው፤ መንፈስም ይናገሩ ዘንድ እንደሰጣቸው በሌላ ልሳኖች ይናገሩ ጀመር፡፡» የሐዋርያት ሥራ 2:24

በሁለተኛው ጥቅሳችን ደግሞ ጴጥሮስ በቆርኔሌዎስ ቤት ለመጀመሪያ ጊዜ ባስተማረበት ወቅት የተከሰተውን ሁኔታ የሚያሳይ ነው፡፡ ይህም በዚህ የሐዋርያት ሥራ 10:44-46 ላይ እንደሚከተለው ሰፍሯል፡- «ጴጥሮስ ይህን ነገር ገና ሲናገር ቃሉን በሰሙት ሁሉ ላይ መንፈስ ቅዱስ ወረደ፡፡ ከጴጥሮስም ጋር የመጡት ሁሉ ከተገረዙት ወገን የሆኑ ምዕመናን በእስካብ ላይ ደግሞ የመንፈስ ቅዱስ ሰጦታ ስለ ፈሰሰ ተገረመ፤ በልሳኖች ሲናገሩ እግዚአብሔርንም ሲያከብሩ ሰምተዋቸዋልና፡፡»

በሦስተኛ ደረጃም የምንመለከተው ጳውሎስ በኤፌሶን ከርስትናን ከሁሉም በፊት ለተቀበሉት አማኞች ካስተማረ በኋላ ስለ ተፈጸመው ድርጊት የሚያትተውን ጥቅስ ነው፡- «ጳውሎስም እጁን በሚነባቸው ጊዜ መንፈስ ቅዱስ ወረደባቸው በልሳኖችም ተናገሩ፡፡»

እነዚህን ሦስት ጥቅሶች ተራ በተራ በጥንቃቄ ስንመረምራቸው፤ ፍርጥርጥ ባለ መልኩ ገሃድ ሆኖ የሚወጣ አንድ እውነታ ብቻ እናንሻለን፡፡ ይኸውም መንፈስ ቅዱስን በተቀበሉበት ወቅት በሦስቱም ሥፍራዎች ተገኝተው የነበሩት አማኞች በልሳኖች ወይም ቀደም ሲል በማያውቁት ቋንቋ መናገራቸውን ነው፡፡

ከላይ የሚመጣ ጥምቀት

ምንም እንኳን ሐዋርያት ዘላለማዊ የሕይወት ዋስትና የሚሰጠውንና በለይጣን ላይ ድልን ለመቀዳጀት የሚያስችለውን መንፈስ ቅዱስ በክርስቶስ እስትንፋስ እማካይነት ቢቀበሉም ሆኖም ግን አንድ የሚቀራቸው ተጨማሪ ልምምድ ነበር፡፡ ይኸውም ኢየሱስ በሉቃስ 24:49 ላይ «እነሆም፤ አባቲ የሰጠውን ተሰፋ እኔ አልከላችኋለሁ፡፡ እናንተ ግን ከላይ ኃይል እስክትሰብሱ ድረስ በኢየሩሳሌም ከተማ ቆዩ» ያለው የተሰፋ ቃል እስኪፈጸም ነው፡፡

ይህን መለሉ ድንቅ ተፃምር የተፈጸመበትን ዕለተ ጳጳስጠቆስጤ የሐዋርያት ሥራ 2:4 በሚከተለው መልኩ ገልጾታል፡፡ «በመጨረሻው ቀን እንዲህ ይሆናል፤ ሥጋ በሰበሰ ሁሉ ላይ ከመንፈሴ አፈሳለሁ፡፡» በቁጥር 33 ላይ ደግሞ ክርስቶስን አስመልክቶ እንዲህ ይላል፡፡ «ስለዚህ በእግዚአብሔር ቀኝ ከፍ ከፍ ብሎና የመንፈስ ቅዱስን የተሰፋ ቃል ከአብ ተቀበሉ ይህን እናንተ የምታዩትንና የምትሰሙትን እፈሰስው፡፡» በሁለቱም ጥቅሶች ውስጥ የተገኘባረቀው ዋነኛውና ማዕከላዊው ነጥብ የመንፈስ ቅዱስን በአማኞች ላይ ከላይ ወደ ታች መውረድ ወይም በመንፈስ ቅዱስ መጠመቅን ነው፡፡

በሐዋርያት ሥራ 8:16 ላይ የመንፈስ ቅዱስ በሰማርያ አማኞች ላይ መውረድ ተገልጿል። በምዕራፍ 10:44-45 ላይ ደግሞ በቅድሚያ በተመላላይ ሁኔታ የጴጥሮስን ቃል በሰሙት የቆርኔሌዎስ ቤተሰቦች ላይ መንፈስ ቅዱስ እንደወረደ በመቀጠልም የመንፈስ ቅዱስ ለጤታ እንደ ፈለሰ ሰፍሯል። በምዕራፍ 11:15 ላይም ይህንን በመድገም ጴጥሮስ «መንፈስ ቅዱስ ለእኛ ደግሞ በመጀመሪያ እንደወረደ ለእነርሱም ወረደላቸው» በሏል። ይህም የጴጥሮስ አባባል የሚያመለክተን የፅሁፉ ጸንጠቶስጤው ልምምድና በቆርኔሌዎስ ቤትም የተመለከረው ልምምድ ተመሳሳይ መሆናቸውን ነው።

በመጨረሻም በሐዋርያት ሥራ 19:6 ላይ በኤፌሶን ደቀ መዛሙርት የውኃ ጥምቀት ከተፈጸመላቸው በኋላ «ጸውሱስ እጁን በጫነባቸው ጊዜ መንፈስ ቅዱስ ወረደባቸው» የሚል ገለጻ እናገኛለን።

በዝርዝር ከተመለከትናቸው ከእነዚህ አያሌ ማጣቀሻዎች በመነሳት በምንም መልኩ ከማሻማና ግልጽ ድምዳሜ ላይ መድረስ አንችላለን። ይኸውም የመንፈስ ቅዱስ መውረድ መፍለስ ሁለት ገፅታዎች ቢኖሩትም አርሶ በአርሶ ተዛማጅና ተደጋጋፊ የሆኑ ውጤቶች የማስገኘቱን እውነታ ነው። በውጪያዊው ገጽታ ሲያዩት መንፈስ ቅዱስ በአማኝ ላይ ከላይ ወደ ታች ይወርዳል፤ ይከበዋል፤ ያጠምቀዋል ወይም ያጥለቀልቀዋል። በውስጣዊው ገጽታው ደግሞ የተጠማ ለው ውኃ ከጠጣ በኋላ የሚለማውን ዓይነት እርካታ መንፈስ ቅዱስን በተቀበለው አማኝ ውስጥ ያሳድራል። እርካታውም ከጊዜ ወደ ጊዜ እየጨመረ ስለሚሄድ እንደ ምንም ገንፍሎ በመውጣት ለሌሎች ለተጠመቱም ይተርፋል። ምናልባትም አልፎ ተርፎ እንደ ጅረት በመፍለስ ለሃገርና ለሰው ዘር አለኝታና መከታ ሊሆን ይችላል።

የመንፈስ ቅዱስን ኃይልና መለኮታዊ ስጦታ በቃላት ገልጾ ለመጨረስ የሚቻል አይደለም። ይሁን እንጂ የሚከተለውን መጽሐፍ ቅዱሳዊ ማብራሪያ ከብሉይ ኪዳን መጥቀሱ በመጠኑም ቢሆን አገዛ እንደሚያደርግ እንተማመናለን። በኖኅ ዘመን መላዋ ምድር በውኃ ተጥለቅልቃ ነበር። እግዚአብሔር ይህን የጥፋት ውኃ ያፈለሰው ለሁለት ዓላማዎች ሲል ቢሆንም ዳሩ ግን እነዚህ ዓላማዎች በታሰመላቸው ግብ በመምታት ረገድ የሚደጋገፉ ነበሩ።

እስቲ የጥፋት ውኃው ለምን እንደታዘዘ ለመረዳት በቅድሚያ ዘፍጥረት 7:11 ን እንመልከት። «ኖኅ 600 ዓመት በሆነው ጊዜ በሁለተኛው ጦር በ17ኛው ቀን ከምድር በታች ያለው ታላቁ ውኃ መፍለቂያ ሁሉ በድንገት ተነደለ፤ በሰማይ ያሉት የውኃ መስኮቶች ሁሉ ተከፈቱ» ይህ ሐታቃ ሁለት ሐቆችን ግልጽ ያደርጋልናል። ይኸውም ለጥፋት ውኃው ምድርን (ከምድር በታች ያለው የታላቁ ውኃ መፍለቂያዎች እና ከላይ (በሰማይ ያሉት የውኃ መስኮቶች) መሆናቸውን ነው።

እንግዲህ ይህ በኖኅ ዘመን ምድርን ያለበላት ውኃ ለዎች እግዚአብሔርን በማስቀየማቸው የመለኮታዊ ፍርድ ውጤት ሲሆን የአዲስ

ኪዳንን አማኝ ያጥለቀሰው ጎርፍ ግን እግዚአብሔር በመለኮታዊ ግርማውና ከብሩ ያፈለሰው የጸጋና የምህረት የበረከት ጎርፍ ነው። የመንፈስ ቅዱስን ጥምቀት መላትን የተቀበለው የአዲስ ኪዳንን አማኝን ለሚያጠምቀው የሚያጥለቀልቀው ይሄ ጎርፍ ልክ እንደ ኖኅ ዘመን የጥፋት ውኃ ሁሉ ከሁለት ምንጮች የሚወጣ ይሆናል። ይኸውም «ከምድር በታች ያለው ታላቁ የውኃ መፍለቂያ» የተባለው የሚመነጨው የአማኝን ውስጣዊ ማንነት ስብዕና በማጠብና በማንጸት ልዩ ኃይልና በረከት የሚያለብሰው ሲሆን «በሰማይ ያለው የሰማይ መስኮት» በመባል የተለየመው የሚመነጨው ግን በአማኝ ላይ የእግዚአብሔርን ጸጋ የሚያፈስ ነው።

በዚሁ ነጥብ ላይ እያለን ለአንባቢ በድጋሚ ለማሳሰብ የምንወደው ጉዳይ እነዚህ ውስጣዊና ውጪያዊ የለውጥ ልምምዶችን በሁለት ለያሚዎች ብንጠራቸውም ዳሩ ግን ዓላማና ግባቸው በአንድ ተመሳሳይ ውጤት ላይ ያተኮረ መሆኑን በአንክሮ ልናጤነው የሚገባ ነው። ምናልባት አንዳንድ ለዎች አንደምን አንድ አማኝ በተመሳሳይ ጊዜ በውስጡ በመንፈስ ቅዱስ ሲሞላና በውጪም መንፈስ ቅዱስን ሲላበስ ይችላል? ሲሉ ተቃውሞ ያቀርቡ ይሆናል። ይሁን እንጂ ይህ አንድም መልዕክቱን በትክክል ካለመረዳት ወይም ለማመን ካለመፈለግ የሚመነጭ ቅራኔ ነው። በዚህ ደግሞ ልንገረም አይገባንም። ለላምን ክርስቶስ ራሱ «አኔ በአብ እንዳለሁ አብም በእኔ አለ» ወይም ክርስቶስ በአማኝ ውስጥ እንደሚኖር ሁሉ አማኝም በክርስቶስ ውስጥ ይኖራል ብሎ በመናገሩ ተመሳሳይና ተቃውሞ ደርሶበት አልነበረም? ስለዚህ ይህን መለሎቹ ለዎች እንዳሻቸው ቢተቹና ቢዘልፉንም ከዓላማችን ሲያዘናጉን አይገባም። ልንለግግባቸውም የሚገባው ምክር አንድ ስኮትላንዳዊ ሰባዚ እንዳለው «በአፍ» ከማውራት ከልብ «መለማት» የሚለውን ምክር መሆን አለበት።

አፍአዊ (ውጫዊ) ምልክቶች

እስከዚህ ክፍል ድረስ በመንፈስ ቅዱስ መጠመቅ በአንድ ለው ውስጣዊም ሆነ ውጪያዊ ስብዕና ላይ ሲያስከትል ስለሚችለው ለውጥ ለማየት ሞከረናል። የዚህ ለውጥ ባህርይ እጅግ የረቀቀ ከመሆኑም የተነሳ በዓይናችን ልናየው ወይም በእጃችን ልንዳስሰው የምንችለው አይደለም። በመቀጠልም ደግሞ ከዚህ ጋር ጎን ለጎን የሚጓዘውን ውጪያዊ ለውጥ በመጠኑ እንዳስላለን።

በመሠረቱ፤ መንፈስ ቅዱስ ራሱ በባህሪው የማይታይ ይሁን እንጂ ዳሩ ግን ከመጽሐፍ ቅዱስ እንደምንረዳው ራሱን የሚገልጥበት ወይም በገሃድ የሚያሳይበት መንገድ አለው። ለምሳሌ ኢየሱስ የመንፈስ ቅዱስን መገለጥ በንፋስ በመመለል በሚከተለው ሁኔታ አቅርቦታል «ነፋስ ወደ ሚወደው ይነፍሳል፤ ድምፁንም ትሰማለህ፤ ነገር ግን ከወዴት እንደመጣ ወዴትም እንደሚሄድ አታውቅም። ከመንፈስ የተወለደ ሁሉ እንዲሁ ነው።» ዮሐንስ 3:8

እርግጥ ነፋስ በዓይኖችን አይታየንም በእጃችንም ልንጨብጠው አንችልም። በሚነፍስበት ጊዜ ግን አቅጣጫውን እናውቃለን። የደረቁ ቅጠሎችን ሲያተራምስ፤ አባራውን ሲያግተለትል፤ ዛፎችን ሲያንሳጥጥ፤ ባህራትን በማዕበል ሲያውክ፤ ደመናትን ሲያሯሩጥ የማየታችንን ያህል በዝግታ ሲነፍስ ወይም እንደ ነጎድንድ ሲያተራመርም ይሰማናል።

ኢየሱስ እንዳለው መንፈስ ቅዱስም ራሱ የማይታይ ሥውር ረቂቅ ይሁን እንጂ የሥራው ውጤት ግን ብዙውን ጊዜ የሚታይ፤ የሚጨበጥና የሚዳስስ ነው። ይህም እውነታ በቅዱስ ኪዳን ውስጥ በብዙ ሥፍራ ተረጋግጧል። ለምሳሌ በጳጳሳዊነት ዕለት ልምምድ ላይ፤ ከሰማይ የአውሎ ነፋስ ድምፅ ከመሰማቱ በላይ ምዕመናዮ የተሰበሰቡበትን ቤት ማናወጡም ተጠቅሷል። በኤፌሶን ልምምድ ደግሞ አዲሶቹ አማኞች በመንፈስ ቅዱስ እንደ ተጠመቁ፤ የተቀዳጁት ሥጦታ በልሳኖች በመናገር ብቻ ከመወሰንም አልፎ፤ ትንቢቶችንም ለመናገር እንዳስቻላቸውም ተዘግቧል።

ምንም እንኳን ጴጥሮስና አብረውት የነበሩትም አማኝ አይሁዳውያን ወደ ቆርኔሌዎስ ቤት፤ በእግዚአብሔር በመታዘዛቸው ብቻ ቅር እያላቸው ቢሄዱም ያልተጠበቀ ተአምር ለመመስከር ችለዋል። እንደ እውነቱ በአይሁዳውያን አማኞች ዘንድ የነበረው ጽኑ እምነት ወንጌል ከእነርሱ በስተቀር ለአሕዛብ አልተሰጠም የሚል ነበር። ሆኖም ግን ጴጥሮስና ተከታዮቹም ይሁዲዎች ቆርኔሌዎስና ቤተሰቦቹ የነበሩት አሕዛብ በልሳኖች ሲናገሩ በማድመጣቸው፤ ወዲያውኑ የደረሱበት ድምዳሜ መንፈስ ቅዱስን ልክ እንደ አይሁዳውያን ሙሉ በሙሉ ተቀብለዋል ከሚለው ነው። ከዚህ ምስክርነታቸው ውጪ ሌላ ተአምር ወይም ማስረጃ አልጠየቁም። መጽሐፍ ቅዱስ በግልጽ ያሰፈረለን፤ «ከጴጥሮስም ጋር የመጡት ሁሉ ከተገረዙት ወገን የሆኑ ምዕመናን በአሕዛብ ላይ ደግሞ የመንፈስ ቅዱስ ስጦታ ስለ ፈሰሰ ተገረመ፤ በልሳኖች ሲናገሩ እግዚአብሔርንም ሲያከብሩ ሰምተዋቸዋልና» የሚሉት ቃላት ብቻ ናቸው።

ለዚህ እውነት ማጠናከሪያ የሚሆነው ሌላ ጥቅስ ደግሞ በሚተገለጸው ምዕራፍ 11 ላይ ጴጥሮስ ለምን አሕዛብ ወደ ነበረው ወደ ቆርኔሌዎስ ቤት እንደ ሄደ፤ በሌሎቹ ሐዋርያት ጥያቄ በቀረበለት ወቅት፤ የሰጠው ምላሽ ነው። «ለመናገር በጀመርሁ ጊዜ መንፈስ ቅዱስ ለእኛ ደግሞ በመጀመሪያ እንደ ወረደ ለእነርሱ ወረደላቸው» የሐዋርያት ሥራ 11:15።

ጴጥሮስ በዚህ አነጋገሩ ያስረገጠው፤ በጳጳሳዊነት ዕለት ለመጀመሪያዎቹ ደቀ መዛሙርት መንፈስ ቅዱስ በወረደበት ወቅት እንደ ተፈጸመው ክስተት ሁሉ፤ በቆርኔሌዎስም ቤት ከዚያ ባልተለየ መልኩ ለአሕዛብ የተፈጸመላቸው መሆኑን ነው። «ለእኛ ደግሞ በመጀመሪያ እንደ ወረደ

ለእነርሱ ወረደላቸው» በማለት ቁልጭ አድርጎ ገልጾታል። እርግጥ መጠነኛ ልዩነት ቢኖር በቆርኔሌዎስ ቤት የታላቅ ዐውሎ ነፋስ ድምፅ ከሰማይ ሲወርድ አለመሰማቱና ቤቱንም የሞላው አለመሆኑ ብቻ ነው።

ከዚህ በመነሣት ልንደርስበት የምንችለው አንድ ጥቅል ድምዳሜ አለ። ይኸውም ለአንድ አማኝ መንፈስ ቅዱስን መቀበል፤ ውጫዊ ማረጋገጫ፤ ወይም ማጎተመ በልሳናት የመናገር ችሎታ መቀዳጀቱ ነው የሚለው ይሆናል። ይህም ደግሞ በአዲስ ኪዳን የተረጋገጠ እንደ መሆኑ፤ ያለ ምንም ሥጋትና ጥርጣሬ የሚከተሉትን አስተያየቶች ማራመድ እንችላለን።

አንደኛ፡- በልሳናት መናገር በሐዋርያትም ዘንድ ቢሆን መንፈስ ቅዱስን ለመቀበላቸው ተቀዳሚው ማረጋገጫ ነው።

ሁለተኛ፡- ሌሎችም መንፈስ ቅዱስን ስለ መቀበላቸው ሐዋርያት የረጋገጠብት ምልክት በልሳናት መናገርን ነው።

ሦስተኛ፡- ከዚህ ውጪ ሐዋርያት ሌላ ማስረጃ ወይም ማረጋገጫ የጠየቁበት ወቅት የለም።

አራተኛ፡- በአዲስ ኪዳን ውስጥ በየትኛውም መጽሐፍ ውስጥ ቢሆን፤ ሌላ ማረጋገጫ የተጠየቀበት አጋጣሚ የለም።

በሚተገለጸው ምዕራፍ ይህን ድምዳሜያችንን በማስመልከት በዝርዝር የምንነጋገርበት ሲሆን ከአንዳንድ ወገኖች የሚሰነዘሩትን ተቃውሞዎች በማንግት ተገቢውን መልስ እንስጥበታለን።

መንፈስ ቅዱስን ስለ መቀበል

ለአንድ አማኝ በመንፈስ ቅዱስ የመጠመቅ፣ ገዛዊ ማረጋገጫ በልሳናት መናገር መሆኑን በመካድ እያሉ ወገኖች ተቃውሞ ሊያቀርቡ፣ ብሎም ፊት ሰፊት ሊከራከሩን ይችላሉ። እኛ ግን ቀደም ሊል ካካሄድነው ጥናት ከቁርጥ አቋም ላይ የደረስን ቢሆንም ዳሩ ግን ሌሎችን ወደ ትክክለኛው የእምነት መሥመር ስመምራት እንችል ዘንድ ስለዚሁ ርእሰ በዝርዝርና በጥልቀት እንነጋገራለን። በተጨማሪም አዘውትረው ሊያጋጥሙን ከሚችሉት ተቃውሞዎችና ጥያቄዎች ዋና ዋናዎቹን በማንሣት፣ በአዲስ ኪዳን ትምህርት ላይ የተመሠረተ መልስ እንሰጥበታለን።

ታዲያ አዘውትረው ከሚያጋጥሙን ተቃውሞዎች ዋነኛውና ተቀዳሚው የሚከተለው ነው። ይኸውም አንድ ሰው በክርስቶስ ያለ ማወላወል በማመን የክርስትናን እምነት ከተከተለ፣ ያለ ምንም ጥርጥር ወዲያውኑ መንፈስ ቅዱስን መቀበሉም ሆነ ደኅንነትን መላበሱ ተረጋግጦታል ማለት ነው። ስለዚህ መንፈስ ቅዱስን ስመቀበሉ ሰምን ሌላ ልምምድ ወይም ማስረጃ ያስፈልገዋል? በማለት ዘተቃዋሚ ወገኖች ያላሰለሰ ጥያቄ ይሰነዘራል። በዚህ ጥያቄ ላቢያ የሚነሳውን እላግባብ የሆነ ክርክርና አስመግባባት ለማስወገድ፣

በትድሚያ በአንድ ጽኑ መጽሐፍ ቅዱሳዊ መሠረት ላይ መደገፍ ያሻል። ይኸውም በአዲስ ኪዳን ላይ በግልጽ እንደ ሰፈረው፣ በመንፈስ ቅዱስ መጠመቅ በሁለት ራሳቸውን በቻሉና በማያሻሙ ልምምዶች የሚገለጥ ወይም የሚመሰክር ከመሆኑ ባሻገር፣ በዚህ ሐቅና እውነታ በመነሳት ነው። ይህ ማለት ደግሞ ማንኛውም መንፈስ ቅዱስን የተቀበለ ክርስቲያን አንድም ሁለቱን ልምምዶች አካቶ ሊይዝ ይችላል ወይም በአንደኛው ልምድ ውስጥ ብቻ ያሰራ ሊሆን ይችላል ማለት ነው።

የሐዋርያት አርአያነት

በእነዚህ በሁለቱ ልምዶች መካከል ያለውን ልዩነት ቁልጭ አድርጎ ሊያሳየን የሚችለው ንጽጽር፣ በሁሉም ክርስቲያኖች ዘንድ ልዩ አክብሮት ባላቸው፣ በትንሳኤው አሁድና በጳጳሳዊነት አሁድ ዕለት የተፈጸሙት ድርጊቶች ንጽጽር ነው።

በትንሳኤው አሁድ ስለ ተፈጸመ አንድ ዋነኛ ድርጊት በዮሐንስ 20:20 ላይ የሚከተለውን ገሰጸ እናገኛለን። ከትንሳኤው በኋላ ኢየሱስ ለመጀመሪያ ጊዜ ለሐዋርያቱ በተገለጠበት ወቅት፡- «... እኛ አላባቸውና መንፈስ ቅዱስን ተቀበሉ... አላቸው።»

እዚህ ላይ ልንለው የሚገባ አንድ ፍሬ ነገር፣ በጥቅሉ ውስጥ የሰፈረው የኢየሱስ አድራጊነት «እኛ ማለቱ» እና የተናገራቸው ቃላት «መንፈስ ቅዱስን ተቀበሉ» የሚሉት ተወራራሽ መሆናቸውን ነው። በግሪክኛ «ፔኑማ» ማለት «እስትንፋስ» ወይም «መንፈስ» ማለት ነው። ስለዚህ ኢየሱስ «መንፈስ ቅዱስን ተቀበሉ» ሊል የተናገረው በሌላ አባባል «ቅዱስ እስትንፋስን (ትንፋሽን) ተቀበሉ» ተብሎ ሊቀርብ ይችላል። «ተቀበሉ» የሚለውም ግሥ፣ ትዕዛዝ አንቀጽ እንደ መሆኑ፣ ሐዋርያቱ ወዲያውኑ ጌታ መንፈስ ቅዱስን ስለ መቀበላቸው አያጠራጥርም።

ያም ዕለት ሐዋርያት ጌታን ከትንሣኤው በኋላ ለመጀመሪያ ጊዜ የተገናኙበት ዕለት እንደ መሆኑ፣ ከ«ብሉይ ኪዳን ደኅንነት» ወደ «አዲስ ኪዳን ደኅንነት» የተሸጋገሩበት ዕለት ነው ለማለት ይቻላል። አስከዚያን ዕለት ድረስ የብሉይ ኪዳን አማኞች በነዚያት የተነገረላትን ያንን የደህንነት ቀን ለመድረስ በተስፋና በታላቅ ጉጉት አየጠበቁት ነበር። ሆኖም የደህንነቱ ቀን ደርሶ ካለፈ በኋላ ግን ዕለቱ የሚታወሰው በታሪካዊነቱ ይሆናል። ይኸውም ያ ዕለት ጌታ ሞትን ድል አድርጎ የተነሣበትን የትንሳኤውን ዕለት የሚያስታውሰ ታላቁ የዓለም ታሪክ የተፈጸመበት ቀን በመሆኑ ነው።

ጳውሎስ የአዲስ ኪዳን ደህንነትን ስመቀበል አስፈላጊ ስለሆነት ሁለት ቅድመ ግዴታዎች በሮሜ 10:9 ላይ እንዲህ ሊል ጽፏል፡- «ኢየሱስ ጌታ

እንደሆነ በእርሱ ብትመስክር እግዚአብሔርም ከሙታን እንዳስነሳው በልብህ ብታምን ትድናለህ፤»

ከዚህ የምንረዳው፤ ለደህንነት ወላጅ የሆኑትን ሁለቱ ነጥቦች ሲሆን አነርሱም ኢየሱስ ጌታ መሆኑን በእርሱ መመስከርና፤ እግዚአብሔርም ከሞት እንዳነሳው ማመን ናቸው። እርግጥ ከዚያን የዕለት ትንሳኤው አሁኑ በፊትም ቢሆን ሐዋርያት የኢየሱስን ጌታነት የመቀበላቸው ሐቅ የሚያከራክር አይደለም። ሆኖም ከሞት መነሳቱን ያመነት ግን ከዚያ በተለየ ዕለት አሁኑ ነው። እነርሱም በእነዚህ ሁለት እምነቶቻቸው የተነሳ፤ ደህንነታቸው የተሟላ ሆኗል።

ሐዋርያቱ «ዳግም ልደትን» የተቀዳጁት፤ ክርስቶስ ለዘላለማዊ ሕይወት ዋስትና የሚሰጠውንና፤ በሰይጣን ላይ ድልን ለመቀዳጀት የሚያስችለውን መንፈስ ቅዱስ፤ «በእስትንፋሱ» እማካይነት እንዲቀበሉ ካደረጋቸው በኋላ ነበር። ይህን የሐዋርያት እርእያነት ማናችንም ዳግመኛ ለመወለድ የምንሻ ለዎች ልንከተለው የግድ ነው።

ክርስቶስና ሐዋርያቱ በዚያን ታሪካዊ ዕለት በመነሻቸው ሐዋርያት መንፈስ ቅዱስን ቢቀበሉም ቅሉ፤ እንደ የሚቀራቸው ተጨማሪ ልምምድ ነበረ። ይኸውም ክርስቶስ ወደ ሰማይ ከማረጉ በፊት የተናገራቸው ነው። ክርስቶስ ሐዋርያቱን ወዲያውኑ ወንጌልን እየተዘረዘሩ እንዲሰብኩ አላዘዛቸውም። በዚያን ምትክ የተናገራቸው ወደ ኢየሩሳሌም በመመለስ በመንፈስ ቅዱስ እስኪጠመቁና ለአገልግሎት የሚረዳቸውን ኃይልና ሥልጣን እስኪላበሱ፤ በኢየሩሳሌም ሆነው እንዲጠባበቁ ነው።

ኢየሱስ በሉቃስ 24:49 ላይ የሚከተለውን ተናግሯል፡- «እነሆም፤ አባቱ የሰጠውን ተስፋ እኔ አልክላችኋለሁ፤ እናንተ ግን ከላይ ኃይል እስትላብሱ ድረስ በኢየሩሳሌም ከተማ ቆዩ።»

እንዲሁም በሐዋርያት ሥራ 1:5 ላይ፤ ኢየሱስ ይህንኑ እስመልክቱ የሚከተለውን ተናግሯል፡- «የሐንስ በውኃ አጥምቆ ነበርና፤ እናንተ ግን ከጥቂት ቀን በኋላ በመንፈስ ቅዱስ ትጠመቃላችሁ» እንደገናም በዚህ የሐዋርያት ሥራ 1:8 ላይ፡- «ነገር ግን መንፈስ ቅዱስ በእናንተ ላይ በወረደ ጊዜ ኃይልን ትቀበላላችሁ» ብሏል።

ሁሉም የመጽሐፍ ቅዱስ ተርጓሚዎች የሚስማሙበት አንድ ሐቅ አለ፤ ይኸውም ክርስቶስ ለሐዋርያቱ በመንፈስ ቅዱስ እንደሚጠመቁ፤ የገባላቸው ቃል ኪዳን፤ በእንጠቀስጤ ዕለት መፈጸሙን ነው። ይህም ድንቅ ተእምር የተፈጸመበትን ሁኔታ የሐዋርያት ሥራ 2:4 በሚከተለው መልኩ ገልጾታል፡- «በሁሉም መንፈስ ቅዱስ ሞላባቸው፤ መንፈስም ይናገሩ ዘንድ እንደሰላቸው በሌላ ልሳኖች ይናገሩ ይመርጡ።» ምንም እንኳን ሐዋርያት በክርስቶስ

«እስትንፋሱ» እማካይነት መንፈስ ቅዱስን የተቀበሉት በትንሳኤው አሁኑ ቢሆንም፤ ሆኖም ግን በመንፈስ ቅዱስ የተጠመቁት፤ ወይም የተሞሉት ከሰባት ሳምንታት በኋላ በሞላው የእንጠቀስጤው አሁኑ ነበር። ከዚህ የምንረዳው፤ ደህንነት ወይም ዳግም ልደትና በመንፈስ ቅዱስ መጠመቅ የተለያዩ ናቸው ማለት ነው። ከክርስቶስ እርገት በኋላ፤ በዕለተ እንጠቀስጤም የተፈፀመውን ጴጥሮስ በሐዋርያት ሥራ 2:33 ላይ እንደሚነሳለው ገልጾታል፡- «በእነዚህ በእግዚአብሔር ቀኝ ከፍ ከፍ ብሎና የመንፈስ ቅዱስን የተሰፋ ቃል ከእብ ተቀብሎ ይህን እናንተ አሁን የምታዩትንና የምትለሙትን አፈሰሰው።»

ከዚህ ጥናታችን በመነሳት፤ በትንሳኤው አሁኑ በተፈጸመው የመንፈስ ቅዱስ መቀበልና በእንጠቀስጤ ዕለት በተመለከረው በመንፈስ ቅዱስ መጠመቅ መካከል፤ የሚከተሉት ግልጽ ልዩነቶች መኖራቸውን በሙሉ ልብ ለማስፈር ይቻላል፡-

- በትንሳኤው አሁኑ ዕለት የተከለተው
- ከሞት የተነሣው ክርስቶስ መታየት
- ወደ ውስጥ የገባው እስትንፋስ «መንፈስ»
- ወጤቱ፡- ሕይወት

በእንጠቀስጤው አሁኑ ዕለት የተከለተው፡-

- ወደ ሰማይ ያረገው ክርስቶስ
- ወደ ውጪ ያፈለለው እስትንፋስ «መንፈስ»
- ወጤቱ፡- ኃይል

ይህ የሐዋርያቱ ልምምድ ግልጽ የሚያደርግልን፤ ደህንነት ወይም ዳግም ልደት፤ በመንፈስ ቅዱስ ከመጠመቅ የተለየና ራሱን የቻለ ልምድ መሆኑን ነው።

ሐዋርያትም ከእነዚህ ሁለት ልምምዶች የመጀመሪያውን በዕለተ ትንሳኤው አሁኑ የተለማመዱት ሲሆን፤ ሁለተኛውን የተቀዳጁት ግን በዕለተ እንጠቀስጤ ነው።

የሐዋርያትን ሥራ መጽሐፍ ስናጠና ሁለቱ ልምምዶች የተለያዩና ራሳቸውን የቻሉ መሆናቸውን እናስተውላለን። በተጨማሪም ከእንጠቀስጤው አሁኑ በኋላ «መንፈስ ቅዱስን መቀበል» የሚለው አባባል በሁለተኛው ልምምድ ማለትም «በመንፈስ መጠመቅ» በተባለው በመተካት እስከ ፍጻሜው ይሰራል፤ እዲስ ልደትንም ለማመልከት ዳግመኛ እንጠቀምበትም።

የመንፈስ ቅዱስ በተከታታይ መፍሰስ

ከጳጳሳዊነት በኋላ ምዕመናን በመንፈስ ቅዱስ መጠመቃቸውን የሚያመለክቱ ሦስት መጽሐፍ ቅዱሳዊ ጥቅሶች እናገኛለን። ከእነዚህም የመጀመሪያው በሰማርያ፤ ሁለተኛው በኤፌሶን፤ ሦስተኛው ደግሞ በቆርኔሊዎስ ቤት ውስጥ የተፈጸመ ነው። እስቲ እያንዳንዱን ከዚህ በታች በየተራ እንመልከት።

ፊሊጶስ በሰማርያ ውስጥ ስለ ጀመረው ወንጌላዊ አገልግሎት በሐዋርያት ሥራ 8:5 ላይ የሚከተለው ተዘግቧል። «ፊሊጶስም ወደ ሰማርያ ከተማ ወርዶ ክርስቶስን ለበከላቸው።» ይኸው ዘገባ በምዕራፍ 8 ቁጥር 12 ላይ ቀጥሏል። «ነገር ግን ስለ እግዚአብሔር መንግሥትና ስለ ኢየሱስ ክርስቶስ ስም እየለበሰላቸው ፊሊጶስን ባመነት ጊዜ ወንዶችም ሴቶችም ተጠመቁ።»

እንግዲህ የሰማርያ ሰዎች፤ ፊሊጶስ ስለ ክርስቶስ የለበከላቸውን መስማትና ማመን ብቻ ሳይሆን ተጠምቀዋልም። ስለዚህም ደህንነትን አግኝተዋል ማለት ነው። ክርስቶስ ለደቀ መዛሙርቱ ወንጌልን ባልደረሰበት ቦታ እየተዘዋወሩ እንዲሉበት ትዕዛዝ የሰጣቸው ለመሆኑ በማርቆስ 16:15-16 ላይ እንደሚከተለው ሰፍሯል። «ወደ ዓለም ሁሉ ሂዱ ወንጌልንም ለፍጥረት ሁሉ ሰበኩ። ያመነ የተጠመቀም ይድናል፤ ያላመነ ግን ይፈረድበታል።»

የሰማርያ ሰዎች ከላይ በተገለጸው መሠረት በቅድሚያ ወንጌል ተለብሰዋቸዋል። እነርሱም በተለበከላቸው ወንጌል እምነው ተጠምቀዋል። በመሆኑም በክርስቶስ በራሱ እንደበት በተነገረው መሠረት፤ እነዚህ ሰዎች ድነዋል ማለት ነው። ሆኖም ግን እነዚህ አማኞች መንፈስ ቅዱስን አስከ አሁን አለመቀላቸው፤ ግልጽ ከመሆኑም በላይ፤ ደህንነት የሐዋርያት ሥራ 8:14-17 ላይ የምናገኘው ምንባብ፤ በበለጠ ያረጋግጥልናል። «በኢየሩሳሌምም የነበሩት ሐዋርያት የሰማርያ ሰዎች የእግዚአብሔርን ቃል እንደ ተቀበሉ ሰምተው ጴጥሮስንና ዮሐንስን ለደዱላቸው። እነርሱም በወረዱ ጊዜ መንፈስ ቅዱስን ይቀበሉ ዘንድ ጸለዩላቸው። በጌታ በኢየሱስ ስም ብቻ ተጠምቀው ነበር እንጂ ከእነርሱ በአንዱ ላይ ስንኳ ገና አልወረደም ነበርና። በዚያን ጊዜ እጃቸውን ጫኑባቸው፤ መንፈስ ቅዱስንም ተቀበሉ።»

ከዚህ የምንረዳው፤ የሰማርያ ሰዎች በፊሊጶስ አገልግሎት አማካይነት፤ ለደህንነት የበቁ መሆናቸውና፤ ብሎም መንፈስ ቅዱስን የተቀበሉት ግን በጴጥሮስና ዮሐንስ አገልግሎት አማካይነት መሆኑን ነው። ይህም ማለት ራሱን የቻለ ልምምድ የሆነውን የመንፈስ ቅዱስ መቀበልን ልምምድ የደረሰበት እስቀድሞ በደህንነት ልምምድ ውስጥ ካለፉ በኋላ ነው ማለት ነው። ስለዚህ ሰዎች ደህንነትን ቢያገኙም፤ ዳሩ ግን መንፈስ ቅዱስን ሳይቀበሉ ለመቆየታቸው ይህ በሁለተኛ ዓይነተኛ ምሳሌነት የሚጠቀስ ነው።

ከዚህ በመቀጠል ደግሞ ከሰማርያ ቀጥሎ በምሳሌነት ወደ ጠቀሰው የኤፌሶን ልምምድ እናመራለን። ጳውሎስ ኤፌሶን ደርሶ «ደቀ መዛሙርት» በመባል የሚያወቁትን ሰዎች ባነጋገረበት ወቅት በቅድሚያ ያቀረበላቸው የሚከተለውን ጥያቄ ነበር። «ባመናችሁ ጊዜ መንፈስ ቅዱስን ተቀበላችሁን?» የሐዋርያት ሥራ 19:2 ጳውሎስ እነዚህ ሰዎች የክርስቶስ ተከታዮች ስለ መሆናቸው ቀደም ሊል ባይገምት ኖሮ፤ በክርስቶስ በኩል ብቻ የሚገኘውን የመንፈስ ቅዱስ መቀበል ስጦታ ስለ ማግኘት አለማግኘታቸው ባልጠየቃቸውም ነበር። ሆኖም ከጥያቄ ምልልሉ ዘግዦት ብሎ እንደ ተረዳው እነዚያ ሰዎች ደቀ መዛሙርትነታቸው የክርስቶስ ሳይሆን የዮሐንስ ነበር። በመሆኑም እንደገና «ሀ» ብሎ በመጀመር ስለ ክርስቶስ ሲለብከላቸው አስፈለገ። ይህን ንጠመኝ ግልጽ የሚያደርግልን እንድ ሐቅ አለ። ይኸውም ማንኛውም አማኝ ገና በክርስቶስ ማመኑን ከማወጁ ወዲያውኑ መንፈስ ቅዱስን የሚቀበል መሆኑ የተረጋገጠ ቢሆን ኖሮ፤ ጳውሎስ ለእነዚያ ደቀ መዛሙርት እንደሆኑ ለተነገረው የኤፌሶን ሰዎች «ባመናችሁ ጊዜ መንፈስ ቅዱስን ተቀበላችሁን?» የሚለውን ጥያቄውን ባላቀረበላቸው ነበር። ስለዚህ ይህን ጥያቄ ማቅረቡ፤ ጳውሎስም ቢሆን በክርስቶስ የሚያምኑ ምዕመናን መንፈስ ቅዱስን ሳይቀበሉ የሚቀሩበት አጋጣሚ መኖሩን በማወቁ ነው። ይህን ግምታችንን በይበልጥ የሚያጠናክረው የዚህን ምዕራፍ ምንባባችንን እየገፋንበት ስንሄድ ነው። ጳውሎስ ለእነዚያ ሰዎች የክርስቶስን ወንጌል ከሰበከላቸው በኋላ ስለ ተከተለው ሁኔታ ዘሐዋርያት ሥራ 19:5 ላይ ቀጣዩን ጥቅስ እናነባለን። «ይህንንም በለሙ ጊዜ በጌታ በኢየሱስ ስም ተጠመቁ።»

ልክ በሰማርያ ሲፈጸም እንዳየነው ሁሉ እዚህም፤ እነዚያ የኤፌሶን ሰዎች በቅድሚያ የወንጌልን መልእክት ከሰሙና ካመኑ በኋላ ነበር የተጠመቁት። በተመሳሳይ ሁኔታም መንፈስ ቅዱስን የተቀበሉት ከጊዜ በኋላና ራሱን በቻለ በሌላ ልምምድ ውስጥ ካለፉ በኋላ ነበር። ለዚህም ነው በሚቀጥለው ቁጥር 6 ላይ የሚከተለው የሰፈረው። «ጳውሎስም እጁን በጫነባቸው ጊዜ መንፈስ ቅዱስ ወረደባቸው፤ በልሳኖችም ተናገሩ፤ ትንቢትም ተናገሩ።»

እንግዲህ ሰዎች ክርስቶስን ቢቀበሉና፤ የትኛውንም ያህል ክልብ የተሰጡ አማኞች ቢሆኑም፤ ዳሩ ግን ለተወሰነ ጊዜ ያህል መንፈስ ቅዱስን ሳይቀበሉ ስለ መቆየታቸው ይህ የተመለከተው የኤፌሶን ታሪክ ይበልጥ ያረጋግጥልናል። እንዲያውም ጳውሎስ በኤፌሶን መልእክቱ 1:13 ላይ ለአማኞቹ የሚያስታውሳቸው ይህን በአንድ በአለፈ ወቅት የተጓዙበትን የልምምድ ሂደት ነው። «አናገተም ደግሞ የእውነት ቃል፤ ይኸውም የመዳናችሁን ወንጌል ለምታችሁ፤ ደግሞም በክርስቶስ እምናችሁ፤ በተሰፋው መንፈስ በመንፈስ ቅዱስ ታተማችሁ።»

ልክ በሐዋርያት ሥራ ምዕራፍ 19 ላይ እንደሚያጋጥመን ታሪካዊ ዘገባ ሁሉ፤ በዚህም ጥቅስ ውስጥ የምንመለከተው አማኞች መንፈስ ቅዱስን ከመቀበላቸው በፊት ሁለት ራሳቸውን የቻሉ ሌሎች ልምምዶች ማሳለፍ ያለባቸው መሆኑን ነው። ይኸውም በመጀመሪያ የወንጌል መልእክት ማዳመጥ እንደሚኖርባቸው፤ በሁለተኛ ደረጃም ማመን እንደሚጠበቅባቸውና ከዚያ በኋላ መንፈስ ቅዱስን ለመቀበል መቻላቸውን ነው።

ከዚህ በመቀጠል በሦስተኛ ደረጃ የምንመለከተው ደግሞ በሦስተኛ ምዕራፍ የጠቀስነውን የቆርኔሌዎስንና የቤተሰቦቹን ልምድ ነው። በቅድሚያ በሐዋርያት ሥራ 10:34-48 ላይ የሰፈረውን ታሪክ በመጠኑ እንዳስሳለን። ቆርኔሌዎስና ቤተሰቦቹ የጴጥሮስን ስብከት ካዳመጡ በኋላ፤ በክርስቶስ ማመናቸውን አወጁ። ከዚያም ወዲያውኑ መንፈስ ቅዱስን በመቀበል በልሳናት ለመናገር ቻሉ። እነዚህ ሦስት ድርጊቶች የቱንም ያህል ቅጽበታዊና ተደራራቢ ቢሆኑም ራሳቸውን የቻሉ ክንውኖች ስለ መሆናቸው ማንም የሚጠራጠር አያደለም።

ከእነዚህ ሦስት ምሳሌዎች የምንረዳው መንፈስ ቅዱስን ለመቀበል ልናልፍባቸው ስለሚገቡ ደረጃዎች ብቻ ሳይሆን፤ ስለ ተመሳሳይ መጽሐፍ ቅዱሳዊ አገላለጾችም ነው። ይኸውም የመንፈስ ቅዱስን መቀበል በማስመልከት፤ «መንፈስ ቅዱስ በላያቸው ፈለሰ»፤ «መንፈስ ቅዱስ ወረደባቸው»፤ «መንፈስ ቅዱስን ተቀበለ»፤ «በመንፈስ ቅዱስ ተጠመቁ» «የእግዚአብሔርን ስጦታ ተቀበለ» የሚሉ አማራጭ ገለጻዎችም ስለ መኖራቸው ነው።

ምንም እንኳን አንዳንድ የዘመኑ ምሁራን እነዚህን አባባሎች ከተለያዩ ድርጊቶች ጋር ለማቀናጀት ቢሞክሩም፤ ዳሩ ግን አልተሳካላቸውም። ምክንያቱም የአምስቱም አባባሎች የመንፈስ ቅዱስን፤ ከላይ ከሰማይ በለዎች ላይ መውረድን የሚያመለክቱ በመሆናቸው ነው። እንደሚታወቀው፤ እስከ አሁን መንፈስ ቅዱስን ስለ ተቀበሉ አራት ቡድኖች ጥናት አካሂደናል። ይኸውም በመጀመሪያ ስለ ሐዋርያት፤ በሁለተኛ ደረጃ ስለ ሰማርያ ሰዎች፤ ሦስተኛ ስለ ኤፌሶን «ደቀመዛሙርት» እና አራተኛ፤ ስለ ቆርኔሌዎስ ቤተሰቦች ነው። ከእነዚህ ከአራቱ ቡድኖች መካከል የመጀመሪያዎቹ ሦስቱ መንፈስ ቅዱስን ከመቀበላቸው በፊት ለተወሰነም ጊዜ ቢሆን በክርስቶስ በማመናቸው ክርስቲያን ሲባሉ ቆይተዋል። ለእነርሱም መንፈስ ቅዱስን መቀበል ራሱን የቻለ ሌላ ልምምድ ነበር።

የቆርኔሌዎስ ቤተሰብ በአንድ ጊዜ፤ የወንጌልን መልእክት ለመስማትም ሆነ ለማመን፤ ብሉም መንፈስ ቅዱስን ለመቀበል ታድሏል። በየትኛውም የአዲስ ዚዳን ክፍል ውስጥ ይህን የመለሰ ልምድ ተመዝግቦ ባለ መገኘቱ፤ እንደ ልዩ ትንንግርት የሚቆጠረውን የቆርኔሌዎስን አጋጣሚ ወደ ጎን በመተው፤ ከሚከተለው አጠቃላይ መደምደሚያ ላይ ልንደርስ እንችላለን። እንደኛ፡-

አንድ ክርስቲያን መንፈስ ቅዱስን የሚቀበለው፤ በመሰረቱ ራሱን ለክርስትና እምነት ለተወሰነ ጊዜ ካስገዛ በኋላ ነው።

ሁለተኛ፡- ምንም እንኳን አንድ ክርስቲያን መንፈስ ቅዱስን ክርስቲያን እንደሆነ ወዲያውኑ የመቀበል ልምድ ቢያጋጥመውም፤ ሆኖም ግን ሁለቱም ራሳቸውን የቻሉ፤ ወይም የተለያዩ ልምምዶች ይሆናሉ።

ሦስተኛ፡- አንድ አማኝ መንፈስ ቅዱስን ዘግይቶም ይሁን ወዲያውኑም ቢቀበልም ቅሱ፤ ዳሩ ግን የመንፈስ ቅዱስ ማደራያ ለመሆን መብቃቱን ማረጋገጫው፤ በመንፈስ ቅዱስ አማካኝነት በልሳናት ሲናገር ነው።

አራተኛ፡- ከዚህ ውጪ ግን አንድ ሰው የቱንም ያህል አማኝና የተሰጠ ክርስቲያን ቢሆንም፤ ከዚህ በመነሳት ብቻ መንፈስ ቅዱስን ተቀብሏል ብሎ ለመደምደም አይቻልም።

የኢየሱስ ትምህርት

ምንም እንኳን እስከ አሁን የተነጋገርንበት፤ እውነተኛ አማኝ የመሆንና መንፈስ ቅዱስን የመቀበል ርዕስ በአመዛኙ በሐዋርያት ሥራ ላይ የተመሰረተ ቢሆንም፤ ሆኖም ግን ኢየሱስ ስለዚህ ጉዳይ በወንጌሎች ውስጥ ካስተማረው የተለየ አይደለም።

ለምሳሌ ኢየሱስ በሉቃስ 11:13 ላይ ለደቀ መዛሙርቱ የሚከተለውን እንደ ተናገራቸው እንመለከታለን፡- «እነዚያስ እናንተ ክፉዎች ስትሆኑ ለልጆቻችሁ መልካም ስጦታ መስጠት ካወቃችሁ፤ በሰማይ ያለው አባት ለሚለምኑት እንዴት አብልጦ መንፈስ ቅዱስን አይሰጣቸው?» የዚህን ጥቅስ ትምህርት፤ ቀደም ባለው ቁጥር ውስጥ ኢየሱስ «ልጁ እንጂ ቢለምነው፤ አባቱ ድንጋይ ይለጠዋል? ዓሳ ቢለምነውስ እባብ ይለጠዋል?» ሲል ካቀረበው የአባታዊ ርኅራኄ መንፈስ ጋር በማቀናጀት የክብደቱንና የጥልቀቱን መጠን ልንረዳው ይገባል። ለማያወው አባታችን ከምድራዊያን አባቶች እጥፍ ድርብ ርኅራኄና ቸር መሆኑ ለሁላችንም የሚታወቅ ነው። ሆኖም ግን ከዚያ ገደብ የለሽ የእግዚአብሔር ፍቅርና ትሩፋት ለመቋቋም አባታችን እግዚአብሔር እንዳዘዘው በቅድሚያ በልጁ በኢየሱስ ክርስቶስ ልናምን ይገባል። ከዚህ የምንረዳው መንፈስ ቅዱስን ለመቀበል በመጀመሪያ በክርስቶስ ማመንና ከዚያም ለማያወው አባታችን በገባልን ቃል መሠረት መንፈሱን እንዲልክልን በመለመን ነው። ኢየሱስ ግልጽ እንዳደረገውም የሰማዩን አባታችን ያለ ማሰለስ በቅድሚያ ልንለምነው የሚገባው ሌሎች ችግሮቻችን እንዲሟሉልን ሳይሆን በመንፈሱ እንዲጎበኝን ነው። ስለዚህ በቅድሚያ ክርስቲያን በመሆን፤ በሁለተኛ ደረጃ የሰማዩ አባታችንን በመለመን የምንቀበለውን የመንፈስ ቅዱስ ስጦታ፤ ገና ክርስቲያን ከመሆናችንና አንዳችም ልመና ሳናቀርብ እንቀበላለን ማለት ስህተት ነው።

ክርስቶስ በዮሐንስ 7:38 ላይ የሚከተለው ያበረረናል፡- «በእኔ የሚያምን፤ መጽሐፍ እንዳለ፤ የሕይወት ውኃ ወንዝ ከሆዱ ይፈልቃል...»

ኒታ በሕይወት ውኃ ወንዝ የመሰሰው ማንን እንደሆነ ዮሐንስ በሚቀጥሰው ቁጥር ላይ ግልጽ አድርጎልናል፤ ይኸውም፡- «ይህን ግን በእርሱ የሚያምኑ ሊቀበሉት ሰላላቸው ስለ መንፈስ ተናገረ፤ ኢየሱስ ገና ስላልከበረ መንፈስ ገና አልወረደም ነበርና» በማለት ነው።

የመንፈስ ቅዱስ ስጦታ የሆነውን ይህንን የሚመነጭ የሕይወት ውኃ ወንዝ ለመቀዳጀት የሚችሉት ግን በቅድሚያ በክርስቶስ ያመነ መሆን እንደሚገባቸው በሁለቱም ጥቅሶች ውስጥ በማያሻማ ሁኔታ ሰፍሯል። በመሆኑም መንፈስ ቅዱስን ለመቀበል የሚቻለው፤ በክርስቶስ ካመነ በኋላ ነው የሚለውን መደምደሚያችንን ያጠናክረዋል። እንደገናም ክርስቶስ በዮሐንስ 14:15-17 ላይ ይህንን አውነታ ሲያጠናክረው እናያለን፡- «በትውዱኝ ትእዛዜን ጠብቁ። እኔም አብን እለምናለሁ ለዘላለምም ከእናንተ ጋር እንዲኖር ሌላ እጽናኝ ይሰጣችኋል፤ እርሱም ዓለም የማያየውና የማያውቀው ስለሆነ ሊቀበለው የማቻለው የእውነት መንፈስ ነው። ነገር ግን ከእናንተ ዘንድ ስለሚኖር በውስጣችሁም ስለሚሆን እናንተ ታውቁታላችሁ።»

በዚህ ምንባብ ውስጥ ለመንፈስ ቅዱስ፤ «እጽናኝ» እና «የእውነት መንፈስ» የሚሉ ሁለት መጠሪያዎች ተሰጥተውታል። ክርስቶስም በዚህ ትምህርቱ ግልጽ ያደረገልን፤ ይህን መሰሎቹ የመንፈስ ቅዱስ ስጦታዎች፤ እርሱን ለሚወዱትና ለሚታዘዙት ደቀ መዛሙርት እንጂ፤ ዓለምን መስሰው ለማኖሩት አስመሳዮችና ከሃዲዎች የማይሰጡ መሆናቸውን ነው። እግዚአብሔርን የሚያከብሩና ትዕዛዙን የሚፈጽሙ ልጆች ማንኛውንም የመንፈስ ቅዱስ ስጦታ የመጠየቅ መብት አላቸው። እግዚአብሔርን ማክበርና መታዘዝ ደግሞ በሌላ እነጋገር «ለክርስቶስ በፍቅር መታዘዝ» ማለት ነው።

በልሣናት መናገር ለሁሉም ይቻላልን?

ከዚህ በመቀጠል የምንወያይበት ርዕስ ጉዳይ ደግሞ በልሣናት የመናገርን ልምምድ የሚዳስስ ሲሆን፤ አግረ መንገዳችንንም ይህንኑ ስጦታ አስመልክቶ ስለሚሰነዘሩት ዋና ዋና ተቃውሞዎችና ስለሚፈጠሩትም አንዳንድ አለመግባባቶች በማንሳት እንመረምራቸዋለን።

በልሣናት የመናገር ስጦታዎች

ሆኖም ይህ ማለት፤ በመንፈስ ቅዱስ የተጠመቁት የእዲስ ኪዳን ክርስቲያኖች ጭምር በልሣናት የመናገር ስጦታን መሰሉ በመሰሉ አልተቀበሉም ለማለት ይሆን? በጭራሽ አይደለም። ጳውሎስ በዚህ አጋጣሚ ይናገር የነበረው ስለ መንፈስ ቅዱስ ጥምቀት ሳይሆን፤ ስለ ተለያዩ የእገልግሎት ዘርፎች ወይም ስለ መለኮታዊ ስጦታ ዓይነቶች ነው። ይኸውም ምንም እንኳን በመንፈስ ቅዱስ መጠመቅ በልሣናት የመናገር ችሎታን የማላበሉ ሐቅ አሉ የሚባል ባይሆንም፤ ዳሩ ግን ሁሉንም የእገልግሎት ዘርፎች ለማሟላት የሚያስችሉ የተለያዩ ስጦታዎችን ለአንድ ክርስቲያን በአንድ ጊዜ አይሰጠውም ለማለት ነው።

ይህ ደግሞ ጳውሎስ ከዚህ ቀደም ሲል ከጻፋቸው ሁለት ጥቅሶች፤ ማለትም ከ1ኛ ቆሮንቶስ 12:27-28 ጋር የሚስማማ ነው። «እናንተም የክርስቲያን አካል ናችሁ፤ አያንዳንዳችሁም ብልቶች ናችሁ። እግዚአብሔርም በዙፋኑ ክርስቲያን አንዳንዶችን እስቶድም ሐዋርያትን፤ ሁለተኛም ነቢያትን፤ ሦስተኛም አስተማሪዎችን፤ ቀጠሎም ተአምራትን ማድረግን፤ ቀጥሎም የመፈወስን ስጦታ፤ እርዳታንም፤ አገዛዝንም፤ የልዩ ልዩ ዓይነት ልሳናትንም አድርጋል።» ከዚህ እንደምንመለከተው፤ ጳውሎስ ግልጽ የሚያደርግልን በአንድ ዜግ ክርስቲያን አማካይነት ለሚቀርቡት የተለያዩ አገልግሎቶች፤ መንፈስ ቅዱስ የተለያዩ ክርስቲያኖችን የሚመርጭና የሚቀባ መሆኑን ነው። ከእነዚህ ከመንፈስ ቅዱስ ስጦታዎች አንዱ በልሳን ወይም በልሳናት መናገር ነው።

እንዲያውም ይህንኑ አባባሉን በማጠናከር በዚህ በ1ኛ ቆሮንቶስ 12:7-11፤ በመንፈስ ቅዱስ ለተጠመቁ አማኞች ስለ ተሰጡ ዘጠኝ የተለያዩ የስጦታ ዓይነቶች በመዘርዘር አስፍሯል፡- «ነገር ግን መንፈስ ቅዱስን መግለጥ ለእያንዳንዱ ሰዎችም ይሰጠዋል። ለአንዱ ጥበብን መናገር በመንፈስ ይሰጠዋልና፤ ለአንዱም በዚያው መንፈስ አውቀትን መናገር ይሰጠዋል፤ ለአንዱም በዚያው መንፈስ አምነት፤ ለአንዱም በአንዱ መንፈስ የመፈወስ ስጦታ፤ ለአንዱም ተአምራትን ማድረግ፤ ለአንዱም ትንቢትን መናገር፤ ለአንዱም መናፍቅትን መለየት፤ ለአንዱም በልዩ ዓይነት ልሳን መናገር፤ ለአንዱም በልሳናት የተነገረውን መተርጎም ይሰጠዋል፤ ይህን ሁሉ ግን ያ አንዱ መንፈስ እንደሚፈቀድ ለእያንዳንዱ ሰብታው እያካፈለ ያደርጋል።»

ጳውሎስ በእነዚህ ዝርዝር ስጦታዎች ግልጽ የሚያደርግልን፤ አማኞች መንፈስ ቅዱስን ከተቀበሉ፤ ሁሉንም አሟልተው ባይዙም ቅሱ አንዱን የመለማመድ ዕድል ያላቸው መሆኑን ነው። ሆኖም እነዚህ ለተለያዩ ምዕመናን የተለገሱት የመንፈስ ቅዱስ ስጦታዎች በአንድ ግንባር ሥር ይሆናሉ። የዓለማዊ አንድነታቸውንም በማስረገጥ ጳውሎስ በዚህ በ1ኛ ቆሮንቶስ 12:13 ላይ እንደሚከተለው አስፍሮታል፡- «እኛ ሁላችን በአንድ መንፈስ አንድ አካል አንድ ዝሆን ተጠምዋልና።»

እንግዲህ አማኞች የሆንን ሁሉ በአንድ መንፈስ ቅዱስ በመጠመቃችን፤ ለአገልግሎት የተለያዩ ስጦታዎች ቢሰጡንም ቅሱ፤ ልክ እንደ አንድ አካል በመሆን ስጦታችንን ተግባራዊ እናደርገዋለን።

ጳውሎስ ከላይ ከዘረዘራቸው ዘጠኝ የመንፈስ ቅዱስ ስጦታዎች መካከል በስምንተኛ ደረጃ የተጠቀሰው በልሳናት መናገርን የሚመለከት ነው። እኛም ከዚህ በመነሳት ለአሁኑ ትምህርታችን መነሻ ወደ አደረግነው ርእስ በመመለስ፤ «ሁሉን በልሳናት ይናገራሉን?» ሲል ጳውሎስ በ1ኛ ቆሮንቶስ 12:30 ላይ ያነሳውን ጥያቄ ለመመለስ እንሞክራለን። ጳውሎስ ያሳሰበው ጉዳይ «መንፈስ ቅዱስን የተቀበሉ አማኞች በአንድ ወቅት በልሳናት ለመናገር ችለው ነበር?»

የሚለው ሳይሆን፤ «እነዚህ መንፈስ ቅዱስን የተቀበሉ አማኞች፤ ከዚያን ዕለት ጀምሮ ባለ ማድረጥ በልሳናት ይናገራሉን?» የሚለው ነው። ለዚህ ጥያቄ መልሱ «አይናገሩም!» ሲሆን፤ ይህ ደግሞ በአዲስ ኪዳን ውስጥ የተደገፈና በተለይም በዘመናዊው ትውልድ ዘንድ ተቀባይነት ከማግኘትም በላይ፤ የሚለማመደው ጭምር መሆኑን ነው። በአዲስ ኪዳን የሥነ ቃል አጠቃቀም በልሳን በመናገር የሚገለጠውን የመንፈስ ቅዱስን ስጦታ በተመለከተ የተዋባሉትና በጥንቃቄ የተዋቀረ ነው።

እዚህ ላይ ልዩ ትኩረት ልንስጥባቸው የሚገቡ «ዶርያ» እና «ካሪዝማ» የሚሉትን ሁለት የግሪክ ቃላት ነው። እነዚህ ቃላት በጥንቱ የአዲስ ኪዳን ታሪክ ውስጥ ጠቀሜታ ላይ የዋሉ ሲሆን፤ ሁለቱም «ስጦታ» የሚለውን ቃል፤ በተለይ ምእመኑ መንፈስ ቅዱስን በሚቀበልበት ቅጽበታዊ ወቅት በቀጥታ በመንፈስ ቅዱስ የሚላበሰውን ስጦታ ዓይነት የሚያመለክት ሲሆን፤ «ካሪዝማ» ግን በዝርዝር የተመለከተናቸውን ዘጠኝንም የመንፈስ ቅዱስ ስጦታዎች በማጠቃለል የሚወክል ቃል ነው። የግሪኩ አዲስ ኪዳንም እነዚህን ሁለት ቃላት በተገቢው ስፍራ ሲጠቀምባቸው የእንግሊዝኛው ትርጉም ግን «ጊፍት» (Gift) በሚለው አንድ ቃል ተክቷቸዋል፤ በአማርኛውም መጽሐፍ ቅዱስ «ስጦታ» የሚለውን ቃል ነው የምናገኘው። ስለዚህ አኛም ይህን የሁለቱን ቃላት ልዩነት በማጤን፤ ለወደፊቱ አዲስ ኪዳንን በምናነበበት ወቅት፤ «ስጦታ» ከሚለው ቃል አገባብ በመነሳት «ዶርያ» ወይም «ካሪዝማ»ን በመወከል አገልግሎት ላይ መዋሉን ለይተን ልንረዳ ይገባል።

የመንፈስ ፍሬ ማረጋገጫቸው ነው?

በልሳናት መናገር፤ በመንፈስ ቅዱስ ለመጠመቅ ማረጋገጫ አይደለም ለሚሉ ተቃዋሚ ክፍሎች የሚጠበቅም ሌላ ነገር አለ። ይኸውም በልሳናት ለመናገር ምንጩ መንፈስ ቅዱስ አይደለም ብለው እነዚህ ወገኖች ከካዱ፤ ለዚህ ብቃት መንስዔ ነው የሚሉትን ሌላ አሳማኝ የሆነ መጽሐፍ ቅዱሳዊ ምክንያት ማቅረብ አለባቸው ማለት ነው።

እነዚህ ወገኖች አንዴ ለክርክር ቆርጠው ተነስተዋልና የዚህ መሰሉን የመንፈስ ቅዱስ ስጦታ ለመቀበል አማኝ በቅድሚያ ፍሬያማ ሕይወት በመምራት አውነተኛ ክርስቲያንነቱንና ቅድስናውን ማስመስከር አለበት ይላሉ። በመንፈስ ቅዱስ ለመጠመቅ ወይም መንፈስ ቅዱስን ለመቀበል፤ በገላትያ 5:22-23 ላይ የተጠቀሱትን የመንፈስ ቅዱስ ፍሬዎችን አሟልቶ መገኘት እንደሚገባውም ሽንጣቸውን ገትረው ይሟገታሉ። «የመንፈስ ፍሬ ግን፤ ፍቅር፤ ደስታ፤ ሰላም፤ ትዕግስት፤ ፖርነት፤ በገነት፤ እምነት፤ የውሃት፤ ራስን መግዛት ነው።» ከዚህ ጥቅስ ውስጥ እንደምንረዳውም ሆነ ከሌሎቹም ምንባቦች

እንደምናረጋግጠው፤ የመንፈስ ፍሬ በመዛል ለተዘረዘሩት ምግባራት ሁለተኛውና እንዲያውም መንስዔው «ፍቅር» ነው።

እንግዲህ እንኳን ለእውነተኛው ለክርስቶስ ተከታይ ቀርቶ፤ ለእመሰብሰቡ ጠባቡና ለእስመሰባዩ ክርስቲያን እንኳ፤ ለመንፈሳዊ ፍሬ ቁልፍ «ፍቅር» የመሆኑ ሐቅ ግልጽ ነው። ይሁን እንጂ የመንፈስ ፍሬ በራሱ በመንፈስ ቅዱስ ለመጠመቅ ዋነኛው መጽሐፍ ቅዱሳዊ ማረጋገጫ ሆኖ ሊቀርብ አይችልም። እንዲያውም በመጽሐፍ ቅዱሳዊ ምንጮች በመንተራስ የዚህን ሃሳብ ትክክል አለመሆኑን እንደሚከተለው ለማጋለጥ እንችላለን።

አንደኛ፡- ሐዋርያት ራሳቸው ያመዘኑበት ፈተና አይደለም።

ሁለተኛ፡- ስጦታና ፍሬ የሚሉትን ሁለቱን የመጽሐፍ ቅዱሳዊ ገለሳ ቃላት የሚያምታታ ነው።

እስቲ ከዚህ በመቀጠል በቅድሚያ ሐዋርያት የተፈኑበትን ሁኔታ እንመልከት። በዕለተ ጳንጠቆስጤ መቶ ሃያዎቹ ደቀ መዛሙርት መንፈስ ቅዱስን በተቀበሉበትም ሆነ በልሳናት በተናገሩበት ወቅት፤ እያንዳንዳቸው ምን ዓይነት መንፈሳዊ ፍሬዎችን ስለ ማሟላታቸው በሐዋርያው ጴጥሮስ አልተጠየቁም። መንፈስ ቅዱስን ወዲያው በመቀበል በልሳናት ተናገሩ እንጂ፤ ፍሬያማነታቸውን አስከሚያስመሰክሩ፤ የሳምንታት ወይም የወራት ቀጠሮ አልተሰጣቸውም። ይልቁኑ ጴጥሮስ ወዲያውኑ ከተቀመጠበት በመነሳት፤ ሳያወላውልና ሳይጠራጠር በሙሉ ልቡ የተናገረው የሚከተለውን ነበር፡- «ነገር ግን ይህ በነቢዩ ኢየሱስ የተባለው ነው። አገዚአብሔር ይላል ሥጋ ዘለበለ ሁሉ ላይ ዘመን፤ አፈሳለሁ...» እስቲ ጴጥሮስ ምን ማስረጃ ጩብጦ ነው እንዲህ ያለውን ንግግር በሙሉ ድፍረት የተናገረው? ለዚህ መሰሉ አርግጠኛ ነቱም ሆነ ለልበ መሉነቱና ለድፍረቱ እንድ የተማመነበት ማስረጃ ብቻ ነበረው። ይኸውም የደቀ መዛሙርቱ ወዲያውኑ በልሳናት መናገር ሊሆን፤ ሌላ ምክንያት ማከሉ አላስፈለገውም ነበር።

በምዕራፍ 8 ላይ እንደምናነበው፤ የሰማርያ ሰዎች የፊሊጶስን ስብከት በመስማት በክርስቶስ ካመኑ በኋላ፤ መንፈስ ቅዱስን ይቀበሉ ዘንድ ጴጥሮስና ዮሐንስ ሊጸልዩላቸው ወደ እነርሱ ዘንድ መጡ። ይህን በተመለከተ በሐዋርያት ሥራ 8:14-20 የሰፈረው ዘገባ የሚከተለው ነው፡- «በኢየሱስ ስም ስምተው ጴጥሮስንና ዮሐንስን ሰደዱላቸው። እነርሱም በወረዱ ጊዜ መንፈስ ቅዱስን ይቀበሉ ዘንድ ጸለዩላቸው። በጌታ በኢየሱስ ስም ብቻ ተጠምቀው ነበር እንጂ፤ ከእነርሱ በአንዳላይ ሰንኳ ገና አልወረደም ነበርና። በዚያን ጊዜ እጃቸውን ጫኑባቸው መንፈስ ቅዱስንም ተቀበሉ። ሲሞንም በሐዋርያት እጅ መጫን መንፈስ ቅዱስ እንዲሰጥ ባዩ ጊዜ፤ ገንዘብ አመጣላቸውና፡- እጄን የምጭንበት ሁሉ መንፈስ ቅዱስን ይቀበል ዘንድ ሰእኔ ደግሞ ይህን ሥልጣን ስጡኝ አለ።

ጴጥሮስ ግን እንዲህ አለው፡- «የአገዚአብሔርን ስጦታ በገንዘብ እንድታገኝ አስበሃልና ብርህ ከአንተ ጋር ይጥፋ» ከዚህ ጥቅስ በቅድሚያ የምንረዳው፤ የሰማርያ ሰዎች በኢየሱስ ስም ከተጠመቁ ምናልባት ጥቂት ቀናት ወይም ሳምንታት የሰፋቸው መሆኑን ነው። ይሁን እንጂ ሐዋርያቱ በመከላከታቸው ተገኝተው ከጸለዩላቸውና እጃቸውን ከጫኑባቸው በኋላ ወዲያውኑ መንፈስ ቅዱስን እንደተቀበሉ ነው።

ከዚህ በተረፈ ግን እነዚህ ሰማርያውያን፤ መንፈስ ቅዱስን በአርግጥም ስለ መቀበላቸው ማረጋገጫ የሚሆን የመንፈስ ፍሬ እንዲያሳዩ ወይም እንዲያቀርቡ አልተጠየቁም። ይልቁኑ መንፈስ ቅዱስን በሰዓት ደረጃ በሚለካ የጊዜ ርዝመትና ቅጽበታዊ በሆነ መልኩ ሙሉ በሙሉ አሟልተው ለመቀበል ችለዋል። እዚህ ላይ ተቃዋሚ ወገኖች የሚያቀርቡትም ሌላ ቅራኔ ሲኖር ይችላል። ይኸውም እነዚህ የሰማርያ ሰዎች መንፈስ ቅዱስን በተቀበሉበት ወቅት፤ በልሳን መናገር ወይም አለመናገራቸው በመጽሐፍ ቅዱስ ውስጥ አልሰፈረም የሚለውን ነው። ታዲያ እነዚህ ወገኖች እንደሚሉት በአርግጥም አይሰፈር እንጂ፤ ሆኖም ግን መንፈስ ቅዱስን ለመቀበላቸው ማረጋገጫ የሚሆን አንድ ገሃዳዊ ክስተት መፈጸሙ ግን አሌ የሚባል አይደለም። ስለ ምን ይህ ባይሆን ኖሮ ያ ዝነኛና እውቅ አስማተኛ ሲሆን፤ ሐዋርያቱን እጃችሁን ጫኑብኝና ይህን መሰሉን «ሥልጣን» ልቀዳጅ ሲል ባልሰመነና ገንዘብም ለመክፈል ባልተነሳሳ ነበር። እርሱ ግን ያንን ብቃት እግኝቶ ቢሆን ኖሮ፤ በተራው እጁን እየጫነ ምልክትን በማሳየት ብዙ ሐብት ባገበለበለበትም ነበር።

ምናልባትም የሰማርያ ሰዎች መንፈስ ቅዱስን በተቀበሉበት ወቅት በልሳናት መናገር ሳይሆን ሌላ ብቃት ተቀዳጅተዋል የሚሉ ወገኖች አሁንም ያጋጥሙን ይሆናል። ሆኖም ግን ለዚህ የሚኖረን መልስ፤ በአዲስ ኪዳን ውስጥ በምናገኛቸው ምንባቦች ሁሉ ለመንፈስ ቅዱስ መውረድ በማረጋገጫነት የቀረበው ምልክት በልሳናት መናገር ብቻ እንጂ ከዚህ የተለየ ተአምር አለመኖሩን መግለጽ ነው። ስለዚህ እኛም ብንሆን ሰማርያውያን በዚያን አጋጣሚ በልሳናት መናገራቸውን ነው የምናምንበት። ስለዚህ በበኩላችን መንፈስ ቅዱስ ለመጠመቅ እንዲና ብቸኛው ማረጋገጫ ወይም ምልክት ነው የምንለው፤ በአዲስ ኪዳን የተለዩ ገጾች ላይ የተጓዳኝነታቸውን በልሳናት መናገርን ነው።

መንፈስ ቅዱስን ለመቀበል በግድ የመንፈስ ፍሬ አያስፈልገውም ለማለት የሚያነሳሳን ሌላው አሳማኝ ነጥብ ደግሞ፤ የጠርሱሉ ሳውል (ጳውሎስ) ልምድ ነው። ጳውሎስ ክርስቶስን ለመቀበሉና ብሉም ፍጹም ለመለወጡ መቋጫ የሆነውን ድርጊት የሐዋርያት ሥራ 9:17-18 እንደሚከተለው ገልጾታል፡- «ሐናንያም ሄዶ ወደ ቤቱ ሃባ፤ እጁንም ጭናበት፤ ወንድሜ ሳውል ሆይ፤ ጌታ እርሱም በመጣህበት መንገድ የታየህ ኢየሱስ ነው፤ ደግሞ ታይ ዘንድና መንፈስ ቅዱስ ይሞላብህ ዘንድ ላኩኝ አለ። ወዲያውም እንደ ቅርፊት ያለ ዘንድ ወደቀ፤ ያን ጊዜም ደግሞ አየኝ ተነስቶም ተጠመቁ።»

እንግዲህ መንፈስ ቅዱስን ለመቀበል፤ የመንፈስ ፍሬ የግድ ያስፈልጋል በሚለው የመከራከሪያ ነጥብ የጥንቷ ቤተ ክርስቲያን የምታምን ቢሆን ኖሮ፤ ምናልባትም ጳውሎስን በሐዋርያነት ልትቀበለው ቀርቶ፤ በክርስቲያኖች አሳዳጅነቱ ብቻ ባለታወሰችው ነበር። ጳውሎስ ሐናንያን ከሚገኙ፤ ከሦስት ቀናት በፊት፤ ክርስቲያኖችን ለማጥፋት ወደ ደሜስቆ በመጓዝ ላይ ያለ ሰው ነበር። ታዲያ እንዲህ ዓይነቱ መቼና የት መንፈሳዊ ፍሬ አፍርቶ ይሆን መንፈስ ቅዱስን ለመቀበል የቻለው?

የሚገርመው ደግሞ አሁን እነዚያ ተቃዋሚ ወገኖች ጳውሎስ መንፈስ ቅዱስን ለመቀበል አሳማኝ ማስረጃ የለም ሲሉ መደመጣቸውንና በልሳናት አልተናገረም የሚለውን ነው። ምንም እንኳን ጳውሎስ በዚያኑ ወቅት በልሳናት የመናገሩ ጉዳይ በተጠቀሰው ምንባብ ውስጥ ያልተብራራ ቢሆንም ዳሩ ግን ይህን ልምድ ያለፈበት መሆኑን ራሱ በ1ኛ ቆሮንቶስ 14:18 ላይ በጻፈው መልእክቱ አረጋግጧልናል። «ከሁላችሁም ይልቅ በልሳኖች እናገራለሁና እግዚአብሔርን አመሰግናለሁ።»

ይህን መሰሉን የጳውሎስ ነብዔ፤ በሌሎች የእዲስ ኪዳን ክፍሎች ከተጠቀሱት፤ የመንፈስ ቅዱስ መቀበልና የልሳናት ልምድ ጋር ስናዛምደው ያለ ጥርጥር የምንደርስበት ድምዳሜ፤ «ጳውሎስም ሐናንያ እጁን እንደ ጫነበትና መንፈስ ቅዱስ እንደወረደበት ወዲያውኑ በልሳናት ተናገሯል» የሚል ይሆናል። የዚህን ድምዳሜአችንን ትክክለኛነት ይበልጥ የሚያጠናክረው ደግሞ፤ በሐዋርያት ሥራ 9:6 እንደ ተገለጸው፤ ጳውሎስ በተራው በእዲስ አማኞች ላይ እጁን በጫነበት ወቅት የተፈጸመውን ስናጤነው ነው። «ጳውሎስም እጁን በጫነባቸው ጊዜ መንፈስ ቅዱስ ወረደባቸው፤ በልሳኖችም ተናገሩ፤ ትንቢትም ተናገሩ።»

እንግዲህ ጳውሎስ የእጅ መጫንን አስፈላጊነትና የሚያስገኘውንም ውጤት ጠቀሜታ ቀደም ሲል ባይረዳው ኖሮ፤ እርሱን የመሰለ የሕግና የኃይማኖት ሊት፤ አንድም ለፌዝና ለባልት አለበለዚያም እንዲያው ዝም ብሎ እጁን በሰዎች ላይ ይጭናል ብሎ ማሰምና መገመቱ የማይሞከር ነው።

መንፈስ ቅዱስን ለመቀበል በቅድሚያ መንፈሳዊ ፍሬዎችን ማፍራትና ማስገኘት ያሻል ወይ? ስንል ላነሳነው ለዚህ ውይይታችን መነሻ ጥያቄ፤ በመደምደሚያነት የምናቀርበው መልስ፤ ሐዋርያው ጴጥሮስ ወደ ቆርኔሌዎስ ቤት በሄደበት ጊዜ የተፈጸመውን ድርጊት ነው። ከሐዋርያት ሥራ 10 ታሪክ እንደምንረዳው መጀመሪያ ላይ ጴጥሮስም ሆነ አብረውት የነበሩት አማኝ አይሁዳውያን ወደ ቆርኔሌዎስ ቤት የመሔድ ፍላጎቱም ፈቃደኛነቱም አልነበራቸውም። ሆኖም ግን በእግዚአብሔር ስለታዘዙ ብቻ ወደዚያው አመሩ። እንደደረሱም ጴጥሮስ አጠር ላለ ጊዜ ለቆርኔሌዎስና ለቤተሰቦቹ ስለ ክርስቶስ ለበከላቸው። ወዲያውንም ቃሉን በሰሙት ሰዎች ላይ መንፈስ ቅዱስ

ወረደባቸው፤ በልሳናትም ተናገሩ። በዚህ ክስተት ጴጥሮስና አብረውት የነበሩት አይሁዳውያን በእጅጉ ተደንቀው ነበር። ለዚህም ዋነኛው ምክንያቱ ቆርኔሌዎስና ቤተሰቡ አሕዛብ እንደ መሆናቸው፤ በክርስቶስ ያምናሉ ሲሉ ባለ መጠራጠራቸው ነው። ዳሩ ግን በልሳናት መናገራቸው ክርስትናን ለመቀበላቸው በቂ ማስረጃ ሆኖ በመገኘቱ ጴጥሮስ ወዲያውኑ በማጥመቅ ክርስቲያኖች መሆናቸውን በይፋ አወጀ።

ለለዚህ ገጠመኝ ጴጥሮስ፤ በኢየሩሳሌም ለሚገኙት የቤተ ክርስቲያን መሪዎች ያቀረበውን መግለጫ፤ የሐዋርያት ሥራ 11:15 እና 17 እንደሚከተለው ዘግቦታል። «ለመናገርም በጀመርሁ ጊዜ መንፈስ ቅዱስ ለእኛ ደግሞ በመጀመሪያ እንደ ወረደ ለእነርሱ ወረደላቸው። እንግዲህ እግዚአብሔር በጌታ በኢየሱስ ክርስቶስ ላመንነው ለእኛ ደግሞ እንደሰጠን ያን ስጦታ ለእነርሱ ከሰጠ፤ እግዚአብሔርን ለመከልከል እችል ዘንድ እኔ ማን ነበርሁ?»

ስለ ቆርኔሌዎስ ስለ ቤተሰቡ በልሳናት መናገር፤ በአሰራሩ ምዕራፍ በሰፊው የተነጋገርንበት ይሁን እንጂ፤ ከላይ በሰፈረው ጥቅስ ውስጥ ግን ይህ ስጦታ ቃል በቃል አስመጠቀሱን ልብ ልንለው ይገባል። ይህንን ልምድ ጴጥሮስ በቀጥታ በመጥቀስ ፋንታ «... መንፈስ ቅዱስ ለእኛ ደግሞ በመጀመሪያ እንደ ወረደ ለእነርሱ ወረደላቸው። ለእኛም ደግሞ እንደ ሰጠን ያን ስጦታ ለእነርሱ ሰጠ...» በማለት ብቻ አልፎታል። ጴጥሮስ ስጦታውን በማስመልከት «በደፈናው» ያሰፈው፤ መንፈስ ቅዱስን በተቀበሉ አማኞች ዘንድ ወዲያውኑ በልሳናት የመናገሩ ልምድም በዚያን ጊዜ በሁሉም ዘንድ የታወቀና የተረጋገጠ ነገር በመሆኑ ነው። ሌሎችም የኃይማኖት መሪዎች የጴጥሮስን ንግግር መልእክት በትክክል በመረዳታቸው በወቅቱ ስለነበራቸው አቋም የሐዋርያት ሥራ በትክክል በመረዳታቸው በወቅቱ ስለ ነበራቸው አቋም የሐዋርያት ሥራ 11:18 የሚከተለውን ይነግረናል። «ይህን በሰሙ ጊዜም ዝም አሉና። እግዚያስ እግዚአብሔር ለአሕዛብ ደግሞ ለሕይወት የሚሆን ንብሐን ሰጣቸው አያሉ እግዚአብሔርን አከበሩ።» ለመሆኑ፤ አሕዛብም እንደ አይሁዳውያን ሁሉ በክርስቶስ በማመን ለደህንነት ይበቃሉ ብሎ ለማመን ጴጥሮስንም ሆነ ሌሎችን ሐዋርያት ያደረሳቸው ምክንያት ምን ይሆን? ለዚህ አንዱና ብቸኛው ምክንያት አሕዛቡን በልሳናት ሲናገሩ ማዳመጣቸው ነው። ከዚህ በተረፈ ግን ጴጥሮስም ሆነ የቀሩትም ሐዋርያት ሌላ መረጃ በመፈለግ ጊዜያቸውን አላባከኑም። ስለ አሕዛቡም ቀደም ያሉ የመንፈስ ፍሬዎችን ለመመራመር ትንጣት ታህል መከራ አላደረጉም።

ይህን አለማድረጋቸውም፤ የሥራ ፍሬን ጠቀሜታ በመናቅ ሳይሆን፤ የመንፈስ ፍሬ፤ በልሳናት ከመናገር የተለየና ራሱን የቻለ ስጦታ መሆኑን አስቀድመው በመረዳታቸው ነው። የእግዚአብሔር ስጦታ እንደ አማኝ የእምነት ጥንካሬ በቅጽበት የሚገኝ ሊሆን፤ የመንፈስ ፍሬ የሚረጋገጠው ግን ከብዙ ልፋትና ውጣ ውረድ፤ ብሎም ከመሥዋዕትነት በኋላ ነው። እንደ አህል

ዘር ሁሉ የመንፈስ ፍሬ ሊዘራ፤ ሊታረምና ሊከተት፤ በመጨረሻም በጥንቃቄ ሊመሠረት ይገባል።

በመንፈስ ቅዱስ መጠመቅ፤ በእምነት የሚገኝ፤ ብቸኛና ቅጽበታዊ ስጦታ ለመሆኑ፤ ዋነኛው ማስረጃው በልሳናት የመናገር ልምድ ነው።

ይህን ስጦታ ለተቀበለው ሰው ደግሞ፤ መንፈሳዊ ፍሬዎችን ማፍራትና ደረጃ በደረጃ እያጎለበተ መሄዱ አይከብደውም። ይህን ማለት ግን ሁሉን ማዘላለጥ አይደለም። «ስጦታን» እና «ፍሬን» ማመሳሰል ግን ስህተት ነው።

ዘሚቀጥለውም ምዕራፍ የምንወያየው ለክርክርና ለስመግባባት ምክንያት በሆነ ሌላ ርእስ ላይ ነው። ይኸውም በመንፈስ ቅዱስ ለመጠመቅ ብቸኛው ማስረጃ በልሳናት መናገር መሆን አስመሆኑን የሚመለከት ይሆናል።

24

የሚያስከትለው አካላዊና ስሜታዊ ለውጦች

በብዙዎቹ የዘመናችን አማኞች በንድ፤ በመንፈስ ቅዱስ ለመጠመቅ እንደ ዋነኛውና ተቀዳሚው ምልክት ተደርጎ የሚታመንበት፤ በተጠማቂው ላይ የሚከሰተው ያልተለመደና ከፍተኛ ስሜታዊ ለውጥ ነው። ይህን መሰሉን ለውጥ ለመግለጽ ደግሞ አዘውትረው የሚጠቀሙበት ቃል «ትፍሥህት» (ecstasy) የሚለውን ሲሆን፤ አቋማቸውንም ለማጠናከር ሁለት ምንጮች ይጠቅሳሉ።

የመጀመሪያው፤ ጥቂት የሥነ መለኮት ምሁራን በአንዳንድ የአዲስ ኪዳን ምንባቦችና በጥንቷ ቤተ ክርስቲያን አባቶች የሕይወት ታሪክ ላይ በመንተራስ፤ በመንፈስ ቅዱስ የመጠመቅ ልምድ «ትፍሥህት»ን ያሳድራል ሲሉ የደረሱበት ድምዳሜ ሲሆን፤ ሁለተኛው፤ ብዙ አማኞች መንፈስ ቅዱስን በተቀበሉበት ወቅት ይህን ዓይነት ስሜት እንዳደረባቸው በየግል ክሰጡት የምስክርነት ቃል ነው። ምንም እንኳን የዚህን ጥልቅ ስሜት ባህርይ በቃላት ለመግለጽ ቢቸገሩም፤ ሆኖም ግን ሁሉም በልምምዱ ውስጥ ያለፉት «ደስታን» የተላበሱ ስለ መሆናቸው አረጋግጠዋል።

ስሜታዊ ለውጦች

በመንፈስ ቅዱስ ጥምቀትና በስሜት መለዋወጥ መካከል ስላለው ግንኙነት በዝርዝር ከመነጋገራችን በፊት፤ በቅድሚያ የሚከተሉትን ሁለት ነጥቦች ከልብ ልናጤን ይገባል፡-

አንደኛ፡- ሰው በተፈጥሮው ለስሜት ተገዢ ነው፡፡ ይህ ከሆነ ዘንዳ ደግሞ፤ ስሜት የሰው ልጅ ለእግዚአብሔር ባለው አምልኮ ላይ የሚጫወተው ከፍተኛ ሚና አለው ማለት ነው፡፡ አንድ ሰው ክርስቶስን በመቀበል፤ ስሜቱ ሁሉ ይሞታል ማለት ሳይሆን፤ ሙሉ በሙሉ ለስሜት ተገዢ ከመሆን ተላቅቆ፤ ራሱን ማዳናዊ በሆነ መንገድ ለመምራት ነጻነትን ይቀዳጃል ማለት ነው፡፡ ይህን ነጻነት የሚያቀዳጀው ደግሞ መንፈስ ቅዱስ ሊሆን፤ ዳሩ ግን ሰውፍው ስሜቱን መቆጣጠር እስካልቻለ ድረስ በትክክል በመንፈስ ቅዱስ ተጠምዷል ብሎ ለመናገር ይቻላል፡፡

ሁለተኛ፡- «ደስታ» የሚለው ቃል፤ አዘውትሮ ከመንፈስ ቅዱስ ጋር የተቆራኘ መሆኑን ከመጽሐፍ ቅዱስ እንረዳለን፡፡ ለምሳሌ በገላትያ 5:22 «የመንፈስ ፍሬ ግን ፍቅር፤ ደስታ፤ ሰላም...» ተብሎ የተዘረዘረና ደስታም በሁለተኛ ደረጃ የተጠቀሰ መሆኑን ከማየታችንም፤ በላይ በሐዋርያት ሥራ 13:51 ላይ የመጀመሪያዎቹን የእንጾኪያ አማኞችን በማስመልከት የሚከተለው ሰፍሯል፡- «በደቀ መዛሙርቱም ደስታና መንፈስ ቅዱስ ምላሳቸው፡፡» ከዚህ በግልጽ የምንረዳው ደስታና መንፈስ ቅዱስ የማይለዩ መሆናቸውን ነው፡፡

ይሁን እንጂ ገደብ የለሽ ደስታን ወይም ልቅ የሆነን ስሜት ከመንፈስ ቅዱስ ጥምቀት ጋር በማጣመር ያቀረበ አንድም መጽሐፍ ቅዱሳዊ ጥቅስ ስለማናገኝ፤ ይህን መሰሉን ትምህርት ማራመድ ስህተት ነው፡፡ የሚከተሉትም ሁለት ምክንያቶች ይህን አቋማችንን ይበልጥ ያጠናክሩታል፡፡

አንደኛ፡- ስለ መንፈስ ቅዱስ ጥምቀት በሚተርክልን በየትኛውም የአዲስ ኪዳን ጥቅስ ውስጥ፤ የስሜት መለዋወጥን የሚጠቁም አንድም ዐረፍተ ነገር ሆነ ሐረግ አናገኝም፡፡ ስለዚህ በመንፈስ ቅዱስ ለመጠመቅ ዓይነተኛው ምልክት ወይም ማረጋገጫ የስሜት ለውጥ ማስከተሉ ነው የሚለው ትምህርት መጽሐፍ ቅዱሳዊ አይደለም ማለት ነው፡፡

እርግጥ አንዳንድ ጊዜ ሰዎች መንፈስ ቅዱስን ለመቀበል ከልባቸው በማማጣት በጊዜ በስሜታቸው ላይ አንዳንድ ለውጥ ሊከሰት ይችላል፡፡ ይሁን እንጂ ስሜቱ በስፋት ሲወራ እንደሰሙት የተለየ «የትፍሥሕት» ስሜት ወይም የገደብ የለሽ የ«ደስታ» ስሜት ሳይሆን ይችላል፡፡ ምናልባትም የሚከተለው ምሳሌ አባባሉን ግልጽ ያደርጋልን ይሆናል፡፡ አንድ ሕጻን ልጅ ለልደት በዓሉ ወላጆቹን የውሻ አሻንጉሊት እንዲዘሉት ጠየቃቸው እንዘል፡፡

እነርሱም ደስ እንዲለው ብለው ውድ የሆነ ነጭ የአሻንጉሊት ቡችላ እንደ አትሙ ዝብሉት፡፡ ሆኖም ልጅየው በዚህ በወላጆቹ ምርጫ ደስተኛ አልነበረም፡፡ ስለምን ቢባል፤ የእርሱ ብጤ ጓደኞቹ ሁሉ ያላቸው ጥቁር የውሻ አሻንጉሊት በመሆኑና ስለ ጥቁር ውሻ ጉብዝናና ደፋርነት ብቻ ሊሰማ በመክረሙ ነው፡፡ እንግዲህ የእርሱ ስጦታ በዋጋውም ሆነ በውበቱ ከጓደኞቹ የበለጠ ቢሆንም፤ ዳሩ ግን አላረካውም፡፡

ልክ እንደዚህ ሕጻን ሁሉ አንዳንድ ክርስቲያኖች የመንፈስ ቅዱስን ስጦታ ይሰጣቸው በንድ ሰማያዊ አባታቸውን ይለምናሉ፡፡ እርሱም በልሳናት የመናገርን ስጦታ ለገላቸው እንዘል፡፡ ይህም ሆኖ ግን እነዚህ ክርስቲያኖች ደስተኞች አልነበሩም፡፡ ለምን ቢባል ጓደኞቻቸው በሙሉ እንደ መንፈስ ቅዱስ ስጦታ አድርገው ሊያወሩ የሰሙት፤ ከፍተኛ የስሜት መለዋወጥ ያስከትላል የሚለውን ብቻ በመሆኑ ነው፡፡

እስቲ መንፈስ ቅዱስን ለመቀበል መጽሐፍ ቅዱሳዊ የሆነው ምልክት ወይም ተአማኒነት ያለው ማስረጃ የትኛው ነው? በልሳናት መናገር? ወይስ በልዩ የስሜት ባህርይ ውስጥ መጥለቅ? እርግጥ በእነዚህ ሰዎች ሙሉ በሙሉ ላይፈረድባቸው ይችላል፡፡ ይኸውም ዙሪያ ገባው የሚያወራው፤ መንፈስ ቅዱስን ከስሜት ለውጥ ጋር በማያያዝ እንጂ በልሳናት ከመናገር ጋር ባለመሆኑ ነው፡፡ ይህ ዓይነቱ እምነት ግን በአዲስ ኪዳን ያልተደገፈ መሆኑን ሁላችንም ተገንዝበንዋል፡፡

ደስታ፤ መንፈስ ቅዱስን ለመቀበል ዓይነተኛው ማስረጃ አይደለም የምንልበት ሁለተኛው ምክንያት ደግሞ፤ በአዲስ ኪዳን ውስጥ ከሚያጋጥሙን አማኞች መካከል አንዳንዶቹ ደስታን የተላበሱ ይሁኑ እንጂ ዳሩ ግን መንፈስ ቅዱስን ያልተቀበሉ በመሆናቸው ነው፡፡ ለምሳሌ በሉቃስ 24:53-53 ላይ ጌታ ወደ ሰማይ ካረገ በኋላና ግን ከጳጳሳቸው ዕለት በፊት ደቀ መዛሙርቱ አድርገዋቸው ስለነበረው ስሜት የሚከተለውን ሰፍሮ እናገኛለን፡- «እነርሱም ሰገዱለትና በብዙ ደስታ ወደ ኢየሩሳሌም ተመለሱ፤ ዘወትርም እግዚአብሔርን እያመሰገኑና እየባረኩ በመቅደስ ኖሩ፡፡»

ይህ ጥቅስ ግልጽ የሚያደርግልን፤ ደቀ መዛሙርቱ መንፈስ ቅዱስን በዕለተ ጳጳሳቸው ከመቀበላቸው በፊት እንዲን የቱን ያህል ደስተኞች እንደነበሩና እግዚአብሔርንም ከልብ በመለጠት ያመልኩት እንደነበረ ነው፡፡

እንደዚሁ ሁሉ የሰማርያ ከተማ ነዋሪዎች፤ ፊሊጶስ የጌታን ወንጌል ከለበክላቸውና ትምህርቱንም እምነው ከተቀበሉት በኋላ ስላደረገባቸው ስሜት፤ በሐዋርያት ሥራ 8:8 ላይ የሚከተለው ተገልጿ እናገኛለን፡- «በዚያችንም ከተማ ታላቅ ደስታ ሆነ፡፡» እንግዲህ የሰማርያ ሰዎች ጌታን በመቀበላቸው የቱንም ያህል ደስተኞች ይሁኑ እንጂ፤ ዳሩ ግን በመንፈስ ቅዱስ ለመጠመቅ ገና የጹጥርስንና የዮሐንስን መምጣት መጠበቅ ነበረባቸው፡፡

ስለዚህ እነዚህ ክላይ የጠቀሰናቸው ሁለት ምሳሌዎች ማለትም የደቀ መዛሙርቱና የሰማርያ ሰዎች ልምዶች በማያሻማ መልኩ ግልጽ የሚያደርጉልን፤ ለደስታም ሆነ ወይም ለማንኛውም ዓይነት የስሜት ለውጥ የግድ በመንፈስ ቅዱስ መጠመቅ ወይም መንፈስ ቅዱስን መቀበል የማያሻው መሆኑን ነው።

አካላዊ ለውጦች

በአንዳንዶች ዘንድ አዘውትሮ የሚነገረው ደግሞ፤ በመንፈስ ቅዱስ መጠመቅ በአካል ላይ ዘፍተኛ የመስዋወጥ ባህርይ እንደሚያስከትል ነው። በበኩሉም ካነጋገርኳቸው በምን ላይ ተመርኩዘው እንደዚህ እንደሚናገሩ ከጠየኳቸው ብዙ ሰዎች መሃል ይበልጠቱ፤ በመንፈስ ቅዱስ በተጠመቁበት ወቅት በአካላቸው ላይ ልዩ ለውጥ እንደተከሰተ የሚመሰክሩ ናቸው።

እነዚህ መሰሎች ሰዎች በዚህ ልምድ ውስጥ በሚያልፉበት ጊዜ ከሚደርስባቸው የአካል መለዋወጥ መካከል ዋና ዋናዎቹ የሚከተሉት ናቸው፡- አንዳንዶቹ ሰውነታቸው ከኤሌክትሪክ ሽቦ እንደተገናኘ ያህል ሲነዝራቸው፤ ሌሎቹ ደግሞ ባልተሰመደ የእሳት ወላፊን የተገረፉ ይመስላቸዋል። እንዲሁም ከተቀሩት መካከል ገማሶች ባልታወቀ ኃይል ተገፍትረው ከምድር ላይ እንደሚዘረድሩ እንደሚንፈራገጡ ሲገልጹ፤ ሌሎቹ ደግሞ በዓይናቸው ላይ እንደ መብረቅ የሚያበራ ብርሃን እንደሚታያቸው ወይም መለኮታዊ የሆነ ነገድ-ንዳማ ድምጽ እንደሚሰማቸው፤ ወይም የመንግሥተ ሰማይ ክብር እንደሚገለጽላቸውና በሌሎችም ተመሳሳይ አካላዊ ልምድ ውስጥ እንደሚያልፉ ይናገራሉ።

ይህን ስለመሰሰው ልምድ ስንነጋገር በእርግጥም አንድ አሌ የማንሰው ሐቅ መኖሩን ማመን አለብን። ይኸውም ከመጽሐፍ ቅዱስ እንደምንረዳው፤ የእግዚአብሔር ክብር ለሰዎች በተገለጸበት አጋጣሚ ሁሉ፤ በእነዚያ ሰዎች አካል ላይ ያልተሰመደ ለውጥ መከሰቱን ነው። በዘፍጥረት 17:1-3 ላይ እንደምናነበው እግዚአብሔር ለአብርሃም በተገለጸበት ወቅት፤ ያንን መለኮታዊ ግርማና ሞገስ ለመቋቋም ባለመቻሉ በግንባሩ ተደፍቶ ወድቋል።

በዘሊኖቹም ያንና በዘተልቁ መጽሐፍትም ውስጥ፤ እንደ ሙሉና አሮን የመሳሰሉትና ሌሎችም ብቃት ያላቸው አስራ-አላውያን የእግዚአብሔር ክብር በተረባቸው ወቅት ከምድር ላይ ወድቀው ሰግደዋል። እንዲሁም መጽሐፈ ነገሥት ቀዳማዊ 18:39 ላይ እንደሠፈረው፤ ኡልያስ ባቀረበው መሥዋዕት ላይ እሳት ከሰማይ እንደ ወረደበት ያዩት ሕዝቦች በድንጋጤ ወድቀው መዘረራቸው ተገልጿል። በመጽሐፈ ዜና መዋዕል ካልዕ 5:13-14 ላይ ደግሞ ለሱሞን ቤተ መቅደሱን ባስመረቀበት ወቅት ስለታየው ክስተት የሚከተለውን ተዘግቦ እናገኛ

ለን፡- «መለኮቱንም የሚነፋ መዘምራትም በአንድነት ሆነው እግዚአብሔርን እያመለከትና እያከበሩ፡- እግዚአብሔር ቸር ነውና፡- ምሕረቱም ለዘላለም ነውና እግዚአብሔርን አመስግኑ እያሉ በአንድ ቃል ድምጻቸውን ወደ ላይ ከፍ አድርገው በመለኮትና በጽናጽል በዜማም ዕቃ ሁሉ እግዚአብሔርን ባመለከት ጊዜ፤ ደመናው የእግዚአብሔርን ቤት ሞላው። የእግዚአብሔርም ክብር የእግዚአብሔርን ቤት ሞልቶት ነበርና ካህናቱ ከደመናው የተነሳ መቆምና ማገልገል አልተቻላቸውም።»

ነቢዩ ኤርምያስ ደግሞ የእግዚአብሔር ክብር በወረደበትና መለኮታዊ ቃሉንም በሰማበት ወቅት የቱን ያህል የጎላ አካላዊ ለውጥ እንደተሰማው በሚከተለው ሁኔታ መስክሯል። በቅድሚያ በትንቢተ ኤርምያስ 20:9 ላይ የሚከተለውን ብሏል፡- «አኔም፡- የእግዚአብሔርን ስም አላነሳም፤ ከእንግዲህ ወዲህም በስሙ አልናገርም ብል፤ በአጥንቶቼ ውስጥ እንደገባ እንደሚነድድ አሳት ያለ ዘልቤ ሆነብኝ፤ ደክምሁ፤ መሸከምም አልቻልሁም።»

ከዚህ ቀጠል በማድረግ በምዕራፍ 23:9 ላይ ደግሞ የሚከተለውን አስፍሯል፡- «ለሰ ነቢዮቹ፤ ልቤ በውስጤ ተሰብርኳል፤ አጥንቶቼም ሁሉ ታውክዋል፤ ከእግዚአብሔር የተነሳ ከቅዱስ ቃሉም የተነሳ የወይን ጠቆ አንዳሸነፈው እንደ ሰካራም ሰው ሆኜአለሁ።»

ከሁለቱም ጥቅሶች የምንረዳው፤ የእግዚአብሔር ቃልም ሆነ ክብር የቱን ያህል አካላዊ ለውጥ እንደሚያስከትል ነው።

ልዩ እንደዚሁ ሁሉ ዳንኤልም፤ በእርሱና አብረውት በነበሩት ጓደኞቹ ላይ፤ የእግዚአብሔር በራዕይ መገለጽ ባቢያ ስላደረባቸው አካላዊ ለውጥ፤ የሚከተለውን በዳንኤል 10:7-8 ላይ አስፍሯል። «አኔም ዳንኤል ብቻዬን ራእዩን አየሁ፤ ከእኔ ጋር የነበሩ ሰዎች ግን ራእዩን አላዩም፤ ነገር ግን ጸኑ መንቀጥቀጥ ወደቀባቸው፤ ሊሸሽጉም ሸሹ። አኔም ብቻዬን ቀረሁ፤ ይህንም ታላቅ ራእይ አየሁ፤ ኃይልም አልቀረልኝም፤ ደም ግብቴም ወደ ማሽብሽብ ተለወጠብኝ፤ ኃይልም አጣሁ።»

እንደ ኤርምያስ ሁሉ፤ ዳንኤልና ጓደኞቹ በእግዚአብሔር በመገላቸው መገኘት የተነሳ ምን ዓይነት አካላዊ ለውጥ እንዳደረባቸው ተመልክቷል። ታዲያ ይህን መሰሉ ልምድ በብሉይ ዚዳን ውስጥ ብቻ የተወሰነ አይደለም። በአዲስ ዚዳንም ውስጥ ተመሳሳይ ሁኔታዎች መከሰታቸውን በተላላ አናጤናለን። ለምሳሌ ጳውሎስ የጠርሊሱ ሳውል በነበረበት ጊዜ ከርስተያኖችን ለማሳደድ ወደ ደማስቆ በሚጓዝበት ወቅት፤ በሐዋርያት ሥራ 9:3-6 እንደተገለጸው ጌታ በራእይ ታይቶት ነበር። ሳውልም ያንን ከሰማይ የሚያንጸባርቅ ብርሃን ከማየቱና የሚናገረውንም መለኮታዊ ድምጽ ከመስማቱ የተነሳ፤ በድንጋጤ፤ ሰውነቱ ገሎና ተዝላፍል፤ ወድቆ ነበር።

በራክይ 1:10-17 ላይ ደግሞ ዮሐንስ በፍጥሞ ደሴት ላይ በነበረበት ወቅት፤ ጌታ በተገለጸበት ጊዜ ስለደረሰበት ሁኔታ የሚከተለውን ያካፍለናል፡- «በየሁሉም ጊዜ እንደ ሞተ ሰው ሆኜ ከእግሩ በታች ወደቅሁ...» እንግዲህ የእግዚአብሔር ክብር በስዎች ላይ መገለጽ ይህን የመለሰውን አካላዊ ለውጥ ለማስከተሉ መጽሐፍ ቅዱስ ራሱ ቢያረጋግጥልንም ቅሱ፤ ሆኖም ግን አንዳንድ ጥንታውያን ቤተ ክርስቲያናት ይህን ሐቅ አሜን ብለው አይቀበሉም፡፡ እንዲያውም እንዲህ ዓይነቱ ክስተት ከግላዊ የስሜት አለመረጋጋት እና ጸንፈኝነት ጋር ያያይዙታል፡፡ ምናልባትም እንደ ተባለው አንዳንድ ራስ ወዳዶች ራሳቸውን ለማመጸደቅና በሌሎች ዘንድ መፈራትንና አክብሮትን ለማትረፍ ሊሉ በዚህ ልምድ ውስጥ እንዳሰፉ ያህል ለማለመስል ይሞክሩ ይሆናል፡፡ ሆኖም ግን ትልቁ ጥያቄ፤ እንደ ሙሴና ኤርምያስ፤ ዳንኤል የመሳሰሉ ነቢያት ወይም እንደ ጳውሎስና ዮሐንስ የመሳሰሉ ሐዋርያት ይህን መለሱን ርክሽ ማወናበጃ ይፈጽማሉ ወይ? የሚለው ነው፡፡ ስለዚህ በእርግጥም ብሉአን በሆኑ አማኞች ዘንድ የእግዚአብሔር ክብር መገለፅ እንደ ራሱን የቻለ የአካላዊ ለውጥ ምልክት ሊያሳድር ይችላል ብለን ያለ ሥጋት ለመደምደም እንችላለን፡፡ ሆኖም ይህን ማለት ግን ሁሉም በዚህ ልምምድ ውስጥ ያሰፉት ሰዎች በመንፈስ ቅዱስ የመጠመቅ ዕድል አጋጥሟቸዋል ማለት አይደለም፡፡ በአጭሩ እነ ሙሴ፤ ኤርምያስና ዳንኤል፤ መንፈስ ቅዱስ ለሕዝቦች ለመጀመሪያ ጊዜ ከወረደበት ክስተት ጸንጠቆስጤ በፊት የኖሩ እንደ መሆናቸው በመንፈስ ቅዱስ ተጠምደዋል ማለቱ ስህተት ይሆናል፡፡ ሌላው ቀርቶ ጳውሎስና ዮሐንስም ቢሆኑ ያን መለሱን ልምምድ ማሳለፋቸው ጌታ በክብሩና በግርማ ስለተገለጸላቸው ባደረጋቸው ፍርሃትና ድንጋጤ እንጂ፤ በመንፈስ ቅዱስ ከመጠመቃቸው ጋር የተያያዘ አይደለም፡፡ ግልጽ ሰማድረግ፤ ዮሐንስ በፍጥሞ ደሴት ላይ ያንን ራክይ ያየው በመንፈስ ቅዱስ ከተጠመቀ ከሃምሳ ዓመታት ያህል በኋላ ሲሆን፤ ጳውሎስ ደግሞ ገና ከሐናንያ ጋር እንኳን አልተገናኘም ነበር፡፡

እንግዲህ ከዚህ ዝርዝርና ጥልቅ ጥናታችን በመነሳት ልንደርስበት የምንችለው ከአንድ ብቸኛና ከማያጠራጥር መደምደሚያ ላይ ነው፡፡ ይኸውም በመንፈስ ቅዱስ ለመጠመቅ ገሃዳዊው ማረጋገጫ በልሳናት መናገር ብቻ ነው የሚለው ይሆናል፡፡

ሦስቱ መጽሐፍ ቅዱሳዊ መመሪያዎች

ይህን ምዕራፍ ከማጠቃለላችን በፊት፤ በመንፈስ ቅዱስ ለመጠመቅ ብቸኛው ማረጋገጫ በልሳናት መናገር መሆኑን የሚያሳምኑንን ሦስት መጽሐፍ ቅዱሳዊ መመሪያዎች በመጠኑ እንዳስሳለን፡፡

የመጀመሪያው መመሪያ ኢየሱስ ራሱ በማቴዎስ 12:34 የተናገረው ነው፡- «...በልብ ሞልቶ ከተረፈው አፍ ይናገራል፡፡» ከዚህ ግልጽ አባባል የምንረዳው፤ መንፈስ ቅዱስ በአንድ ሰው ልቦና ላይ ወርዶ በሙላት

ካጥሰተለቀው በኋላ፤ ያ ሰው በልቡ ውስጥ የተትረፈረፈውን ሙላት ለሌሎች አውጥቶ ይናገረዋል ማለት ነው፡፡ ሙላቱ መንፈሳዊና መለኮታዊ እንደመሆኑ ከልብ የሚፈስውም ከመለኮታዊው ምንጭ የተገኘው መልአክት ይሆናል፡፡ ያንንም መለኮታዊ መልአክት ለውዴው ከዚያን በፊት ተናግሮት በማያውቀውና በማይረዳው ልሳን ይገልጻል፡፡

ሁለተኛው መመሪያ ጳውሎስ በሮሜ 6:13 ላይ ያቀረበልን ምክር ነው፡- «...ነገር ግን ከሙታን ተለይታችሁ በሐይወት እንደምትኖሩ ራሳችሁን ለእግዚአብሔር አቅርቡ፤ ብልቶቻችሁንም የጽድቅ የጦር ዕቃ እድርጋችሁ ለእግዚአብሔር አቅርቡ፡፡»

እግዚአብሔር ከእኛ የሚጠበቀው ፈቃዳችንን ለእርሱ ማስገባታችንን ብቻ ሳይሆን፤ መላ አካላችንንም በእርሱ የጽድቅ ሥራ ብቻ ለማከናወን እንድንጠቀምበት ነው፡፡

ይሁን እንጂ፤ በያዕቆብ 3:8 ላይ እንደተገለጸው ከመላ አካላችን ክፍሎች ውስጥ አንዱ ብቻ ከእኛ ቁጥጥር ውጪ የሚገኝ ነው፡- «ነገር ግን አንደበትን ሲገራ (ሊቆጣጠር) ማንም ሰው አይችልም፤ የሚገድል መርዝ የሞላበት ወላዋይ ከፋት ነው፡፡»

እንግዲህ ከእኛ የሚጠበቀው ከዚህ ከአንዱ አመጽኛ የሰውነታችን ክፍል በስተቀር የተቀረውን ሙሉ በሙሉ ለእግዚአብሔር እንድናስገባ ነው፡፡ ይህንንም ባስማወላወልና በቆራጠኝነት እስከፈጸምን፤ ያንን አመጽኛውን የሰውነታችንን ክፍል እንደበታችንን የእግዚአብሔር መንፈስ ይቆጣጠረዋል፡፡ በዚህም ጊዜ የእግዚአብሔርን ክብር እንድንገልጽበት ብቻ ያደርገዋል፡፡

በልሳናት በመናገርና በመንፈስ ቅዱስ ጥምቀት መካከል ስላለው ትለሥር የሚያስረዳን ሦስተኛው መጽሐፍ ቅዱሳዊ መመሪያ ደግሞ፤ ከራሱ ከመንፈስ ቅዱስ ባህርይ የሚመነጭና የሚገኝ ነው፡፡ መንፈስ ቅዱስ እንደ እግዚአብሔር አብና እንደ እግዚአብሔር ወልድ ሁሉ የራሱ አካል ያለው መሆኑን ኢየሱስ አረጋግጧልናል፡፡ ለምሳሌ በዮሐንስ 16:13 ላይ ኢየሱስ የሚከተለውን ተናግሮ ነበር፡- «ግን እርሱ የእውነት መንፈስ በመባል ጊዜ ወደ እውነት ሁሉ ይመራችኋል፤ የሚሰማውን ሁሉ ይናገራል እንጂ ከራሱ አይነግርምና፤ የሚመጣውንም ይነግራችኋል፡፡»

ኢየሱስ በዚህ ጥቅስ አማካይነት፤ ሁለቱን የመንፈስ ቅዱስ ባህርይት ግልጽ አድርገልናል፡፡ ይኸውም የመጀመሪያው «እርሱ» በማለት ከሦስቱ አካላት አንዱ መሆኑን ሲያስረግጥ፤ በሁለተኛ ደረጃም መንፈስ ቅዱስ ቅዱሳንን «ይናገራል» በማለት በግሉ የሚያነጋግረን መሆኑን እስታውቆናል፡፡

መናገር ወይም ሐሳቡን መግለጽ የማይችል ነገር አካል አለው ብለን እንማንክራከር ሲታወቅ፤ ዳሩ ግን መናገር ከቻለ ራሱን የቻለ የተሟላ አካል አለው ብለን እናምናለን። እንደዚህ ሁሉ መንፈስ ቅዱስም ራሱን ችሎ የሚናገረን በመሆኑ ራሱን የቻለ አካል እንዳለው አንጠራጠርም።

እንዲያውም ከዚህ ጋር ጳውሎስ በ1ኛ ቆሮንቶስ 6:19 ላይ ያስፈረውን ጎን ለጎን መመልከቱ የውይይታችንን ፍሬ ሐሳብ ያጠናክረዋል፡- «ወይም ሥጋችሁ ... በእናንተ የሚኖረው የመንፈስ ቅዱስ ቤተ መቅደስ እንደሆነ አታውቁም?» ጳውሎስ በዚህ አባባሉ በግልጽ ያስቀመጠው፤ መንፈስ ቅዱስ ለማደራያው የሚመርጠው ደህንነትን ይተላበሰውን እውነተኛ አማኝ መሆኑን ነው። ይህም በግልጽ የሚያስረዳን መንፈስ ቅዱስ ሰው አካል ውስጥ መስፈሩን ብቻ ሳይሆን መላ አርሰኑቱንም እንደተቆጣጠረው ነው።

በመሆኑም በሰውየውም አንደበት ጭምር መንፈስ ቅዱስ ሊናገርበት ይችላል ማለት ነው። በሙሴም ዘመን፤ በመገናኛው ድንኳን ውስጥ በሚገኘው በቃል ኪዳን ታቦት ላይ ሆኖ የተናገረው ይኸው መንፈስ ቅዱስ ስለ መሆኑ ዘጉልቁ 7:89 ያረጋግጥልናል፡- «...በምስክሩ ታቦት ላይ ካለው ከሥርየት መካከኛ በላይ ከዚህ በላይ መካከል ድምጽ ሊናገረው ይለማ ነበር፤ ...»

መሆኑም ይህን ድምጽ በመስማቱ፤ የሚያነጋግረው በመገናኛው ድንኳን ውስጥ የተገኘው መለኮታዊ አካል ስለ መሆኑ ሙሉ በሙሉ አምናበት ነበር። እንደዚህ ሁሉ በአሁኑም ዘመን፤ እንደ መገናኛ ድንኳን በሚቆጠረው በአማኝ ውስጥ በማደር መንፈስ ቅዱስ ይናገራል። እንግዲህ አንድን አማኝ በመንፈስ ቅዱስ ተጠምዳል ብለን የምናምነው ቀደም ሲል አማኝ ተለማምዶትም ሆነ ጆሮው ለምቶት በማያውቀው ልሳን ሲናገር ስንለማ ነው። ይህን መሰሉም ልምድ በሦስቱ መጽሐፍ ቅዱሳዊ መመሪያዎች የተደገፈ ነው።

አንደኛ፡- የአማኝ ልብ በመንፈስ ቅዱስ ተሞልቶ ተትረፍርፏልና፤ ከልብ ሞልቶ የተረፈውን አንደበታችን በልሳናት ይናገረዋል።

ሁለተኛ፡- አማኝ መላ አካሉን ለእግዚአብሔር ለማስገዛቱ ማረጋገጫው፤ ሲቆጣጠረው የማይችለውን «ምላሱን» እንኳ በእግዚአብሔር ቁጥጥር ሥር ማድረጉ ነው።

ሦስተኛ፡- እንደ ቤተ መቅደስ ከሚቆጠረው የአማኝ የሰውነት ክፍል ውስጥ አንዱ ከሆነው ከአንደበቱ፤ በልሳናት መናገር መደመጡ፤ በሰውየው መላ አካል ውስጥ መንፈስ ቅዱስ ለማደራ ማረጋገጫ ነው።

የመንፈስ ቅዱስ ቃል ኪዳን

በላፋት አራት ምዕራፎች፤ አዲስ ኪዳን ስለ መንፈስ ቅዱስ ጥምቀት በሚያስተምራቸው ነጥቦች ላይ በዝርዝር መነጋገራችን የሚታወል ነው። ከእነዚህም ዋና ዋናዎቹ፤ በመንፈስ ቅዱስ ስለ መጠመቅ ልምምድና ስለ ማረጋገጫዎቹ፤ በልሳናት የመናገር ስጦታ ክሊሎቹ ስጦታዎች የተለየ ስለ መሆኑና፤ ስለ ስሜታዊና አካላዊ ለውጦች ናቸው። ከዚህ በመቀጠል የሚያጋጥመን ጥያቄ ደግሞ፤ አንድ ለው በመንፈስ ቅዱስ ከመጠመቁ በፊት ምን ምን ግዴታዎችን ማሟላት ይኖርበታል? የሚለው ወሳኝ ጥያቄ ነው።

ይህን ጥያቄ ለመመለስ የምንችለው በቅድሚያ የግዴታዎቹን ባህርይ በሁለት ክፍሎች ከከፋፈልን በኋላ ነው። በቅድሚያ ለዎች ይህን ያህሉን የክበረ ስጦታ ለመቀበል ይችሉ ዘንድ እግዚአብሔር የትኞቹን ግዴታዎች እንዲያሟሉ ይጠብቅባቸዋል የሚለው ሲሆን፤ ሁለተኛው ደግሞ በለዎችም ዘንድ ቢሆን ተቀባይነትን ለማትረፍ ማድረግና አለማድረግ ያለባቸውን ምግባር የሚያመለክት ነው።

የመጀመሪያውን ጥያቄ ገና ከማየታችን ፍርሃትና ድንጋጤ እንደሚያድርብን አያጠራጥርም። ለመሆኑ ሁሉን ማድረግ የሚቻለው እግዚአብሔር እንደምን ራሱን ባዋረደና በኃጢአት በተጨማሪ የሰው ልጅ ላይ የተቀደሰ መንፈሱን ያሳድራል? ስንል መጨነቅ መጠበባችን አይቀርም። እንደዚሁም ኃጢአተኛና በደለኛ የሆነው ሰው ወደ እርሱ ይቀርብ ዘንድ፤ እግዚአብሔር ምን ዓይነት የመገናኛ ድልድይ ዘርግቶ ይሆን? ስንል አሁንም

በስጋት መወጠራችን የተረጋገጠ ነው። ይሁን እንጂ ለእነዚህ መሰሉቹ ጥያቄዎች እግዚአብሔር ገና ዓለምን ከመፍጠሩ አስቀድሞ መልሱን አዘጋጅቷል። በሥላሴዎች መለኮታዊ ምክር፣ ለኃጢአተኛው ሰው ደሙን በማፍሰስ ካሣ ይከፍል ዘንድ፣ ክርስቶስ የዓለም ቤዛነትን ኃላፊነት ተሸክሟል። ይህም በመስቀል ላይ ሞቱና በትንሣኤው፣ በኋላም በዕርጉ ተረጋግጧል። ወደ ሰማይ ካረገ ከአሥር ቀናት በኋላ በደቀ መዛሙርቱ ላይ መንፈስ ቅዱስን አፍሰሷል። ከዚህ መንደርደሪያ በመነሳት፣ ወደ ጳንጠቆስጤ ድል ለመሸጋገር ድልድዩ ወይም መተላለፊያው በር የክርስቶስ መስቀል ሆኖ እናገኘዋለን።

በእያንዳንዱ አማኝ ላይ ለዘላለም ስለ ማደሩ

መንፈስ ቅዱስ እያንዳንዳችንን ለዘላቂታ ማደሪያው እንደሚያደርገን በክርስቶስ አርገትና በመንፈስ ቅዱስ በዕለተ ጳንጠቆስጤ መፍሰስ መካከል ያለውን ቀጥተኛ ዝምድናና የቅርብ ትስሥር ዮሐንስ 7:37-39 እንደሚከተለው ገልጾታል፡- «ከበዓሉም በታላቁ በኋለኛው ቀን ኢየሱስ ቆሞ ማንም የተጠማ ቢኖር ወደ እኔ ይምጣና ይጠጣ በእኔም የሚያምን መጽሐፍ እንዳለ የሕይወት ውኃ ወንዝ ከሆዱ ይፈልቃል ብሎ ጮኸ። ይህን ግን በእርሱ የሚያምኑ ሊቀበሉት ስላላቸው ስለ መንፈስ ተናገረ፤ ኢየሱስ ግና ስላልከበረ መንፈስ ገና አልወረደም ነበርና።»

እነዚህ ከተጠቀሱት ሦስት ቁጥሮች በመጀመሪያዎቹ ሁለቱ ክርስቶስ ለሚያምኑት በገባላቸው ቃል ኪዳን ላይ ያተኮሩ ናቸው። ማንም የተጠማ በእርሱ ተማምኖ ወደ እርሱ ቢመጣ፣ ያ አማኝ ጥማቱን ማርካት ብቻ ሳይሆን የሕይወት ውኃ ወንዝ ከሆዱ እንደሚፈልቅ ክርስቶስ የተሰፋ ቃሉን ሰጥቷል። የመጨረሻው ቁጥር ግን ወንጌሉን የጻፈው ዮሐንስ፣ ከክርስቶስ ቃል ኪዳን በመነሳት የራሱን ግንዛቤ ያሰፈረበት ነው።

ዮሐንስ በንግግሩ ውስጥ ሁለት ታላላቅ ነጥቦችን አብራርቷል። ይኸውም የመጀመሪያው በሕይወት ውኃ ወንዝ የተመሰሰው መንፈስ ቅዱስ መሆኑንና ሁለተኛው ደግሞ ይህ ስጦታ ኢየሱስ በምድራዊ ዓለም በሕይወት አስካሰ ድረስ የማይሰጥ መሆኑን ነው። ይህ ሊፈጸም የሚችለው ኢየሱስ ወደ ሰማይ በማረግ በአባቱ ቀኝ በክብር ከተቀመጠ በኋላ ብቻ ነው።

ግን ኢየሱስ በምድር እስካሰ መንፈስ ቅዱስ እይሰጥም የተባለበት ምክንያት ምን ይሆን? ምናልባት ክርስቶስ ካላረገ በስተቀር መንፈስ ቅዱስ በሰዎች መሃል ለመገኘትም ሆነ፣ አንዳንድ ነገሮችን ለመሥራት አይችልም ለማለት ይሆን? በጭራሽ አይደለም! እንዲያውም መንፈስ ቅዱስ የመጽሐፍ ቅዱስ መግቢያ ከሆነው ከዘፍጥረት 1:2 ጀምሮ በዓለም ውስጥ ሲሠራ ለመቆየቱ የሚከተለውን እናንብብ፡- «...የእግዚአብሔርም መንፈስ በውኃው ላይ ሰፍሮ ነበር።»

ከዚያን ጊዜ አንስቶ፣ በመላው የብሉይ ኪዳን የታሪክ ዘመንና በክርስቶስም ምድራዊ አገልግሎት ወቅት መንፈስ ቅዱስ በየትኛውም ስፍራ በመዘዋወር ይሰራ እንደነበርና በተለይም የእግዚአብሔር ሕዝቦች ለሆኑት እስራኤላውያን በቅርባቸው መገኘቱ የተረጋገጠ ነው። ታዲያ በዚህን መሰሉ የመንፈስ ቅዱስ ስራና ክርስቶስ ወደ ሰማይ ካረገ በኋላ በጳንጠቆስጤ ዕለት በደቀ መዛሙርት ላይ በፈሰሰው መንፈስ ቅዱስ ሥራ መካከል ልዩነት ይኖር ይሆን?

አዎን፣ ልዩነት ነበረ! ከዕለተ ጳንጠቆስጤ በኋላ የነበረው የመንፈስ ቅዱስ አስራር ከቀድሞው የተለየ ለመሆኑ የሚከተሉት ሦስት ሐረጎች ግልጽ ያደርጉልናል፡-

አንደኛ፡- ከዚያን ዕለት በኋላ የተከሰቱት የመንፈስ ቅዱስ ድርጊቶች በሙሉ በራሱ በመንፈስ ቅዱስ የሚከናወኑ፤

ሁለተኛ፡- በተለይ በሰዎች ልቦና ውስጥ የመፍሰስና የማደር ጠባይ የነበራቸውና፤

ሦስተኛ፡- ድርጊቶቹም ወቅታዊና ብልጭታዊ በሆኑ ነገሮች ላይ ያተኮሩ ሳይሆን፣ ለዘላቂታዊ ለውጥ የሚያበቁ ነበሩ።

እስቲ በቅድሚያ ድርጊቶቹ በራሱ በመንፈስ ቅዱስ የሚከናወኑ ነበሩ የሚለውን ለማብራራት በዮሐንስ 16:7 ላይ ኢየሱስ ደቀ መዛሙርቱን ሲሰናበት የተናገረውን እንመልከት፡- «እኔ ግን እውነት እነግራችኋለሁ፤ እኔ እንድሄድ ይሻላችኋል። እኔ ባልሄድ አጽናኝ ወደ እናንተ አይመጣምና፤ እኔ ብሄድ ግን እርሱን አልክላችኋለሁ።» በሌላ አነጋገር ይህ የኢየሱስ የመሰናበቻ ቃል የሚከተለው ይዘት ነበረው «እኔ በእናንተ መካከል ከእንግዲህ ወዲያ በአካል አልገኝም። ወደ ሰማይ ማረጌ በመሆኑ፣ በችግርና በመከራችሁ ወቅት ልዩ ብርታትን ሊሰጣችሁና ሊያጽናናችሁ የሚችለውን መንፈስ ቅዱስን አልክላችኋለሁ።» ኢየሱስ እንደ ገባላቸው ቃል ኪዳን መንፈስ ቅዱስ በጳንጠቆስጤ ዕለት በመሃላቸው ተገኘ። ከዚያን ወዲህም ከማንኛውም የክርስቶስ ተከታይ ተሰይቶ አያውቅም።

መንፈስ ቅዱስም እንደ እግዚአብሔር አብና እንደ ልጁ እንደ ኢየሱስ አምኖ መቀበል አለበት። እንደዚሁ ሁሉ በመንፈስ ቅዱስ ለመጠመቅ ከሦስቱ እካላት (ከሥላሴ) አንዱ የሆነውን መንፈስ ቅዱስን መቀበል ይኖርበታል።

በመቀጠል ደግሞ «መንፈስ ቅዱስ በግለሰቦች ልቦና ውስጥ ያድራል» ስንል ምን ማለት እንደሆነ ዘርዘር ባለ መልኩ እናያለን።

በብሉይ ኪዳን ውስጥ መንፈስ ቅዱስ በእግዚአብሔር ሕዝቦች መሃል የመንቀሳቀሱ ሁኔታ አዘውትሮ የተገለጸው በሚከተሉት ዓይነት ሐረጎች ነበር፡-

«የእግዚአብሔር መንፈስ በላያቸው ላይ መጣ»፤ «የእግዚአብሔር መንፈስ በእነርሱ በኩል ተናገረ»፤ «የእግዚአብሔር መንፈስ መራቸው» ... ወዘተ። ከእነዚህ መሰሎች ሐረጎች የምንረዳው፤ መንፈስ ቅዱስ ሰዎችን የሚያነቃቃቸው ሰአንድ ሰተወሰነ ጊዜና ተግባር መሆኑን ነው። በመሆኑም ያ በጊዜያዊ በመንፈስ ቅዱስ ቁጥጥር ሥር ያሰው ሰው የራሱን ስብእና ያጣል፤ ወይም ሙሉ በሙሉ የመንፈስ ቅዱስ ማደሪያ ሆኗል ሰማሰት አይቻልም።

በሦስተኛ ደረጃ የምንመለከተው ግን፤ ፍጹም አማኝ በሆነው ክርስቲያን ላይ መንፈስ ቅዱስ ለዘላቂታው የሚያድርበት መሆኑን ነው። በብሉይ ኪዳን ውስጥ፤ አማኞች በመንፈስ ቅዱስ በተለያዩ መንገዶችና በተለያዩ ጊዜ ስለ መጎብኘት ታቸው እናነባለን። ሆኖም መንፈስ ቅዱስ እነዚህን ሰዎች እንደ «እንግዳ» ጎብኝቷቸው ይመሰላል እንጂ፤ አንድም ጊዜ ቢሆን በዘላቂታዊነት አብሯቸው መኖሩ የተገሰጸበት አጋጣሚ የለም። በአዲስ ኪዳን ውስጥ ግን መንፈስ ቅዱስ አንድ ጊዜ በአማኞች ላይ ካደረገ፤ ለዘላለም አብሯቸው እንደሚኖር ኢየሱስ በዮሐንስ 14:15 ላይ ለደቀ መዛሙርቱ አረጋግጦላቸዋል። «እኔም አብን አለምናለሁ፤ ለዘላለምም ከእናንተ ጋር እንዲኖር ሌላ እጽናኝ ይሰጣችኋል።»

ከዚህ ቀደም ሊል ካካሄደናቸው ትንታኔዎች በመነሳት፤ በአዲስ ኪዳን ውስጥ በተገባልን ቃል ኪዳን መሠረት መንፈስ ቅዱስ፤ በግልና ለዘላለም በውስጣችን እንደሚያድር እርግጠኞች እንሆናለን። ይሁን እንጂ፤ እነዚህ ስጦታዎች ኢየሱስ በምድር አያለ ለምን ሊሰጡን እንዳልቻሉ የሚከተሉት ሁለት ምክንያቶች ግልጽ ያደርገልናል።

በቅድሚያ፡- ኢየሱስ በምድር ላይ በነበረበት ወቅት፤ መለኮትን (ሥላሴን) የሚወክለው ብቸኛው ባለሥልጣንና ንጉሥ እርሱ ነበር። ስለዚህ በተመሳሳይ ጊዜና ሥፍራ ሌላው የሥላሴ አካል መገኘት አላቸውም ነበር። ክርስቶስ ወደ ሰማይ ካረገ በኋላ ግን፤ በትረ መንግሥቱን ለመውረስ መንፈስ ቅዱስ በተራው መጣ። በመሆኑም የእሁኑን ዘመን የምድራችንና የሕዝቦቹ ግዛት በመንፈስ ቅዱስ ቁጥጥር ሥር ነው።

ሁለተኛ፡- ክርስቶስ በምድር እስካለ ድረስ የመንፈስ ቅዱስ ስጦታ ለሰዎች ሊሰጠን የሚችል ስጦታ ባለመሆኑ ነው።

የመንፈስ ቅዱስ ማደሪያ ለመሆንና ስጦታውንም ለመቀበል ብቁ የሚያደርገው ፈተና፤ የሰውየው በክርስቶስ ማመን እንደ መሆኑ፤ ለዚህ ደግሞ ክርስቶስ በቅድሚያ ሊሞትና፤ በዕለተ ትንሣኤ ሊነሳ፤ ከእርባ ቀናትም በኋላ ወደ እባቱ ሊያርግ በግድ ያስፈልገው ነበር።

የእግዚአብሔር አብ ቃል ኪዳን

ስመንፈስ ቅዱስ በመሃላችን መገኘት፤ ስለ እኛ የክርስቶስ ካሳ መክፈል የግድ ስለ ማስፈለጉ ጳውሎስ በገላትያ 3:13-14 ላይ እንደሚከተለው ገልጾታል፡- «በእንጨት የሚሰቀል ሁሉ የተረገመ ነው ተብሎ ተጽፎአልና ክርስቶስ ስለ እኛ እርግማን ሆኖ ከሕግ እርግማን ዋጀን፤ የመንፈስን ተስፋ በእምነት እንድንቀበል፤ የእብርሃም በረከት ወደ አሕዛብ በኢየሱስ ክርስቶስ ይደርስላቸው ዘንድ።»

የመንፈስ ቅዱስ ስጦታ ለክርስቲያኑ አማኝ የሚሰጥበትን ሁኔታ እስመልክቶ፤ ጳውሎስ እጅግ ጠቃሚና ወሳኝ ስለሆኑት ሁለት ነጥቦች ያብራራልናል።

የመጀመሪያው፡- ለማንኛውም አማኝ ቢሆን፤ በእሁኑ ዘመን የመንፈስ ቅዱስን ስጦታ ለመቀበል የሚያስችለው ክርስቶስ በመስቀል ላይ የክፈለለት ካሳ ነው። ክርስቶስ በመስቀል ላይ ደሙን ማፍሰሱ እኛን ከኃጢአት ባርነት ሊዋጀንና ብሉም ሁለት መብቶችን ሊያጎናፅፈን ነው። አንደኛው መብት ከእርሱ ጋር የአባቱን መንግሥት ለመጋራት የሚያስችለን ሊሆን፤ ሁለተኛው ደግሞ፤ እጅግ ብርቅና ድንቅ የሆነውን የመንፈስ ቅዱስ ስጦታ ለመቀበል የሚያስችለን ነው።

ስለዚህ የመንፈስ ቅዱስን ስጦታ ለመቀበል አንድ ሰው በግሉ የሚያደርገው ጥረት ሁሉ ከንቲ ሆኖ ይቀራል። ለዚህ መብት የሚያበቃው በክርስቶስ አዳኝነት ማመን እንጂ፤ የግል ስራ አይደለም።

ጳውሎስ የሚያብራራልን ሁለተኛው ነጥብ፤ «የመንፈስን ተስፋ በእምነት እንድንቀበል» በሚለው ሐረግ መልእክት ነው። በቅድሚያ የሐረጉን ይዘት በተላሉ ለመረዳት እንድንችል፤ እስቲ ኢየሱስ ወደ ሰማይ ከማረጉ በፊት ለደቀ መዛሙርቱ የሰጣቸውን የመጨረሻ የአደራ ቃል ከሱቃስ 24:49 ላይ እንመልከት፡- «እነሆም፤ አባቱ የሰጠውን ተስፋ እኔ እልክላችኋለሁ፤ እናንተ ግን ከላይ ኃይል እስክትሰጡ ድረስ በኢየሩሳሌም ከተማ ቆሩ።» ኢየሱስ እንዲህ ማለቱ ዕለተ ጳንጠቆስጤ ደርሶ በመንፈስ ቅዱስ እስኪጠመቁ ድረስ ደቀ መዛሙርቱ በኢየሩሳሌም መጠባበቅ እንደሚኖርባቸው ለማስጠንቀቅ ነው።

«አባቱ የሰጠውን ተስፋ» በማለት የጠቀሰው ግን እግዚአብሔር አብ ለፍጡራኑ ያሰውን ልዩ ፍቅርና አሳቢነት የሚያመለክት ነው። ምናልባትም እንደ አንዳንዶች ግምት በመጽሐፍ ቅዱስ ውስጥ በእግዚአብሔር የተሰጡ ሰባት ሺህ ያህል የተስፋ ቃላት ወይም ተስፋዎች ይገኛሉ። ታዲያ ከእነዚህ ተስፋዎች መካከል ኢየሱስ ከሁሉም ያስበሰጠውና ሊጠቅሰውም የፈለገው አንዱን ብቻ ነው። ይኸውም እርሱ «አባቱ የሰጠውን ተስፋ» በማለት የተናገረውና ጳውሎስም ያንኑ ተስፋ «የመንፈስ ተስፋ» በማለት ያረጋገጠ ነው።

ይህ የተስፋ ቃል ተፈጻሚነት ባገኘበት በጳጳሳዊነት ፅሁፍም ቢሆን ጴጥሮስ ከዚህ ጋር ተመሳሳይ የሆነ አምነት መግለጽን ከሐዋርያት ሥራ 2:38-39 እናነባለን። «እነሆነ ግብ፣ ኃጢአታችሁም ይሰረይ ዘንድ እያንዳንዳችሁ በኢየሱስ ክርስቶስ ስም ተጠመቁ፤ የመንፈስ ቅዱስንም ስጦታ ተቀበላችሁ። የተስፋው ቃል ለእናንተና ለልጆቻችሁ ጌታ አምላካችንም ወደ እርሱ ለሚጠራቸው በሩቅ ላሉ ሁሉ ነውና።»

በዚህ ጥቅስ ውስጥ ጴጥሮስ «ስጦታ» እና «የተስፋ ቃል» የሚሉትን እንዳያዛቸው እናጤናለን። ግን ስለ የትኛው የተስፋ ቃል ለስተገባለት ስጦታ ይሆን ጴጥሮስ በመናገር ላይ ያለው? መልሱ፣ እንደ ኢየሱስና ጳውሎስ ሁሉ እርሱም «ስለ መንፈስ ተስፋ» መናገሩ አያጠራጥርም። ይኸውም ገና ዓለም ከመፈጠሩ አስቀድሞ እግዚአብሔር አብ በልጁ በኢየሱስ ክርስቶስ ለሚያምኑት ሰአሁኑ ዘመን ምዕመናን ሲሰጣቸው ያቀደውን የመንፈስ ቅዱስ ስጦታ የሚያመለክት ነው። ቀደም ሲል እንዳየነው ጳውሎስ በገላትያ 3:14 ላይ ይህ ስጦታ «የአብርሃም በረከት» በማለት ጠርቶታል። በዚህም እግዚአብሔር ሰምን አብርሃምን የራሱ አድርጎ የመረጠበትን ምክንያት በማዛመድ አላይቷል።

በዘፍጥረት 12:2-3 እንደምናነበው፣ እግዚአብሔር አብርሃምን ከዑር እንዲወጣ በጠራው ጊዜ የሚከተለውን ቃል ገብቶለት ነበር። «ዘርህን አበዛዋለሁ፤ ... እባርክዋለሁ ... በአንተም አማካይነት ሕዝቦች ሁሉ ይባረካሉ።» እግዚአብሔር ይህን መስሎን የተስፋ ቃሉን ሰአብርሃም ደጋግሞ እረጋግጥለታል። ለምሳሌ በዘፍጥረት 22:17-18 ላይ የሚከተለውን ቃል ኪዳን በድጋሚ ሲገባለት እናያለን። «በአውነት በረከት እባርክሃለሁ፤ የምድር አሕዛብ ሁሉ በዘርህ ይባረካሉ።» ለመሆኑ ይህን መስሎቹ የእግዚአብሔር የተስፋ ቃሎች የሚያመለክቱት ወደ ማን ነበረ? ለዚህ ትክክለኛውን መልስ የሚሰጠን ጳውሎስ ሲሆን ይህንንም በገላትያ 3:14 ላይ «የመንፈስ ተስፋ» በማለት ገልጾታል። ኢየሱስም በመስቀል ላይ ደሙን ያፈሰሰው፣ ይህ ለአብርሃም የተገባለት የተስፋ ቃል ተፈጻሚነት ያገኝ ዘንድ ነው።

በክርስቶስ መዋጀት የተቀዳጀው ሰማያዊ ማኅተም

በክርስቶስ መስዋዕትነት የዘላለም ቤዛን መውረሳችን ተፈጻሚነት ያገኘው በምድር ላይሆን በእግዚአብሔር ሰማያዊ ዙፋን ፊት ነው። ይህንንም ግልጽ የሚያደርግልን ዕብራውያን 9:11-12 ነው። «ነገር ግን ክርስቶስ ይመጣ ዘንድ ላለው መልካም ነገር ሲቀ ካህናት ሆኖ በምትበልጠውና በምትሻለው በእጆችም ባልተሠራች ማለት ለዚህ ፍጥረት ባልሆነች ድንኳን የዘላለም ቤዛንት አግኝቶ አንድ ጊዜ ፈጽሞ ወደ ቅድስት በገዛ ደሙ ገባ እንጂ በፍየሎችና በጥጆች ደም አይደለም።» እኛም በዚህ አዲስ ቃል ኪዳን አማኝ በመሆናችን ስለሚጠብቀን ብሩህ የወደፊት ተስፋ ጳውሎስ አሁንም በዕብራውያን 12:24 ላይ

የሚከተለውን ያበስረናል። «የአዲስም ኪዳን መካከለኛ ወደሚሆን ወደ ኢየሱስ፣ ከአቤልም ደም ይልቅ የሚሻለውን ወደ ሚናገር ወደ መርጨት ደም ደርሳችኋል።»

እነዚህ ሁለት ጥቅሶች ግልጽ የሚያደርጉልን የክርስቶስ በመስቀል ላይ ደሙን ማፍለስ በምድር ላይ ቢፈጸምም፣ በዚሁ ያለቀሰትና ያከተመለት መስዋዕትነት ላይሆን፣ በእግዚአብሔር ፊት ለለው ልጆች ኃጢአት ካላ በመሆን ቀርቧል። እግዚአብሔር አብም ያንን ካላ ለኃጢአት ሁሉ ማስተለርያ ይሆን ዘንድ ለእንዴና ለመጨረሻ ጊዜ ተቀብሎታል። በመሆኑም የክርስቶስ ደም «ከአቤልም ደም ይልቅ» ቤዛ የሚሆን ነው።

ምናልባትም እዚህ ላይ ለምን የክርስቶስ ደም ከአቤል ደም ጋር ተነጻጸረ የሚል ጥያቄ ይነሳ ይሆናል። ሆኖም ጳውሎስ ይህን ማድረግ በሁለቱ መካከል ያለውን ልዩነት አጉልቶ ለማሳየት በመፈለጉ ነው። ይኸውም እንደኛ፣ የአቤል ደም በምድር ላይ ፈሰሰና ተረጭቶ የቀረ ሲሆን፣ የክርስቶስ ደም ግን በሰማያዊው ዙፋን ፊት ተረጭቷል። በሁለተኛ ደረጃ ደግሞ የአቤል ደም በቃየል ላይ «በቀላን» በመሻት ወደ እግዚአብሔር የጮኸ ሲሆን፣ የክርስቶስ ደም ግን፣ ከእግዚአብሔር «ምሕረትና ይቅርታን» ለመላው የሰው ልጆች የሰመነ ነበር።

እንግዲህ መንፈስ ቅዱስ በሰው ልጆች ላይ ይወርድ ዘንድ የተላከው ይህ የክርስቶስ መስዋዕትነት ከተከፈለና ብሎም ከአዳም ሲወራረስ የቆየው ኃጢአት በክርስቶስ ቤዛነት ከተወገደ በኋላ ነው። ማለትም፣ ከዚህን ጊዜ በኋላ በክርስቶስ አዳኝነት ያመኑ ሁሉ መንፈስ ቅዱስን ሊቀበሉ ይችላሉ ማለት ነው። ይህንንም የሚያስረግጥልን፣ በ1ኛ ዮሐንስ 5:6 ላይ ሐዋርያው ስለ ኢየሱስ የተናገረው ነው። «በውኃና በደም የመጣ ይህ ነው፤ እርሱም ኢየሱስ ክርስቶስ፤ በውኃውና በደሙ እንጂ በውኃው ብቻ አይደለም። መንፈስም እውነት ነውና የሚመሰክረው መንፈስ ነው።»

ይህ ግልጽ አድርጎ የሚያሳየን፣ ለኢየሱስ ደም መፍለስ ምስክሩ መንፈስ ቅዱስ መሆኑን ነው። በኢየሱስ ለሚያምኑም የመንፈስ ቅዱስ መስጠት የሚያረጋግጥልን፣ የኢየሱስ ደም አማኝን ከማንኛውም ኃጢአት ስለ ማንጸቱ አብም፣ መንፈስ ቅዱስም የሚያምኑበት መሆኑን ነው። ከዚህ በተጨማሪም ጴጥሮስ፣ በዕለተ ጳጳሳዊነት ስለ መንፈስ ቅዱስ መፍለስ የተናገረው ይህንን እውነታ ያጠናክራል። «ስለዚህ በእግዚአብሔር ቀኝ ከፍ ከፍ ብሎአልና የመንፈስ ቅዱስን የተስፋ ቃል ከአብ ተቀብሎ ይህን እናንተ አሁን የምታዩትንና የምትስመትን አፈሰሰው።» የሐዋርያት ሥራ 2:33

ክርስቶስ ለእኛ ሰላው ልጆች ደህንነትን ያስገኘልን በመስቀል ላይ ሞቱና በትንሣኤው ሲሆን፣ በኋላም ወደ ሰማይ በማረጋ፣ የክፈለልንን የደም ካላ በአባቱ ፊት እንደ መስዋዕት አቀረበልን። እግዚአብሔር አብም መስዋዕቱን

መቀበል ብቻ ሳይሆን፤ በተራው ለክርስቶስ መንፈስ ቅዱስን ለጠው። ይኸውም በእርሱ በሚያምኑት ላይ ሁሉ ያፈለው ዘንድ ነው።

እስከ አሁን እግዚአብሔር መንፈስ ቅዱስን በአማኞች ሁሉ ላይ ለማሳደር ስለነበረው ዕቅድ በመጠኑም ቢሆን ተመልክተናል። ስሕዝብና ለነገዶች ሁሉ የበረከት ምንጭ እንደሚሆን እግዚአብሔር ለአብርሃም የገባለትን ቃል ኪዳን በክርስቶስ በኩል አሟላው። ክርስቶስ መንፈስ ቅዱስን ክእብ በመቀበል በዕለተ ጳንጠቆስጤ በደቀ መዛሙርቱ ላይ አፈለለው። ለማጠቃለለም፤ ከእግዚአብሔር ስጦታዎች ሁሉ ታላቁና ክቡር የሆነው የመንፈስ ቅዱስ ስጦታ፤ ለአማኞች ሁሉ ይሰጥ ዘንድ ዕቅዱ የተነደፈውም ሆነ ተፈጻሚነት ያገኘው በእብ፤ በወልድና በመንፈስ ቅዱስ ኅብረትና ስምምነት ነው። ከዚህ በመቀጠል ደግሞ፤ ሰዎች ስለ መንፈስ ቅዱስ ስላላቸው ግንዛቤና፤ ስጦታውንም ለመቀበል ማሟላት ስለሚኖርባቸው ቅድመ ዝግጅት እንነጋገራለን፤

መንፈስ ቅዱስን ለመቀበል የሚያስችሉ ሁኔታዎች

አንድ ሰው የመንፈስ ቅዱስን ስጦታ የመቀበል ምኞትና ፍላጎት ቢያድርበትም ቅሉ፤ ዳሩ ግን በቅድሚያ ሊያሟላቸው የሚገቡ ግዴታዎች ወይም ቅድመ ዝግጅቶች ምንና ምን ናቸው? ስጦታውንስ ሊቀዳጀው የሚችለው በምን መንገድ ነው?

በእምነት ጸጋን መቀዳጀት

ስለዚህ ርዕሰ መጽሐፍ ቅዱሳዊ ትምህርት ለማየት በምንሞክርበት ወቅት፤ በቅድሚያ እግዚአብሔር ሰሰዎች ሁሉ በጸጋው ሊያድላቸው ስላመቻቸው ዕድል መስረታዊ ግንዛቤ ሊኖረን ያሻል። ይህ ግንዛቤአችን ደግሞ መጽሐፍ ቅዱሳዊ መሆን እንደሚገባው ሁሉ፤ ወደ ዝርዝር ጥናታችን በመተላለፋችን በፊት፤ በቅድሚያ በሮሜ 11:6 ላይ የሰፈረውን እንመለከታለን፡- «እንደዚሁም በአሁኑ ዘመን ደግሞ በጸጋ የተመረጡ ቅሬታዎች አሉ። በጸጋ ከሆነ ግን ከሥራ መሆኑ ቀርቶአል፤ ጸጋ ያለዚያ ጸጋ መሆኑ ቀርቶአል።»

መቀበል ብቻ ሳይሆን፤ በተራው ስክርስቶስ መንፈስ ቅዱስን ሰጠው። ይኸውም በእርሱ በሚያምኑት ላይ ሁሉ ያፈለው ዘንድ ነው።

እስከ አሁን እግዚአብሔር መንፈስ ቅዱስን በእማኞች ሁሉ ላይ ለማሳደር ስለነበረው ዕቅድ በመጠኑም ቢሆን ተመልክተናል። ለእነዝብና ለነገዶች ሁሉ የበረከት ምንጭ እንደሚሆን እግዚአብሔር ለአብርሃም የገባለትን ቃል ኪዳን በክርስቶስ በኩል አሟላው። ክርስቶስ መንፈስ ቅዱስን ከአብ በመቀበል በዕለተ ጳጳሳዊነቱ በደቀ መዛሙርቱ ላይ አፈሰሰው። ለማጠቃለለም፤ ከእግዚአብሔር ስጦታዎች ሁሉ ታላቁና ክቡር የሆነው የመንፈስ ቅዱስ ስጦታ፤ ለእማኞች ሁሉ ይሰጥ ዘንድ ዕቅዱ የተነደፈውም ሆነ ተፈጻሚነት ያገኘው በአብ፤ በወልድና በመንፈስ ቅዱስ ኅብረትና ስምምነት ነው። ከዚህ በመቀጠል ደግሞ፤ ሰዎች ስለ መንፈስ ቅዱስ ስላላቸው ግንዛቤና፤ ስጦታውንም ለመቀበል ማሟላት ስለሚኖርባቸው ቅድመ ዝግጅት እንዲገባላቸው፤

መንፈስ ቅዱስን ለመቀበል የሚያስችሉ ሁኔታዎች

አንድ ሰው የመንፈስ ቅዱስን ስጦታ የመቀበል ምኞትና ፍላጎት ቢያድርበትም ቅሉ፤ ዳሩ ግን በቅድሚያ ሊያሟላቸው የሚገቡ ግዴታዎች ወይም ቅድመ ዝግጅቶች ምንና ምን ናቸው? ስጦታውን ሊቀዳጀው የሚችለው በምን መንገድ ነው?

በእምነት ጸጋን መቀዳጀት

ስለዚህ ርዕስ መጽሐፍ ቅዱሳዊ ትምህርት ለማየት በምንሞክርበት ወቅት፤ በቅድሚያ እግዚአብሔር ለሰዎች ሁሉ በጸጋው ሊያድላቸው ስላመቻቸው ዕድል መስረታዊ ግንዛቤ ሊኖረን ያሻል። ይህ ግንዛቤአችን ደግሞ መጽሐፍ ቅዱሳዊ መሆን እንደሚገባው ሁሉ፤ ወደ ዝርዝር ጥናታችን ከመተላለፋችን በፊት፤ በቅድሚያ በሮሜ 11:6 ላይ የሰፈረውን እንመለከታለን፡- «እንደዚሁም በአሁኑ ዘመን ደግሞ በጸጋ የተመረጡ ቅሬታዎች አሉ። በጸጋ ከሆነ ግን ከሥራ መሆኑ ቀርቶአል፤ ጸጋ ያለዚያ ጸጋ መሆኑ ቀርቶአል።»

ከላይ በተጠቀሰው ምንጣብም ውስጥ ሆነ ወይም በተቀሩትም መልእክቶች ውስጥ ሁሉ «ጸጋ» እና «ሥራ» በሚሉት ቃላት ይዘት ላይ ልዩ ትኩረት አድርጎባቸዋል። ጳውሎስ ስለ «ጸጋ» ሲናገር የሚገልጽልን፤ ጋጢአተኛና በደለኛ በሆነው በሰው ልጅ ላይ በእግዚአብሔር ዘንድ ተወዳጅነትን ለማትረፍና ከበረከቱም ለመቋደስ ሲል፤ በራሱ አነሳሽነትና በግል ችሎታው የሚፈጽማቸውን ተግባራት ለመግለጽ ነው።

ምንም እንኳን በሁለቱም መንገዶች ዞሮ ዞሮ የምንቀዳጀው ያንኑ ከእግዚአብሔር የሚመነጭ ስጦታ ቢሆንም፤ ዳሩ ግን እቅጣጫ መስመራቸው ጨርሶ የተለያየና ምንጊዜም ሊገናኝ የማይችል ነው። አንድ ሰው ከእግዚአብሔር በጸጋ ያገኘው ስጦታ ከቶውንም በስራ የተገኘ ስጦታ የጸጋ ስጦታ አይሆንም። ጸጋ በሚጎለብትበት ወቅት ስራ የሚጫወተው ሚና አይኖርም። እንደዚሁም ስራ በሚያይልበት ጊዜ ጸጋ ይደበዝዛል። ይህም ልዩነታቸው በዮሐንስ 1:17 ላይ ወደ ተጠቀሰ ሌላ የማነጻጸሪያ ነጥብ ያመራል። «ሕግ በሙሴ ተሰጥቶ ነበርና ጸጋና እውነት ግን በኢየሱስ ክርስቶስ ሆነ።»

ለዎች በሙሴ ሕግ ሥር በነበሩበት ወቅት በግል በሚፈጽሟቸው በጎ ተግባራት ሳቢያ የእግዚአብሔርን በረከት ለመቀበል ጥረት አድርገዋል። በኢየሱስ ክርስቶስ በኩል ግን የሚሰጠው የእግዚአብሔር ስጦታ፤ ነጻና የሰዎችን ጥረትና ልፋት የማይጠይቅ ነው። ይኸውም ክርስቶስ ስለ አኛ በመሆን ማናቸውንም አስፈላጊ ነገር አድርጎልናልና ከእንግዲህ በእግዚአብሔር «ጸጋ» የሚገኝ ስጦታ አንጂ «በሥራ» የሚገኝ ስጦታን ለመቀበል አንጠባበቅም።

ይህም በኤፌሶን 2:8-9 ላይ አንደሚከተለው ተረጋግጦልናል፡- «ጸጋው በእምነት አድናኦት ጌልና፤ ይህም የእግዚአብሔር ስጦታ ነው እንጂ ከእናንተ አይደለም፤ ማንም እንዳይመካ ከሥራ አይደለም።» በዚህ ጥቅስ ውስጥ ተመሳሳይ የሆነ ሐሳብ በሦስት የተለያዩ ሐረጎች አማካይነት ተንጸባርቋል «ጸጋው በእምነት»፤ «አድናኦት ጌልና»፤ «ከሥራ አይደለም»። ጳውሎስ የሚያሳስበን፤ ያለ እግዚአብሔር ጸጋ አንዳችም ስጦታ ለመቀበል አለመቻላችንን ነው። በገላትያ 3:13-14 ላይ ደግሞ ጳውሎስ የመንፈስ ቅዱስን የተለየ ስጦታ በማስመልከት እንዲህ ይሰናል፡- «... ክርስቶስ ስለ አኛ እርግማን ሆኖ ከሕግ እርግማን ዋጀን፤ የመንፈስን ተስፋ በእምነት እንድንቀበል፤ ...»

አሁንም በዚህ ጥቅስ አማካይነት ጳውሎስ ሁለት ታላላቅ እውነታዎችን በማዛመድ ያቀርባልናል። የመጀመሪያው የመንፈስ ቅዱስ ስጦታን ለመቀበል የቻልነው ክርስቶስ ስለ አኛ በመስቀል ላይ ቤዛ ሆኖ ደሙን በማፍሰሱና ለአንዴና ለመጨረሻም ጊዜ ከጋጢአት የዋጀን በመሆኑ፤ ሁለተኛ የመንፈስ ቅዱስ ስጦታ እንደ ሌሎቹ የእግዚአብሔር ስጦታዎች ሁሉ በእምነት ብቻ የሚገኝ መሆኑን፤ ሆኖም የመንፈስ ቅዱስ ስጦታን ሰዎች የሚቀበሉበትን ሁኔታ አስመልክቶ በገላትያ በሚገኙት ክርስቲያኖች መካከል አለመግባባት

ተፈጥሮ ነበር። ይህንንም ቅራኔ ለማስታረቅ ሲል ነበር ጳውሎስ በገላትያ መልእክቱ ምዕራፍ 3 ላይ በማከታተል ማብራሪያ የለጠበት።

ለምሳሌ በገላትያ 3:2 ላይ የሚከተለውን ይላል፡- «ይህን ብቻ ከእናንተ እንድማር እወዳለሁ፤ በሕግ ሥራ ወይም ከእምነት ጋር በሆነ መስማት መንፈስን ተቀብላችሁን።»

በቁጥር 5 ላይ ደግሞ፡- «እንዲህ መንፈስን የሚሰጣችሁ በእናንተም ዘንድ ተአምራት የሚያደርግ፤ በሕግ ሥራ ውስጥ ወይስ ከእምነት ጋር በሆነ መስማት ነው።»

አንደገናም በቁጥር 14 ላይ ተመሳሳይ የሆነ አመለካከት ይለግሰናል፡- «የመንፈስን ተስፋ በእምነት እንድንቀበል፤...» በእነዚህ በሦስቱም ቁጥሮች ውስጥ ጳውሎስ ትኩረት በመስጠት የሚያስገነዝበን፤ የመንፈስ ቅዱስ ስጦታን ለመቀበል የምንችለው በእምነት ብቻ መሆኑን ነው። በሌላ አነጋገር፤ አማኞች መንፈስ ቅዱስን የመቀበል ፍላጎትና ጉጉት በሚያደርግባቸው ወቅት፤ በቅድሚያ ይህን መለሱን የእግዚአብሔር ጸጋ ለመቀዳጀት ምን ዓይነት ቅድመ ሁኔታዎችን ማሟላትና እንዴትስ መዘጋጀት እንደሚኖርባቸው መጽሐፍ ቅዱሳዊ የሆነ ትምህርት መከታተል አለባቸው ማለት ነው። አማኞች ይህን ቅድመ ሁኔታ ለማሟላት ከልብ ቆርጠው ከተነሱና፤ ትምህርቱንም በቅድሚያ እስኪጠናቀቁ፤ ያለ ብዙም ልፋትና ውጣ ውረድ፤ ብሉም ያለብዙ ደጅ ጥናት መንፈስ ቅዱስን ሊቀበሉ ይችላሉ።

ከጳውሎስ የገላትያ መልእክት የምንረዳው ግን፤ ምንም እንኳን በዚያን ጊዜ የነበሩት ክርስቲያኖች በጳውሎስ መምህርነት የወንጌልን መልእክት የተከታተሉና መንፈስ ቅዱስንም ለመቀበል ሙሉ እምነት ማራመድ እንደሚገባቸው የተረዱ ቢሆንም፤ ዳሩ ግን የኋላ ኋላ በሌሎች መምህራን በመበረዛቸውና ከእምነት ይልቅ ወደ ሕግ ሥራ በማዘንገባቸው፤ ከውዥንብር ውስጥ ወድቀው ነበር። ጳውሎስም በመልእክቱ ያሰባለባቸው ወደ አርሱ ትምህርት እንዲመለሱና ትክክለኛውን የእምነት መስመር እንዲከተሉ ነው።

ልክ በጳውሎስ ዘመን አንደ ነበሩት የገላትያ ሰዎች ሁሉ ዛሬም ቢሆን ክርስቲያኖች፤ በመምህራኖቻቸው ሳቢያ ወደ አለመግባባት እያመሩ ነው። መንፈስ ቅዱስን ስለ መቀበልም፤ የተለያዩ ግዴታዎችን ማሟላት እንደሚገባቸው ስለሚነግራቸው፤ የሚይዙት የሚጥሉት ጠፍቷቸው እንደ ዓይነ ሥውር አየተደናበሩ ናቸው። ለምሳሌ በአንዳንድ የክርስትና ዘርፎች ውስጥ ሌላው ቀርቶ አማኞች በምን ዓይነት ዘዴ ሰውነታቸውን ማዘዝ እንደሚገባቸው፤ የትኞቹን ቃላትና ሐረጎች ደጋግመው መናገር አንዳለባቸው መመሪያ ይሰጣቸዋል። ምናልባትም ተንበርክኮ መጸለይ፤ ሽፋሽፍቶችን መዘደን በመንፈስ መመሰጥ፤ የአማኝን ልብ ለማሰባሰብ አገዛ ያደርጉ ይሆናል። የእግዚአብሔርንም ክብርና ሞገስ፤ ቸርነቱን፤ መሐረንቱን ለመግለጽ

የሚያገለግሉ ቃላትን መደጋገሙ ጠቀሜታ ሊኖረው ይችላል። ሆኖም ግን ይህን የመሰሰው የአምልኮ ሥነ ሥርዓት፤ በክርስቶስ አዳኝነት ላይ ሊኖረን የሚገባውን የእምነት ጥንካሬና ጥልቀት ሊያጥበው አይገባም።

ዳሩ ግን ይህን ከመዘንጋት የተነሳ፤ ጠኩሶች ሰው ሠራሽ ለሆኑ መመሪያዎች በማጎብደዳቸው መንፈስ ቅዱስን ለመቀበል አንዳንታቸው አንረዳሰን። ከዚህም የተነሳ ተስፋ በመቀረጥ «እጆችን ዘርግቶ መማጸን፤ ተንበርክኮ መጸለይ ሃሌ ሱያ ማለት፤ ላንቃ እስከሚዘጋ መዘመርና ማመስገን... ወዘተ ሁሉ ፍሬ ቢስ ነው!» ብለው በምሬት ሊናገሩ እንሰማለን። እነዚህ ሰዎች ሳያውቁት የገላትያ ሰዎች የሰሩትን ስህተት እየደገሙ ነው። ጥረቶቻቸውን በእምነት ዘዴዎቻቸውንና ቴክኒኮቻቸውን የእግዚአብሔርን ቃል በመስማት ሊቀይሩት ይገባል።

ታዲያ ለዚህ ሁሉ መፍትሔው ምንድን ነው? እንደ እውነቱ ለዚህ መልሱ እጅግ ቅርብና ቀላል ነው። ይኸውም ጳውሎስ በገላትያ መልእክቱ ላይ እንዳሰፈረልን ከእምነት ወደ ሆነ መስማት መመለስ ነው። በተረፈ ግን በየጸሎት ቤቱ በመገኘት፤ መስገድና ወገብ ማጉበጠ፤ እጅን ማወናጨፍና ማመስቃቀሉና፤ ድምጽ እስኪጎረገን መዘመሩ፤ ፍሬ ቢስ ነው።

በመሆኑም፤ መንፈስ ቅዱስን ለመቀበል ከልብ በሚሸ ሰዎች ዘንድ የሚከተለው ጤናማ ልምምድ ቢሰፍን ውጤታማ ይሆናል። በቅድሚያ የእግዚአብሔር ቃል መገባባዝ በጽሞና መደመጥ አለበት። ከዚያም ለተወሰነ ጊዜ የጸሎት ፕሮግራም ይካሄዳል። በበኩላችን እንደምናምንበት፤ ለምሳሌ ለእግዚአብሔር ቃል ንባብ አሥራ አምስት ደቂቃ ተመድቦ እንደሆነ፤ ለተመሳሳይ ጊዜ ርዝመት ያህል ጸሎት ማካሄዱ ይጠቅማል። በተረፈ ግን ሁሉንም ሠላሳ ደቂቃ አንድም ለንባብ ብቻ ወይም ለጸሎት ብቻ ማዋሉ ውጤታማ እንደማይሆን ነው።

በዚህ አጋጣሚ ትኩረት ሊሰጥበት የሚገባው ሌላ ነጥብ፤ በእምነትና በታዛዥነት መካከል ያለው ልዩነት ነው። ምንጊዜም ቢሆን ታዛዥነት እምነትን ሊተካው አይችልም፤ ይልቁኑ እምነት የሚገለጸው በታዛዥነት ነው እንጂ! ስለዚህም ታዛዥነት የእምነት መፈተኛውና ማረጋገጫው ከመሆን ሊያልፍ አይችልም፤ አይገባውምም።

የዚህም እውነታ ተጨባጭነት፤ መንፈስ ቅዱስን በመቀበል ረገድ ብቻ የተወሰነ ሳይሆን ሌሎችንም ስጦታዎች የሚያቅፍ ነው። ታዛዥነት ለእምነት ብቸኛው የመሆኑንም ሐቅ በማስመልከት ጴጥሮስ በኢየሩሳሌሙ ጉባዔ ላይ እንደሚከተለው አስገንዝቧል፡- «እኛም ለዚህ ነገር ምስክሮች ነን፤ ደግሞም እግዚአብሔር ለሚታዘዙት የሰጠው መንፈስ ቅዱስ ምስክር ነው።» የሐዋርያት ሥራ 5:32

እንደተመለከትነው ጳውሎስ መንፈስ ቅዱስን በመቀበል ረገድ ቅድሚያ የሰጠውና ያተኮረው በእምነት ላይ ሊሆን፤ ጴጥሮስ ደግሞ በመታዘዝ ላይ ነው። ያም ሆኖ ግን በሁለቱ አመለካከቶች መካከል ቅራኔ አናገኝም። እምነት ምን ጊዜም ቢሆን ከመታዘዝ ጋር የተቆራኘ ነው። ሰማያዊውል እምነት ምስክሩ ያላወላወለ ታዛዥነት ነው። ጴጥሮስም ያረጋገጠልን ታዛዥነታችን ፍጹም አስከሆነ ድረስ፤ ያለጥርጥር የመንፈስ ቅዱስ ስጦታ የአኛ እንደሚሆን ነው።

ስድስቱ የእምነት ደረጃዎች

የመንፈስ ቅዱስን ስጦታ እንቀዳጅ ዘንድ፤ ፍጹም ታዛዥነታችንን የምናሳየው በምን መንገድ ነው? በመጽሐፍ ቅዱስ ውስጥ እንደሰፈረው፤ ይህን ስጦታ ለመቀበል ስድስት የትእዛዛት ደረጃዎችን ማሟላት አለብን።

እምነትና ጥምቀት

ስለ እነዚህ ሁለት የመጀመሪያዎቹ ደረጃዎች በማስመልከት ጴጥሮስ በሐዋርያት ሥራ 2:38 ላይ የሚከተለውን ተናግሯል፡- «ንስሐ ግብ፤ ኃጢአታችሁም ይሰረይ ዘንድ እያንዳንዳችሁ በኢየሱስ ክርስቶስ ስም ተጠመቁ፤ የመንፈስ ቅዱስንም ስጦታ ትቀበላላችሁ።»

ጴጥሮስ በዚህ ንግግር ውስጥ ልናሟላቸው ስለሚገቡ ሁለት ትእዛዛት በግልጽ አስፍሮልናል። ይኸውም በቅድሚያ ንስሐ ልንገባ፤ በሁለተኛም ደረጃ ልንጠመቅ የሚያስፈልገን መሆኑን ነው። ንስሐ ማለት፤ ከእግዚአብሔር ጋር አንታረቅ ዘንድ፤ ውስጣዊ ማንነታችንን ወይም ልቦናችንን በማጽዳትና በማጥራት ተመልሰን ወደ እግዚአብሔር መቅረብ ማለት ነው። ከዚህ በኋላ የሚከተለው ጥምቀት ግን፤ በእግዚአብሔር ጸጋ አማካይነት ልባችን ከኃጢአት የነጻ መሆኑን የምናስመለክርበት ውጪያዊ ማረጋገጫ ነው።

መጠማት

መንፈስ ቅዱስን በሙላት ለመቀበል ልናልፍበት ስለሚገባው ሦስተኛ ደረጃ ኢየሱስ ራሱ በዮሐንስ 7:37-38 ላይ እንደሚከተለው ነግሮናል፡- «ማንም የተጠማ ቢኖር ወደ እኔ ይምጣና ይጠጣ። በእኔ የሚያምን፤ መጽሐፍ እንዳለ፤ የሕይወት ውኃ ወንዝ ከሆዱ ይፈልቃል።» ኢየሱስ በዚህ ንግግር የገባልን የተስፋ ቃል ወደ መንፈስ ቅዱስ ስጦታ የሚያመለክት ስለ መሆኑ፤ ዮሐንስ በሚቀጥለው በቁጥር 39 ላይ ያረጋገጠልን ሲሆን፤ በድጋሚም ኢየሱስ ተመሳሳይ የሆነ መልእክት በማቴዎስ 5:6 ላይ አስተላልፎልናል፡- «ጽድቅን የሚረቡና የሚጠቡ ብጹዓን ናቸው፤ ይጠግባሉና።»

መንፈስ ቅዱስን ለመቀበል ሰዎች ይራቡና ይጠሙ ዘንድ ያሻቸዋል። እግዚአብሔር በረከቱን የሚያፈሰው ክልብ ለሚለምኑትና ለሚማጽኑት እንዲ፣ በራሳቸው ለሚከራሩና ለሚመኩ አይደለም። በእም ክርስቲያን ነኝ ማለትም ሆነ፤ ለላማዊና ጤናማ ሕይወት መምራት በራሱ የመንፈስ ቅዱስን ስጦታ ለመቀበል አያበቃም። የእግዚአብሔር ዓይኖች በችግረኞች ላይ ናቸው። በሰዎች ዘንድ ለተናቀና ስተረሱ ዳሩ ግን ወደ እርሱ አዘውትረው ለሚለምኑ እግዚአብሔር ቅርባቸው ነው፤ በስጦታው ይሞላቸዋል፤ ያከብራቸዋልም። ራሳቸውን የሚያመጽድቁትንና በሰዎችም ዘንድ የሚከበሩና የሚወደሱትን ግን ያዋርዳቸዋል።

ይህን አባባል ይበልጥ ግልጽ የሚያደርግልን ሱቃስ 1:53 ነው። «የተራቡትን በበጎ ነገር አጥግቦአል፤ ባለጠጎችንም ባደራሸውን ሰዶአቸዋል።» እግዚአብሔር ምላሽ የሚሰጠው ክልብ ለመነጩ ልመና እንዲ፤ ለማስመሰል ያህል ለሚነበኑ ጸሎት አይደለም።

መጠየቅ

መንፈስ ቅዱስን ለመቀበል ልናልፍበት ስለሚገባው አራተኛ ደረጃ፤ አሁንም ኢየሱስ በሱቃስ 11:13 ላይ እንደሚከተለው ያስገነዝበናል፡- «አንዚያስ እናንተ ክፉዎች ስትሆኑ ለልጆቻችሁ መልካም ስጦታ መስጠት ካወቃችሁ፤ በሰማይ ያለው አባት ለሚለምኑት እንዴት አብልጦ መንፈስ ቅዱስን ይሰጣችሁ?»

ኢየሱስ በዚህ አጋጣሚ በግልጽ የሚነግረን፤ የእግዚአብሔር ልጆች ነን የምንል ሁሉ፤ መንፈስ ቅዱስን ይለጠን ዘንድ ለማያዊ አባታችንን መጠየቅ እንደሚገባን ነው። ታዲያ ይህ ያለ ማድበስበስ የተነገረ ትዕዛዝ ይሁን እንጂ ዳሩ ግን ብዙ ክርስቲያኖች የሚከተለውን አስተያየት ሊሰነዝሩ እናያለን። «መንፈስ ቅዱስን መቀበል ለእኔ እንደሚያሻኝ አስከፊነት-በት ድረስ እግዚአብሔር በቀጥታ ሊሰጠኝ ይችላል። ስለዚህ እርሱን ስጠኝ ስል መጨቅጨቅና መጠየቅ የለብኝም» ይላሉ። ይህ አመለካከት ግን መጽሐፍ ቅዱሳዊ ሳይሆን ከደንጃና ልብ የመነጨ ነው። ኢየሱስ ራሱ «መንፈስ ቅዱስን ለመቀበል» እግዚአብሔርን መጠየቅ በግድ እንደሚያሻኝ የገለጸልን ከሆነ መመራትም የሚኖርብን በእርሱ ትዕዛዝ ብቻ ሊሆን ይገባል።

መጠጣት

ከመጠየቅ በኋላ የሚያጋጥመን ተከታዩ ደረጃ መጠጣት ነው። አሁንም ኢየሱስ ስለ «መጠጣት» አስፈላጊነት በዮሐንስ 7:37 ላይ እንደሚከተለው ያሳስበናል፡- «ማንም የተጠማ ቢኖር ወደ እኔ ይምጣኝ ይጠጣ።» በመንፈስ ቅዱስ ለመሞላት፤ በግድ ያለማቋረጥ «መጠጣት» ይኖርብናል። በመሆኑም ስጦታውን በግል ብርታታችንና ታታሪነታችን

የምንቀዳጀው እንዲ፤ እንዲያው በዘፈቀደ ወይም በግዴለሽነት የምናገኘው አይደለም። እንደ ሰው ለመጠጣት አስከፊለን፤ ቢያንስ ሊጠጣ የወደደውን ለማግኘት መጣር ይኖርበታል። ከዚያ በኋላ ከንፈሮቹን በማላቀቅ አፋን ክፍቶ ፈላሽን ሊቀበልና ገሮሮውን ዝግጁ በማድረግ የግድ ወደ ሆዱ ሊያስገባው ያስፈልጋል። ጌታ በመዝሙር 80:19 ላይ የሚከተለውን ይላል፡- «አፍህን አስፋ አምላዋለሁ።»

እግዚአብሔር የተዘጋውን አፍ በግድ አይከፍትም። ታዲያ እኛ በቀላሉ አፋችንን በመክፈት የመንፈስ ቅዱስ ስጦታን መጠጣት ስንችል ሳለ፤ ይህን አለማድረጋችን ግን የግል ጥፋታችን ከመሆን አይዘልም።

ራስን ማስገዛት

ከመጠጣት በኋላ የሚከተለውና የመጨረሻው ደረጃ፤ መስጠት ሊሆን ክርስቲያኖችም ራሳቸውን ለእግዚአብሔር በጣምራ መንገዶች በማስገዛት ፍጹም የተሰጠ ሕይወት መምራት የሚያሻቸው ስለ መሆኑ ጳውሎስ በሮሜ 6:13 ላይ እንደሚከተለው ያሳስባል፡- «ነገር ግን ከሙታን ተለይታችሁ በሕይወት እንደምትኖሩ ራሳችሁን ለእግዚአብሔር አቅርቡ፤ ብልቶቻችሁንም የጽድቅ ዕቃ አድርጋችሁ ለእግዚአብሔር አቅርቡ።»

እንደ ክርስቲያንነታችን፤ በዚህ ማሳሰቢያ አማካይነት ልንከተላቸው የሚገቡ ሁለት የመስጠት ደረጃዎች ቀርበውልናል። ይኸውም የመጀመሪያው ስብእኝችን የሚመለከት ሲሆን፤ በተለይ ፈቃዳችንን ለእግዚአብሔር የማስገዛት ግዴታን የሚያሳስበን ነው። ሁለተኛ ደግሞ መላው አካላችንንም ለእግዚአብሔር የተሰጠ ማድረግ እንደሚኖርብን የሚጠቁም ነው።

ፈቃዳችንን ለእግዚአብሔር ማስገዛታችን የሚያመለክተው እንደ እግዚአብሔር ፈቃድ ለመኖር ራሳችንን ለመቆጣጠር መወሰናችንን ሲሆን፤ ሆኖም ግን ይህን ውሳኔ ተግባራዊ ለማድረግ በቅድሚያ ስለ እግዚአብሔር ፈቃድ ለመረዳት ጥልቅ ምርምር ልናካሂድ ግድ ነው። በሌላ በኩል ግን መላ ሰውነታችንን ለእግዚአብሔር ከማስገዛት ደረጃ ከደረስን፤ ያለ ምንም ጥያቄና ንሊናዊ ምርምር መላው እኛነታችን ለእግዚአብሔር የተሰጠ ሆኗል ማለት ነው።

ከዚህም የተነሳ እግዚአብሔር ባሻውና በመሰለው መንገድ በማንኛውም ጊዜና ለፃት የፈለገውን ተልዕኮ እንድናሳካ ሊያዘን ይችላል ማለት ነው። ይህንንም ብቃት ስንቀዳጅ ነው መንፈስ ቅዱስ ሊያድርብን የሚችለው። እንደዚሁ መንፈስ ቅዱስ በሳያችን በማደር በተራው፤ ከእኛ ቁጥጥር ውጪ የሆነውን «ምላሳችንን፤ እንደበታችንን» በመግዛት ብቃታችንን ፍጹማዊ ያደርገዋል።

እንግዲህ መንፈስ ቅዱስን በሙላት ለመቀበል ልናልፍባቸው ስለሚገቡ ስለ ስድስቱ ደረጃዎች በመጠኑም ቢሆን የተወያየን ሊሆን ዳሩ ግን አሁንም ቢሆን ሊያጋጥመን የሚችለው ጥያቄ፣ የሚከተለው ሊሆን ይችላል። ይኸውም መንፈስ ቅዱስን ስለ መቀበላቸው የሚነገርላቸው ሰዎች ክላይ የተጠቀሱትን ስድስቱን ደረጃዎች እንደ ቅደም ተከተላቸው እሟልተዋል ወይ? የሚለው ነው። ለዚህ ጥያቄ የሚኖረን መልስ፣ ያላሟሉ ሊሆኑ ይችላሉ የሚል ነው። እግዚአብሔር ሉዓላዊ ነውና፣ ማናቸውንም ነገር ተገቢ በመስለው መንገድ ሊፈጽም ይችላል። በመሆኑም በእንደ ሰው ማንነት እስከተማመነ ድረስ፣ እግዚአብሔር የግድ ስድስቱ ደረጃዎች ይጠበቁ አይደሉም።

ለምሳሌ አንዳንድ ሰዎች ጥምቀትን ባይቀበሉም ዳሩ ግን የመንፈስ ቅዱስ ስጦታን ስለ መታደላቸው የተረጋገጠ ነው። ለምሳሌ የዚህ መጽሐፍ ፀሐፊ፣ ከዚህ ዓይነቶቹ ሰዎች መካከል አንዱ ናቸው። መንፈስ ቅዱስን የተቀበሉት ከመጠመቃቸውም ሆነ፣ እግዚአብሔርን ስለዚህ ልዩ ተስጥዖ በመለመን ከመነዝዝና ከማስጨነቃቸው በፊት ነበር። እግዚአብሔር ለተወሰነ ተልእኮ መርጧቸው ስለነበረ፣ እንደ ሉዓላዊነቱ ማሟላት የሚገባቸውን ግዴታ ላይጠብቅ መንፈስ ቅዱስን አፍሰሰባቸዋል። ይህ ማለት ደግሞ፣ ለአጎል ትዕቢት፣ ለሰንፍና፣ ለዝርክርክነት፣ ለተገዙ፣ ወይም መጽሐፍ ቅዱሳዊ ትእዛዛትን ሆን ብለው ለሚጋፉና ለማይፈጽሙ ሁሉ እግዚአብሔር መንፈሱን ይልክላቸዋል ማለት አይደለም። እንዲያውም ከሐዋርያት ሥራ 10:48 ላይ እንደምንረዳው፣ ሰዎች መንፈስ ቅዱስን ከተቀበሉ በኋላ እንኳን፣ ቀደም ሲል ያላሟላቸውን ግዴታዎች እንዲወጡ የሚጠየቁበት ወቅት እንዳለ ነው። ጥቅሱ ስለ ቆርኔሌዎስ ቤተሰቦች በመንፈስ ቅዱስ መጠመቅ ከነገረን በኋላ፣ ዳሩ ግን በመጨረሻ ላይ ጴጥሮስ፡- «በኢየሱስ ክርስቶስ ስምም ይጠመቁ ዘንድ አዘዛቸው» በማለት የውኃ ጥምቀት አስፈላጊነትን ግዴታ ያስታውሰናል። ለማጠቃለልም የቱንም ያህል የመንፈሳዊ ስጦታዎች ባለቤት ብንሆንም በአጎል ትዕቢት እንዳንጠቃ ብርቱ ጥንቃቄ ማድረግ አለብን። የእግዚአብሔር የጸጋ ስጦታዎች በበዙልን መጠን እኛም ትእዛዛቱን ለመፈጸም ይበልጥ የተሰጠን ልንሆን ይገባል።

የእግዚአብሔርን እደራ በንቃትና በትጋት እንወጣ ዘንድ ኢየሱስ በሉቃስ 12:48 ላይ እንደሚከተለው ያስገነዝባናል፡- «ብዙም ከተሰጠው ሰው ሁሉ ከአርሱ ብዙ ይፈለግበታል፤ ብዙ አደራም ከተሰጠው ከአርሱ አብዝተው ይሹባታል።» እነሆም፣ በኢየሱስ ክርስቶስ በኩል የሚሰጠን የእግዚአብሔር የጸጋ ስጦታ በጨመረ መጠን፣ እኛም ትእዛዛቱን አብረን ለመፈጸም ቆርጠን ልንነሳ ለቅድስናና ለትሕትና ሕይወት የተሰጠን ልንሆን ይገባል።

ለአዲስ ኪዳን ደኅንነት የብሉይ ኪዳን አርአያዎች

እልክ እሁን በተመለከትናቸው አሥር ምዕራፎች ውስጥ ልዩ ትኩረት በመስጠት የተነጋገርንበት፣ በዕብራውያን 6:2 ላይ «የጥምቀቶች ትምህርት» በመባል በተጠቀሰው ሃይማኖታዊ ርእስ ላይ ነው።

በዝርዝር ጥናታችንም ወቅት ከተወያየንባቸው ፍሬ ጉዳዮች አንዱ አራት ዓይነት ጥምቀቶች ስለመኖራቸው ነው። እነዚህም በአዲስ ኪዳን ውስጥ ተዘርዝረው የሚገኙት ጥምቀቶች የመጀመሪያው የዮሐንስ መጥምቁ ጥምቀት፣ ሁለተኛው የክርስቲና ደውሂ ውስጥ ጥምቀት፣ ሦስተኛው የመከራ ጥምቀትና አራተኛው የመንፈስ ቅዱስ ጥምቀት ናቸው።

ከእነዚህ የጥምቀት ዓይነቶች መካከል በተለይ የእሁንን ዘመን ክርስቲያኖች የሚመለከቷቸው ሁለተኛውና አራተኛው ጥምቀቶች ሲሆኑ እነርሱም የክርስቲና ጥምቀትና የመንፈስ ቅዱስ ጥምቀት ናቸው። ከዚህም የተነሳ ነው በጥናታችን ወቅት በሁለቱ ጥምቀቶች ላይ በተለይ ያተኮርነው።

ከዚህ በመቀጠል ደግሞ የሁሉን ጥምቀቶች ልዩ ዝምድና ወይም የጠበቀ ግንኙነት በማስመልከት ጠላት ያለ ጥናት የምናካሂድ ከመሆኑም በላይ በተሰይሞ አግዚአብሔር በውሃና በመንፈስ ቅዱስ ሰሚጠመቁት የእዲስ ኪዳን አማኞች ስላለው ዕቅድ በማንሳት እንነጋገራለን።

ለዚህም የምንመለከተው የጥናት ዘዴ፣ የእዲስ ኪዳን ጸሐፊዎችን ፈለግ የተከተለ ይሆናል። ይኸውም አግዚአብሔር አስራኤልን ከግብጽ ምድር አርነት የማውጣቱ ተምሳሌት፣ ክርስቶስ ከዘመናት በኋላ በሰይጣን ላይ ድልን በመቀዳጀት መላውን የሰው ዘር ከኃጢአት ባርነት ነጻ ሰማውጣቱ፣ እስተድሞ ያንገረበበ ጥላ ወይም ድባብ ነው የሚሰውን መሪ ሐሳብ በማንተራስ ይሆናል።

ለዚህም በመንደርደሪያነት የምንጠቅሳቸው፣ አስራኤላውያን ከግብጽ ሲወጡ የተፈጸሙትን ሦስት ድርጊቶች ሲሆን፣ እነዚህም በክርስቶስ ከተገኘው ደህንነት ጋር በምን መልኩ እንደሚዛመዱ ጎን ለጎን እናያለን።

በደም የሚሆን ደኅንነት

በመጀመሪያ ላይ አግዚአብሔር በግብፅ ምድር በባርነትና በጭቆና ወደ ሚዝብት አስራኤላውያን ሕዝቦች ሙሴን በመምረጥ ነጻ ያወጣቸው ዘንድ ላከው። ከዚያን መሰሉ የግፍ እገዛ ነጻ መውጣት ብቻ ሳይሆን የወደፊት ደህንነታቸውም ሲረጋገጥ የቻለው አግዚአብሔር እንዳዘዛቸው በአፈሰሱት የፋሲካ በግ ደም ነበር።

በእዲስ ኪዳን ውስጥ ደግሞ በዮሐንስ 1:29 ላይ ሰፍሮ የምናገኛቸው፣ ዮሐንስ መጥምቁ፣ ክርስቶስን ያስተዋወቀባቸው ቃላት ናቸው። «እነሆ የዓለምን ኃጢአት የሚያስወግድ የአግዚአብሔር በግ።»

ዮሐንስ በዚህ ንግግሩ ያረጋገጠልን፣ እንደምን በፋሲካ በግ የተመሰለው ኢየሱስ፣ ወደ ፊት ሰለኛ ሲል ደሙን በመስቀል ላይ በማፍሰስ ከኃጢአት እንደሚወጅ ነው። ጳውሎስም የክርስቶስን እሚሟት ወደ ኋላ ተመልሶ በማስታወስ በ1ኛ ቆሮንቶስ 5:7 ላይ፣ «ፋሲካን ክርስቶስ ታርዶልና» ሲል ስላሞትና ትንሣኤው ተናግሯል።

ይሁን እንጂ በፋሲካ በግ የተመሰለው መስዋዕት ወቅታዊና አስራኤላውያንን ከግብጽ ባርነት ነጻ በማላቀቅ ላይ ብቻ የተወሰነ ሲሆን፣ የኢየሱስ ክርስቶስ መስዋዕትነት ግን በላላማዊና መላውን የሰው ልጅ ከኃጢአት ባርነት ነፃ በማውጣት ላይ ያተኮረ መስኮታዊ ክንዋኔ ነው።

እርግጥ አስራኤላውያን የፋሲካውን ደም ባፈሰሱ በማግስቱ ነፃነታቸውን ተላብለው፣ የግብጽን ምድር በጎብረትና በአንድነት ለቀዋል።

ምስቅልቅላቸው እንደ ወጣ እንደ ባሪያ መንጋዎች በመነዳት ሳይሆን፣ ሥነ ሥርዓት ባለው መልክ በሙሴ እየተመሩ ወደ ቃል ኪዳን ምድር ጉዞ ጀምረዋል። በጥድፊያም በመነሳታቸው፣ ምግባቸው፣ ያልቦካ እንጂ ንዛቸውም በእጅና በትከሻ የሚንጠለጠል ነበር።

በተመሳሳይ ሁኔታም አግዚአብሔር ሰጋጤአት ተገዢ የሆነውን የሰው ልጅ የማዳን ዕቅድ ነበረው። በመሆኑም በሕዝቡ መሃል ራሱ ተገኝቶ ደህንነትን ወደሚላበስበት ለማያዊቷ ኢየሩሳሌም ሲመራው የግድ ያሻ ነበር።

ሁለት ጥምቀቶች

አስራኤላውያን ከግብጽ ምድር ባርነት የተላቀቁበትን ሁኔታ ጳውሎስ በ1ኛ ቆሮንቶስ 10:1-4 ላይ በሁለት ደረጃዎች በመከፋፈል እንደሚከተለው ጽፎታል፡- «ወንድሞች ሆይ፣ ይህን ታውቁ ዘንድ እወዳለሁ። አባቶቻችን ሁሉ ከደመና በታች ነበሩ ሁሉም በባህር መካከል ተሻገሩ፤ ሁሉም ሙሴን ይተባበሩ ዘንድ በደመናና በባህር ተጠመቁ፤ ሁሉም ያን መንፈሳዊ መብል በሉ፣ ሁሉም ያን መንፈሳዊ መጠጥ ጠጡ፤ ይከተላቸው የነበረው ከመንፈሳዊ ዓለት ጠጥተዋልና፣ ያም ዓለት ክርስቶስ ነበረ።» በብሉይ ኪዳን ውስጥ የተገለጸው ይህን መሰሉ የአስራኤላውያን ልምምድ የቱን ያህል በእዲስ ኪዳን ክስፈረው የክርስቲያኖች ልምምድ ጋር ተመሳሳይ ስለ መሆኑ፣ ጳውሎስ በዚህ ምዕራፍ ቁጥር 6 ላይ እንደሚከተለው ገልጾታል፡- ይህም ሁሉ እንደ ምሳሌ ሆነባቸው (ዓመል ወይም ልማድ ሆነባቸው ለማለት ነው)፣ እኛንም የዘመናት መጨረሻ የደረሰብንን (በእሁኑ ዘመን የምንገኘው ክርስቲያኖች)፣ ሲገለጽን ተጻፈ (ለማለት ማርና ለማስጠንቀቅ)።»

ጳውሎስ በአጭሩ ሲያስታውሰን የሞከረው፣ የብሉይ ኪዳንን የአስራኤላውያን ልምድ አንደ አንድ ታሪካዊ ክስተት ብቻ ተመልክተን፣ አድንቀነው ልናልፈው የሚገባ ሳይሆን፣ ዳሩ ግን ለእኛ ለክርስቲያኖች ከባድና ጠቃሚ ማስጠንቀቂያ መያዙን እንድናጤነው ነው። በመለኮታዊ ዕቅድ የተቀነባበሩ ድርጊቶች እንደመሆናቸው፣ ለእኛም ለዘመኑ ትውልዶች በምሳሌነታቸው የሚያስተላልፉት መልእክት እንደቀልድና ዋዛ መታየት የለበትም።

ይህን በኃሊናችን በመያዝ፣ ቀደም ሲል ወደ ጠቀስናቸው እራት ቁጥሮች በመመለስ እያንዳንዳቸው የሚያስተላልፉልንን የመልእክት ይዘት በጥንቃቄ እንመረምራለን። እስቲ ቅጥድሚያ በዚህ አጭር ጥቅስ ውስጥ «ሁሉ» የሚለው ቃል እንዴት ከእምስት ላላነሰ ጊዜ ጥቅም ላይ እንደዋሰነ እንመልከት፡- «...አባቶቻችን ሁሉ ከደመና በታች ነበሩ፤ ሁሉም በባህር መካከል ተሻገሩ፤ ሁሉም ሙሴን ይተባበሩ ዘንድ በደመናና በባህር ተጠመቁ፤ ሁሉም ያን መንፈሳዊ መብል በሉ፤ ሁሉም ያን መንፈሳዊ መጠጥ ጠጡ።» ጳውሎስ ይህን

ቃል በመደጋገም ሊያስገነዝቡን የሚሻው፤ ያንን የአስራኤላውያን ልምድ በምሳሌነት ወስደን እኛም ልንመራበት ተገቢ መሆኑን ለማስገንዘብ ነው። እግዚአብሔር የሚናገረው ሁሉ ለተወለኑ ግለሰቦች ሳይሆን ለመላው የሰው ልጅ ነው።

እሁንም እስቲ ጳውሎስ ነገሮችን ያቀረበበትን ቅደም ተከተል እናጤን። እንደኛ፡- ሁሉም ከደመና በታች ነበሩ፤ ሁለተኛ፡- ሁሉም በባህር መካከል ተሻገሩ፤ ሦስተኛ፡- ሁሉም መንፈሳዊ መብል በሉ፤ አራተኛ፡- ሁሉም መንፈሳዊ መጠጥ ጠጡ። ለመሆኑ እነዚህ አራት ልምዶች በዘመናችን ከምንገኘው አማኞች ጋር የሚዛመዱት በምን ሁኔታ ይሆን? ምንስ ትምህርት ይሆን የሚያስተምሩት?

በቅድሚያ እነዚህን አራት ልምዶች ከይዘታቸው አኳያ በሁለት መደብ ልንዘናላቸው እንችላለን። ከደመና በታች መሆንና በባህር መሻገር ተመሳሳይና አንድ ጊዜ ብቻ የተፈጸሙ ልምዶች ናቸው። መንፈሳዊ መብል መብላትና መንፈሳዊ መጠጥ መጠጣትም እንደዛው ተመሳሳይ ይሁኑ እንጂ ዳሩ ግን ለረጅም ጊዜ በመደጋገም የተፈጸሙ ናቸው። ከዚህ በመቀጠል አንድ ጊዜ ስለ ተፈጸሙት የመጀመሪያዎቹ ሁለት ተመሳሳይ ልምዶች እንነጋገራለን፡- «ሁሉም ሙሉን ይተባበሩ ዘንድ በደመናና በባህር ተጠመቁ» በሚለው አባባል ላይ እናተኩራለን።

በመሰረቱ እነዚህ ሁለቱ የጥምቀት ዓይነቶች እኛም በእሁኑ ዘመን የምንገኝ ክርስቲያኖች ልናሟላቸው የሚገቡ ናቸው።

ከቀድሞው ጥናታችን በመነሳት «የደመና ጥምቀት» በቀላሉ ከመንፈስ ቅዱስ ጥምቀት ጋር ልናዛምደው እንችላለን። እንደዚሁም የአስራኤላውያን (የባህር ጥምቀት) ከክርስትና የውጋ ጥምቀት ጋር የሚመሳሰል ነው። የብሉይ ኪዳን ሁለት ጥምቀቶች ለአስራኤላውያን አስፈላጊ የመሆናቸውን ያህል የአዲስ ኪዳን ጥምቀቶችም እንደዚያው ለክርስቲያኖች ወሳኝ ናቸው።

የደመና ውስጥ ጥምቀት

አስራኤላውያን በደመና ሥርና በባህር ውስጥ ስለተሻገሩበት ታሪካዊ ድርጊት በአራት ዘጸአት 13 እና 14 ላይ የተዘረዘረ ሲሆን ለመግቢያ ያህል ግን ከዚህ መጽሐፍ 13:20-21 እንጠቅሳለን፡- «ከሁሉም ተጓዦች በምድረ በዳውም ዳር በሌታም ሰፈሩ። በቀንና በሌሊትም ይሄዱ ዘንድ፤ መንገድ ሊያሳዩቸው ቀን በደመና ዓምድ፤ ሊያበራሳቸውም ሌሊት በእሳት ዓምድ እግዚአብሔር በፊታቸው ሄደ።»

ከዚህ በመነሳት ነበር ጳውሎስ በ1ኛ ቆሮንቶስ ምዕራፍ 10 ላይ «እባቶቻችን ሁሉ ከደመና በታች ነበሩ» ሲል ለመጻፍ የቻለው። ይህም ደመና

ሳይሆን በተለይ አስራኤላውያንን ለመንከባከብ ሲል እግዚአብሔር ያዘጋጀው ነበር። መልኩም ተለዋዋጭ እንደሆነ፤ ቀን ቀን የዐሐይዋን ሙቀት በማርገብ እንደ ጥላ ሊያገለግል፤ በሌሊት ደግሞ የእሳት ዓምድ በመሆን ለመንገደኞች ብርሃንና ሙቀት ይለግላቸው ነበር።

ወደ ዘጸአት 14 ስንመለከት ደግሞ ስለዚሁ ደመና ሌሎች ሁለት የተለያዩ ባህርያትን እናጤናለን። ይኸውም በአንድ በኩል በደመናው ውስጥ እግዚአብሔር ራሱ የተገኘበት መሆኑ ሲሆን፤ በሌላ በኩል ደግሞ በአስራኤላውያንና በግብጻውያን መካከል እንደ ግንብ በመቆም፤ ከእይታም የሚከለክልና የሚሰውራቸው ነበር።

ይህም ታሪካዊ ክስተት በዘጸአት 14:19-20 ላይ እንደሚከተለው ተዘግቧል፡- «በአስራኤልም ሠራዊት ፊት ይሄድ የነበረው የእግዚአብሔር መልእክ ፈቀቅ ብሎ በኋላቸው ቆመ፤ በግብጻውያን ሰፈርና በአስራኤል ሰፈር መካከል ገባ፤ በዚያም ደመናና ጨለማ ነበረ (በግብጻውያን ሰፈር)፤ በዚህ በኩል ግን ሌሊቱን አበራ (በአስራኤላውያን በኩል)፤ ሌሊቱንም እርስ በእርሳቸው አልተቃረቡም።» እንደገናም በዚሁ ምዕራፍ ቁጥር 24 ላይ ደመናውን በመከተል የሚከተለውን ገለጻ እናገኛለን፡- «ንጋትም በሆነ ጊዜ እግዚአብሔር በእሳትና በደመና ዓምድ ሆኖ የግብጻውያንን ሠራዊት ተመለከተ፤ የግብጻውያንንም ሠራዊት አወከ።»

ይህ የአስራኤላውያን በደመና ዓምድ ሥር መጓዝ፤ በኋላ ላይ ሊደርስ ላለው የክርስቲያኖች የመንፈስ ቅዱስ ጥምቀት፤ ተምሳሌት ስለመሆኑ ቀደም ሲል ተመልክተናል። እስቲ በመቀጠል ደግሞ ስለዚህ የደመና ዓምድ ዘገርዘር በመነጋገር፤ እንደምን እያንዳንዱ የደመናው ልዩ ባህርይ ከመንፈስ ቅዱስ ጥምቀት ጋር እንደሚለማማ እንመልከት።

ደመናው የሚከተሉትን ባህርያት ያቀፈ ነበር፡-

እንደኛ፡- ይህ ደመና በእግዚአብሔር ሕዝቦች ላይ ከለማይ ወይም ከላይ የወረደ ነበር።

ሁለተኛ፡- ደመናው ከእይታ የተሰወረ ወይም ስሜታዊ ተጽእኖ ከማሳደር የተራቆት እልነበረም።

ሦስተኛ፡- ደመናው ለእግዚአብሔር ሕዝቦች ቀን ቀን ከፀሐዩ ከለላ ማታ ማታ ሙቀትና ብርሃን በመሰጠት እገልግላል።

አራተኛ፡- በመንገዳቸው ሁሉ አቅጣጫን ይመራቸው ነበር።

አምስተኛ፡- በደመናው ዓምድ ውስጥ እግዚአብሔር ራሱ በመገኘት፤ ሕዝቦቹን ከግብጻውያን ጥቃት ያድናቸው ነበር።

ስድስተኛ፡- ደመናው ለእስራኤላውያን ብርሃን ለግብጻውያን ግን ጨለማን አላብሏቸው ነበር።

ስባተኛ፡- ደመናው በእስራኤላውያንና በግብጻውያን መካከል እንደ ግንብ አጥር በመሆን ለይቷቸው ነበር።

አስቲ በመቀጠል ደግሞ፤ እነዚህ ከላይ የተዘረዘሩት ስባት አውነታዎች፤ እንደምን ከመንፈስ ቅዱስ ጥምቀት ጋር እንደሚመሳሰሉና፤ በአሁኑም ዘመን ለምንገኘው ክርስቲያኖች ስለሚያስገኙልን በረከቶች ደረጃ በደረጃ እንነጋገር።

አንደኛ፡- በመንፈስ ቅዱስ መጠመቅ ማለት፤ የእግዚአብሔር በሙሉ ክብርና ግርማው በሕዝቡ መሃል መገኘት፤ ጥላ ክለላ መሆንና ማጽናናት ነው።

ሁለተኛ፡- በመንፈስ ቅዱስ መጠመቅ ከገሊና የተሰወረ፤ ከስሜት የተሸሸገ ሳይሆን፤ ውጤቱ በዓይን ታይቶ በጀር የሚሰማ ነው።

ሦስተኛ፡- በመንፈስ ቅዱስ መጠመቅ በሕዝቡ ላይ መጽናናትን ያሳድራል። ከጋሰ ሙቀት ይከላከልላቸዋል፤ በጨለማና በቁርም ውስጥ ብርሃንና የብርድ አልባሳት ይሆንላቸዋል።

አራተኛ፡- በመንፈስ ቅዱስ መጠመቅ፤ ለእግዚአብሔር ሕዝቦች በምድራዊ ቆይታቸው ወቅት፤ ሊጓዙበት የሚገባውን አቅጣጫ ያሳያቸዋል፤ ይመራቸዋል።

አምስተኛ፡- በመንፈስ ቅዱስ መጠመቅ፤ የእግዚአብሔርን በመካከላቸው መገኘት ያረጋግጣል። ጌታ ኢየሱስ ራሱ በዮሐንስ 14:18 ላይ የሚከተለውን ብሏል፡- «ወላጆች እንደሌላቸው ልጆች አልተዋቸሁም፤ ወደ እናንተ አመጣለሁ።»

ስድስተኛ፡- በመንፈስ ቅዱስ መጠመቅ፤ ለአማኞች እንደ ሰማያዊ ብርሃን ሊያበራላቸው፤ ላላመኑት ግን ጨለማንና ፍርሃትን ያላብላቸዋል። ይህንንም ጳውሎስ በ1ኛ ቆሮንቶስ 2:14 ላይ እንደሚከተለው ገልጿታል፡- «ለፍጥረታዊ ሰው የእግዚአብሔር መንፈስ ነገር ሞኝነት ነውና አይቀበለውም፤ በመንፈስ የሚመረመር ስለሆነ ሊያውቀው አይችልም።»

የባሕር ውስጥ ጥምቀት

እስከ አሁን የተናገርነው በደመና መጠመቅን በማስመልከት ሊሆን፤ በመቀጠል ደግሞ በባህር ስለ መጠመቅ እንወያያለን። እስራኤላውያን እንደምን የቀይ ባህርን አቋርጠው እንዳለፉ በዘጸአት 14:21-22 ላይ በሚከተለው ሁኔታ ተዘግቧል፡- «መሴም በባህሩ ላይ እጁን ዘረጋ፤ እግዚአብሔርም ሌሊቱን ሁሉ ጽኑ የምሥራቅ ነፋስ አምጥቶ ባህሩን አስወገደው፤ ባህሩንም አደረቀው፤ ውኃውም ተከረለ። የእስራኤልም ልጆች በባህሩ መካከል በየቦሉ ገቡ፤ ውሃውም በቀኖቸውና በግራቸው እንደ ግድግዳ ሆነላቸው።»

በቁጥር 27 ላይ ደግሞ እንደምን ግብጻውያን፤ እስራኤላውያንን በመከተል ወደ ባህሩ ውስጥ እንደገቡና ማብቂያውም ምን እንደነበረ ይተርክልናል፡- «መሴም እጁን በባህሩ ላይ ዘረጋ፤ ባህሩም ማለዳ ወደ መፍሰሱ ተመለሰ፤ ግብጻውያንም ከአርሰ ሸሹ፤ እግዚአብሔር ግብጻውያንን በባህሩ መካከል ጣላቸው።»

ከዚህ ጎን ለጎን ልናነበውና ከልብ ልናጤነው የሚገባው ሌላ ጥቅስ በዕብራውያን 11:29 ላይ የሰፈረውን ነው፡- «በደረቅ ምድር እንደሚያልፉ በኤርትራ ባህር በእምነት ተሸገሩ «እስራኤላውያንን ማለቱ ነው»፤ የግብጽ ሰዎች ግን ሲሞክሩ ተዋጡ።» ከእነዚህ ምንባቦች በመነሳት፤ የእስራኤላውያንን በቀይ ባህር መሸገርና፤ የክርስትናን የውሃ ጥምቀት ማነጻጸር አንችላለን። ለዚህ እንዲረዳን የእያንዳንዳቸውን ገጽታ በሚከተለው ቅደም ተከተል በመተንተን እናያለን።

አንደኛ፡- እስራኤላውያን ቀይ ባህርን ለመሸገር የቻሉት በእግዚአብሔር ኃይልና በመለኮታዊው እገሣ ብቻ ነው።

ሁለተኛ፡- እስራኤላውያን ይህን መስሉን የእግዚአብሔር ታዳሂነት ሊያገኙ የቻሉት ከዕምነታቸው የተነሳ ነበር። የኸውም መሪያቸው የነበረው ሙሴ ወደ እግዚአብሔር ልመና በማቅረቡ ባሕሩ ሊከፈትላቸውና ካለፉም በኋላ ሊዘጋ ችሏል።

ሦስተኛ፡- ምንም እንኳን ግብጻውያን ተከታትለው ከባህሩ ቢገቡም፤ ሆኖም ግን እምነት የላቸውም ነበርና ባህሩ አስጥሞ ሊያስቀራቸው ችሏል።

አራተኛ፡- ለእስራኤላውያን ግን ባህሩ እንደ ግድግዳ በግራና በቀኝ በመቆም አልፈው ለመሸገር አስችሏቸዋል።

አምስተኛ፡- ባህሩን በማቋረጣቸው እስራኤላውያን ከእንግዲህ ከግብጻውያን ባርነትም ሆነ ጥቃት ሙሉ በሙሉ ተላቅቀዋል።

ለድስተኛ፡- እስራኤላውያን ከውኃ ከወጡበት ጊዜ ጀምሮ አዲስ መሪ መከተል ጀምረው ነበር። ከእነዚህም የሚተዳደሩበትም ሕግ ሆነ የጉዞአቸው አቅጣጫና መድረሻ አዲስ ነበር።

ከዚህ በመቀጠል ደግሞ እንደምን እነዚህ ከላይ የተዘረዘሩት ለድስት ነጥቦች፤ ከክርስትና ጥምቀትና ከዘመኑ አማኞች ሕይወት ጋር በትክክል አንደሚነጻጸሩ እናያለን።

አንደኛ፡- አማኞች የክርስትናን ጥምቀት ለመቀበል የቻሉት በጌታ በአያሱስ ሞትና ትንሳኤ የተነሳ ነው።

ሁለተኛ፡- የክርስትና ጥምቀት ፍሬያማ ሊሆን የሚችለው፤ አያንዳንዱ አማኝ በሚኖረው ግላዊ እምነት ነው። «ያመነና የተጠመቀ ይድናል።»

ሦስተኛ፡- እምነት ሳይኖራቸው የጥምቀት ሥነ ሥርዓትን ለማሟላት የሚሞክሩት ግን፤ ልክ ከቀይ ባህር ገብተው ሰጥመው እንደቀሩት ግብጻውያን ልፋታቸው ከንቱና ብሎም ለጥፋት ይሆናል።

አራተኛ፡- በአዲስ ኪዳን ውስጥ እንደተገለጸው፤ አያንዳንዱ ለመጠመቅ የሚሻው ሰው፤ የግድ ከውኃ ውስጥ ሊገባ፤ በውኃውም ውስጥ ሊያልፍና (ሊነከር)፤ በመጨረሻም ሊወጣ ያስፈልገዋል።

አምስተኛ፡- እንደ እግዚአብሔር ዕቅድ በውኃ መጠመቅ ማለት ከዓለማዊ ሕይወትና ከተጽዕኖዎቹ ለእንዴና ለመጨረሻ ጊዜ መላቀቅ ማለት ነው።

ስድስተኛ፡- አማኝ በውኃ ከተጠመቀ በኋላ፤ በእግዚአብሔር ምሪት ወደ አዲስ ሕይወት ይሸጋገራል። አዲስ መሪ ከማግኘቱም በላይ የሚገዛውም ለአዲስ ሕግጋት ይሆናል። በመሆኑም የሚጠብቀውም የወደፊት ዕድል አዲስ ነው። ይህን «አዲስነት» በማስመልከት ጳውሎስ በሮሜ 6:4 ላይ እንደሚከተለው ልዩ ትኩረት ሰጥቶታል፡- «እንግዲህ ከክርስቶስ በአብ ክብር ከመታገን እንደተነሳ እንዲሁ እኛም በአዲስ ሕይወት እንድንመላለስ፤ ከሞቱ ጋር እንድ እንሆን ዘንድ በጥምቀት ከእርሱ ጋር ተቀበርን።»

የደኅንነት ተምሳሌነት

ቀደም ሲል እንደተመለከትነው ሁሉ፤ የብሉይ ኪዳን እስራኤላውያን ከግብጽ ምድር ባርነት ነጻ በወጡበት ወቅት በሁለት ልምዶች ውስጥ አልፈዋል። ይኸውም ሁሉም በደመና ዓምድ ሥርና በባህር ውስጥ በመንዝ ጥምቀትን መለማመዳቸው ነው። እስቲ እግዚአብሔር ሕዝቡን ለማዳን ባለው ዕቅድ ውስጥ በመጠኑ እንነጋገር፡- እግዚአብሔር ሕዝቡን ከግብጽ ለማውጣት፤

በቅድሚያ በፋሲካው ዘግ የመሥዋዕትነት ደም ማመን ነበረባቸው። በዚህ እምነታቸው ሳቢያ እግዚአብሔር በዚያኑ ዕለት የግብጽን ምድር በፍጥነት በመልቀቅ እርሱ ወደሚመራቸው አቅጣጫ እንዲጓዙ አዘዘ። እነርሱም ትርምስምሉ እንደወጣ እንደ ባሪያ መንጋ ሳይሆን፤ ወደ ጦር እንደሚዘምት ሠራዊት እየተመሙ ተጓዙ። ግብጻውያን ግን ተከታትለው ሊደርሱባቸውና እንደ ቀድሞው የባርነት ቀንበር ሊጭኑባቸው ከኋላ ኋላ ተከትለዋቸው ነበር። ሆኖም በዚያን ወቅት ነበረ እግዚአብሔር ሕዝቡን በደመና ዓምድ ሥርና በባህር ውስጥ እንዲጓዙ በማድረግ ከጠላቶቻቸው የታደጋቸው። በአጭሩ እግዚአብሔር ለሕዝቡ ሁለት ታላላቅ ተአምራትን ፈጽሞላቸዋል ማለት ነው። አንደኛ ከባርነት ነጻ እንዲወጡ፤ ሁለተኛ ወደ አዲስ ሕይወት እንዲያመሩ።

እንግዲህ እነዚህ ልምዶች፤ እግዚአብሔር ለአሁኑ ዘመን ትውልድ ሰላለው የደህንነት ዕቅድ፤ እንደ ጥላ አስቀድመው ያንገባቡ መሆናቸውን በማስመልከት ቀደም ሲል ተወያይተንበታል። እግዚአብሔር ኃጢአተኞችን፤ ከእርጌው ሕይወታቸው ልምዶችና ምግባራቸው በመላቀቅ ወደ አዲስ ሕይወት እንዲሸጋገሩ ዕድሉን መስጠት ብቻ ሳይሆን ሁኔታዎችንም አመቻችቶላቸዋል። ልክ ለእስራኤላውያን እንዳደረገው ሁሉ ክርስቲያኖችንም በተመሳሳይ ሁኔታ ወደ ደህንነት የጠራቸው ስለ መሆኑ ጳውሎስ በ2ኛ ቆሮንቶስ 6:17-18 ላይ እንደሚከተለው ገልጿታል፡- «ስለዚህም ጌታ፤ ከመካከላቸው ውጡና የተለያችሁ ሁኑ ርኩስንም አትጓዙ ይላል፤ ሁሉን የሚገባ ጌታ እኔም አቀበላችኋለሁ፤ ለእናንተም አባት እሆናለሁ፤ እናንተም ለእኔ ወንድ ልጆችና ሴት ልጆች ትሆናላችሁ ይላል።»

በባራውም ጊዜ ቢሆን የዚህ ዓለም ገዢ የሆነው ለይጣን ልክ የግብጽ ፈርዖን እስራኤላውያንን ለዳግመኛ ጊዜ በባርነት ቀንበር ሥር ለማቆየት እንደተከታተላቸው ሁሉ፤ ለይጣንም የዘመኑን ትውልድ ከቁጥጥሩ ሥር ለማድረግ የማይዘረጋው የተጓዙል መረብ የለም። ከዚህም ለማዳን ሲል ነው እግዚአብሔር ለእስራኤላውያን ያዘጋጀላቸውን ዓይነት ጥምቀቶች ለዚህ ትውልድ ያመቻቸው። በፋሲካው ደም በመተማመን ከባርነት እንደተላቀቁት እስራኤላውያን ሁሉ፤ ይህ ትውልድም በክርስቶስ በማመን ደህንነትን ይላበሳል። እስራኤላውያን በደመናና በባህር ውስጥ በመንዝ ከፈርዖን ጥቃት እንዳመለጡ ሁሉ አማኞችም በውሃና በመንፈስ ቅዱስ በመጠመቅ ሙሉ ነጻነትን ይላበሳሉ። ለእርጌው ሰውነታቸው ዓለማዊ ፍላጎቶች ዳግመኛ አይዝቡም። ከእነዚህም አዲስ ሰውነት ለብለዋልና የሚጠብቃቸውም አዲስ ሕይወት ነው።

መንፈሳዊ ምግብና መጠጥ

በመቀጠል ደግሞ የምንመለከተው፤ እግዚአብሔር በብሉይ ኪዳን ውስጥ ለሕዝቡ ስለ ሰጣቸው ሌሎች ሁለት ስጦታዎች ነው። ይኸውም ሁሉም አንድ ዓይነት መንፈሳዊ ምግብ እንዲበሉና እንደዚሁ አንድ ዓይነት መንፈሳዊ መጠጥ እንዲጠጡ መፍቀድ ነው። ይህ ስጦታ እንደ ሁሉ፤

ጥምቀቶች በአንድ ጊዜ የሚጠናቀቅ ሳይሆን ዳሩ ግን እስራኤላውያን ተስፋ ወደ ተገባላቸው ምድር እስኪደርሱ ድረስ የሚቀጥል፤ ዕለት በዕለትም የሚሰጣቸው ነበር።

ከሰማይ የወረደ መና

መና ከሰማይ ጠዋት እንደ ዝናብ ይወርድላቸው የነበረው መንፈሳዊው ምግብ ሲሆን፤ ይህም እስራኤላውያን ጉዟቸውን እስኪያጠናቅቁ ለእርባ ዓመታት ያላቋረጠ ነበር። ጳውሎስም መንፈሳዊ ምግብ ሲል የጠራው ይህንኑ ሕዝቡ በበረሃ ዙፋኑ ስለተቆጣጠሩት ዓመታት የተመዘገቡትን መና ነው።

ይህንንም ለአሁኑ ዘመን ከተሰጠው መንፈሳዊ ምግብ ጋር ጳውሎስ ሲያነጻጽረው፤ እንደ እስራኤላውያን ሁሉ ረሃብን ለማስታገስ ወደ አፍ ገብቶ የሚበላ ሳይሆን መንፈሳዊ ሰው፤ ብሉም እርካታ ሊያስገኝ የሚችል መለኮታዊ ስጦታ መሆኑን ያስገነዝበናል። ለመሆኑ ይህ ለክርስቲያኖች በነፍስ ምግብነት የሚያገለግል ስጦታ ምን ይሆን?

የዚህን መልስ ክርስቶስ ራሱ በማቴዎስ 4:4 ላይ ሰጥቶናል፡- «ለው ከእግዚአብሔር አፍ በሚወጣ ቃል ሁሉ እንጂ በእንጀራ ብቻ አይኖርም»። እንግዲህ ከዚህ የምንረዳው፤ ለበመኑ አማኞች የተሰጠው መለኮታዊ ምግብ ምድራዊው እንጀራ ሳይሆን የእግዚአብሔር ቃል መሆኑን ነው።

በእምነት የእግዚአብሔርን ቃል ተቀብሰን ነፍሳችንን በመገብደት መጠን፤ መጽሐፍ ቅዱስ እንደሚያረጋግጥልን፤ የእግዚአብሔር ቃል የሆነውን ኢየሱስ ክርስቶስን በውስጣችን እንቀበለዋለን። ይህንንም፤ በማስመልከት ኢየሱስ በዮሐንስ 6:51 የሚከተለውን ስለ ራሱ ተናግሯል፡- «ከሰማይ የወረደ እንጀራ እኔ ነኝ።»

እነሆም እነሳዊ ቃል፤ ኢየሱስ ክርስቶስን በመቀበል ከሕያው አንጀራ ለመቋደስ የምንችለው በመጽሐፍ ቅዱስ ላይ የሰፈረልንን የእግዚአብሔር ቃል ስናምንበት ብቻ ነው። እስራኤላውያን ከሰማይ የሚወርደውን መና ለሰሚሰበሰቡበት ሁኔታ የሚገልጹ ሦስት ትእዛዛት እንደነበሩ ከበጸአት 16 ላይ እንረዳለን። ይኸውም እንደኛ ዕለት በዕለት መሰብሰብ እንደነበረባቸው፤ ሁለተኛ በግለሰብ ደረጃ ብቻ መሰብሰብ እንደሚገባውና፤ ሦስተኛ በማለዳ ብቻ መፈጸም እንዳለበት የሚገልጹ ነበሩ።

በአሁኑም ዘመን ላለው አማኝም ሦስት ተመሳሳይ ትእዛዛት የተሰጡት ሲሆን እነርሱም እያንዳንዱ ክርስቲያን ዕለት በዕለት የእግዚአብሔርን ቃል ሲመገብና መፈጸምም የሚኖርበት በጠዋት ወይም በማለዳ መሆን እንደሚገባው ነው።

ከዓለት ሥር የፈለቀ ምንጭ

በመጨረሻም እግዚአብሔር ለእስራኤላውያን ይጠጡት ዘንድ ያዘጋጀላቸውን መጠጥ ያገኙት የነበረው ከዓለት ውስጥ ፊልቆ ከሚፈስ ወንዝ ሲሆን፤ ለእኛ ደግሞ የመንፈሳዊ ውኃን ምንጭ የሚያጠጣን በዓለት የተመሰለው ክርስቶስ ነው።

ይህም ፈሳሽ ውኃ መንፈስ ቅዱስ ስለ መሆኑ፤ ክርስቶስ በዮሐንስ 7:37-38 ላይ እንደሚከተለው ገልጾታል፡- «... ማንም የተጠማ ቢኖር ወደ እኔ ይምጣና ይጠጣ። በእኔ የሚያምን፤ መጽሐፍ እንዳለ፤ የሕይወት ውኃ ወንዝ ከሆዱ ይፈልቃል...»

ለእስራኤላውያን ከዓለት የፈለቀላቸው ይህን መሰሉ ውኃ፤ ለእኛ ደግሞ የሚፈልቀው አዳኞችን ከሆነው ከኢየሱስ ክተውጋው ጎኑ ነው። ለአማኙ መንፈስ ቅዱስን ለመቀበል ያስቻለው ይህ ክርስቶስ በመስቀል ላይ በሞቱ የከፈለበት የአዳኝነት የደም ካሳ ነው። ታዲያ የመጀመሪያው የመንፈስ ቅዱስ ጥምቀት ለአንዴና ለመጨረሻ ጊዜ የሚፈጸም ቢሆንም ቅሉ፤ ልክ እስራኤላውያን ጥማታቸውን ለማርካት ከዓለቱ ከፈለቀው ውኃ በየዕለቱ ይጠጡ እንደነበረው ሁሉ፤ ክርስቲያኑም በውስጡ ካደረው መንፈስ ቅዱስ ይጠጣል።

ጳውሎስም በኤፌሶን 5:18 ላይ «መንፈስ ይመላባችሁ እንጂ...» ሲል ማስገንዘብ፤ የድርጊቱን ያለማቋረጥ መቀጠል ለማስመልከት ነው። ይህም ድርጊት ለሚያስከትለው ውስጣዊ የመንፈስ እርካታ ውጪያዊው ማረጋገጫ የሚከተለው እድራጎት መሆኑን ከተከታዩ ቁጥር ላይ እንደሚከተለው አሰፍርታል፡- «... በመዝሙርና በዝማራ በመንፈሳዊም ቅኔ እርስ በእርሳችሁ ተናገሩ፤ ለጌታ በልባችሁ ተቀኙና ዘምሩ፤ ሁልጊዜ ስለ ሁሉ በጌታችን በኢየሱስ ክርስቶስ ስም አምካካችንንና እባታችንን ስለ ሁሉ አመስግኑ።»

ያለማቋረጥ የእግዚአብሔርን ቃል መመገብና የእግዚአብሔርን መንፈስ መጠጣት፤ ለፍሬያማ ሕይወትና ዘላቂ ድል ወሳኝ ነው። እስራኤላውያን በዚያ በምድረ በዳ በሚንከራተቱባቸው ዓመታት ሰማያዊው መና ባይወርድላቸውና ከዓለት የፈለቀው ውኃ ቢነጥፍባቸው ኖሮ፤ ሌላው ቀርቶ የቀናት ዕድሜ እንኳን ባልኖራቸውም ነበር። እንደዚሁ ሁሉ በዛሬውም ጊዜ ቢሆን አንድ አውነተኛ አማኝ፤ የእግዚአብሔርን ቃልና መንፈስ በየዕለቱ ተቀብሎ ነፍሱን ካላደሳትና ካላጠናከራት በስተቀር፤ በሃይማኖቱ ጸንቶ የመኖሩ ጉዳይ ያከትማል ማለት ነው።

በአሁኑ ጊዜ እግዚአብሔር እያንዳንዱ አማኝ ያልፍባቸው ዘንድ ያመቻቸው አምስት ልምዶች አሉ። እነርሱም፡- በክርስቶስ በማመን ይህንነትን መቀዳጀት፤ በመንፈስ ቅዱስ መጠመቅ፤ በውኃ መጠመቅ፤ በየዕለቱ

የእግዚአብሔርን ቃል መመገብና በየቀኑ የእግዚአብሔርን መንፈስ መጠጣት ናቸው።

ከእነዚህ አምስት ልምዶች መካከል የመጀመሪያዎቹ ሦስቱ ማለትም ደህንነት፣ በመንፈስ ቅዱስና በውኃ መጠመቅ፣ አንድ ጊዜ ብቻ የምናልፍባቸው ሲሆኑ፣ የመጨረሻዎቹ ሁለቱ ግን፣ ማለትም የእግዚአብሔርን ቃል መመገብና መንፈሱን መጠጣት በየዕለቱና ያለ ማቋረጥ በምድር እስካለን ድረስ ልንገፋባቸው የሚገቡ ልምዶች ናቸው።

ክፍል 4

የጳጳስቆስጤ ዓላማዎች (በመንፈስ ቅዱስን የመጠመቅ ዓላማዎች)

ነገር ግን መንፈስ ቅዱስን መግለጥ ለእያንዳንዱ ለጥቅም ይሰጠዋል።

1ኛ ቆሮንቶስ 12:7

,

፤

መንደርደሪያና ማስጠንቀቂያ

አንድ ሰው በመንፈስ ቅዱስ ይጠመቅ ዘንድ፤ በየደረጃው ሊያሟላቸው ስለሚገባው የእምነትና የታዛዥነት ግዴታዎች በምዕራፍ 26 ላይ በዝርዝር ተነጋግረዋል። ከዚህ በመቀጠል ደግሞ የምናነሳው ሌላው አንገብጋቢ ጥያቄ፤ በመንፈስ ቅዱስ መጠመቅ ጠቀሜታው ምንድን ነው? ወይም ከአማኝ በመንፈስ ቅዱስ መጠመቅ የተነሳ በእግዚአብሔር ዘንድ የሚጠበቅበት ምን ዓይነት አስተዋፅኦ ነው? የሚለውን ይሆናል።

ለዚህ ጥያቄ ቀጥተኛ መጽሐፍ ቅዱሳዊ መልስ ለመስጠት ከመሞከራችን በፊት አንድ ከአእምሮአችን ሊወጣ የሚገባ ውዥንብር አለ። ይኸውም በተለይ ግራ ሲያጋባ የሚስተዋለውና፤ የመንፈስ ቅዱስንም ስጦታ ሙሉ በሙሉ ከመቀበል ሲያሰተጓጉል የሚታየው በአዲስ አማኞች ላይ ነው። በዚህ መንፈስ ቅዱስን እንደ ፈላጭ ቆራጭ ገዢ አድርገው ይመለከቱታል። ግን ይህ ግንዛቤ ትክክል ሊሆን አይችልም።

መንፈስ ቅዱስ አምባገነን አይደለም

በማንኛውም አማኝ ሕይወት ውስጥ መንፈስ ቅዱስ አምባገነን የሆነበት ወቅት የለም። ኢየሱስ ስለ መንፈስ ቅዱስ ስጦታ በተናገረበትና ቃል በገባበት ጊዜ መንፈስ ቅዱስን የገለጸው እንደ «ረዳትና አጋዥ» እንደ «አጽናኝ» እንደ «መልካም መሪና» እንደ «አስተማሪ» አድርጎ አንጂ፤ ፈላጭ ቆራጭ አድርጎ አይደለም። መንፈስ ቅዱስ አማኝን ከማበረታታትና ወደ ጽድቅ ስራ ከመምራት በስተቀር የሰውየውን ሰብዕናም ሆነ ፈቃድ የመቆጣጠር ፍላጎትና አምሮትም የለውም።

በዕብራውያን 10:29 ላይ እንደምናየው መንፈስ ቅዱስ «የጸጋ መንፈስ» በመባል ተገልጿል። ሐቁ ይህ ከሆነ ዘንዳ፤ መንፈስ ቅዱስ የዋህና ሩኅሩኅ አንጂ፤ ራሱን በሰዎች ላይ የሚጭን ወይም ሰብዕናቸውን የሚለውጥ አለመሆኑን እንረዳለን። መጀመሪያውንም እርሱ የሚቀርባቸው ሰዎች፤ በራሳቸው ፍላጎት አነሳሽነት የሚለምኑትንና የሚያፈቅሩትን ብቻ መሆኑ መታወቅ አለበት። እንዲያውም ጳውሎስ በ2ኛ ቆሮንቶስ 3:17 ላይ ግልጽ እንዳደረገልን፤ መንፈስ ቅዱስ የጭቆና ሳይሆን የነጻነት ምንጭ ነው። «ጌታ ግን መንፈስ ነው፤ የጌታም መንፈስ ባለበት በዚያ አርነት አለ።» እንደ ጥቅሱ አባባል አርነት የወጣ ሰው ሙሉ ነጻነቱን የተጎናጸፈ እንጂ ለክፊል ባርነት ወይም ግዞት የተጋለጠ አይደለም። በመሆኑም ያ አርነት የወጣው ሰው በገዛ ፈቃዱ መንፈስ ቅዱስን በመጋበዝ፤ አመራርን ይሰጠው ዘንድ ይማጸነዋል እንጂ ያ ውዴታው በግድ የሚቆለበት ኃይል አይደለም። በሌላ አነጋገር ሰውየው በወደደውና ባፈቀረው መጠን መንፈስ ቅዱስም የዚያን ያህል ይበልጥ ይቀርበውና ርቱዕ አመራርን ይሰጠዋል ማለት ነው። ይህንንም በማብራራት ዮሐንስ መጥምቁ በዮሐንስ 3:34 ላይ የሚከተለውን ተናግሯል፡- «..... አግዚአብሔር መንፈሱን ሰፍሮ አይሰጥምና።»

እንግዲህ ለእግዚአብሔር መንፈስ መሰጠት፤ ለሰፍሩም ብዛትና ማነስ ወሳኞቹ እኛ ተቀባዮቹ እንጂ ሰጪው አይደለም ማለት ነው። በፈቃደኝነት ስንጋብዘውና እንዲቆጣጠረን ልባችንን ሰንክፍትለት በላያችን ይወርዳል፤ ከዚያን ውጪ ግን ቅንጣት ያህል አያስገድደንም። ታዲያ አንዳንድ አማኞች በመንፈስ ቅዱስ ለመጠመቅ በሚሸብሩበት ወቅት ስለዚህ አውነት በቂ ግንዛቤ ባለመጨበጥ ከትልቅ ስህተት ላይ ሲወድቁ ይስተዋላል። ከፈቃደኝነታቸውና ከቁጥጥራቸው ውጪ በሆነ መንፈስ ቅዱሳዊ ፈቃድ በመገፋፋት፤ በልሳናት ለመናገር እንደሚችሉ አድርገው ይገምታሉ። ይህ ግን ጨርሶም የማይሆን ነገር ነው።

ለምሳሌ በሐዋርያት ሥራ 2:4 ላይ እንደተገለጸው፤ በጳጳሳቸው ሰለት በደቀ መዛሙርቱ ዘንድ የተፈጸመው ከሸተት የሚከተለውን መልክ የያዘ ነበር፡- «በሁሉም መንፈስ ቅዱስ ሞላባቸው፤ መንፈስም ይናገሩ ዘንድ እንደ ሰላዊት በሌላ ልሳኖች ይናገሩ ጀመር።» ከዚህ ከስተት የምንረዳው በቅድሚያ ደቀ መዛሙርቱ ለመናገር መጀመራቸውንና፤ መንፈስ ቅዱስም በልሳናት የመናገር

ስጦታን እንዳደላቸው ነው። ቀደም ሊሉ በግላቸው ባይነሳሉ ወይም ለመናገር አፋቸውን ባይከፍቱ ኖሮ የገድ በልሳናት ተናገሩ ሊል መንፈስ ቅዱስ ባልገፋቸውም ነበር። ይህን መለሉን ግንኙነት በማስመልከት እንድ የኃይማኖት ለው የሚከተለውን አስተያየት ለንዘሯል፡- «ደቀ መዛሙርቱ ያለ መንፈስ ቅዱስ እርዳታ በልሳናት ለመናገር የማይችሉትን ያህል፤ እንደዚሁም መንፈስ ቅዱስ ያለ ደቀ መዛሙርቱ ትብብር በልሳናት ሊያናግራቸው ባልተነሳላም ነበር።»

ይህን መለሉ የአማኙና የመንፈስ ቅዱስ ኅብረትና ግንኙነት ደግሞ ወቅታዊ ሳይሆን የሚቀጥልና እየገለበተ የሚሄድ ነው። ይህን እንጂ በዚህ ነጥብ ላይም ቢሆን እንዳንድ አማኞች ሊሳሳቱ ይታያል። ይኸውም ለአንድ ጊዜ መንፈስ ቅዱስ በልሳናት ሊናገሩ እስካስቻላቸው፤ ከዚያን በኋላ ግን ያለ እነርሱ ጥረትና ፈቃደኝነት ምን ጊዜም እንደሚቆጣጠራቸውና እንደበታቸውን በማላወስ በልሳናት እንደሚያናግራቸው ማመናቸው ነው።

በመንፈስ ቅዱስ እንደ እግዚአብሔር አብና እንደ እግዚአብሔር ወልድ ሁሉ እርሱም ጌታ ስለ መሆኑ ቀደም ሊል ጳውሎስ በ2ኛ ቆሮንቶስ 3:17 ላይ መስከርልናል። ስለዚህ እርሱም እንደ አብና ወልድ ሁሉ የጌትነት ክብሩ ዘላማኙ ዘንድ ሙሉ እውቅና እስኪሰጠው በትዕግስት ይጠብቃል። አማኙም በመንፈስ ቅዱስ አመራር ሥር ለመዋል እስከ ቆረጠ፤ ማንኛውንም የሕይወት መስመሩንና ለብእዊ ዝንባሌውን ሊያስገነዝብን ያሻል። ይህን መለሉም ጤናማ ግንኙነት ይዳበር ዘንድ አማኙ መንፈስ ቅዱስን ለመጀመሪያ ቀን በተቀበለበት ፍጹም መለጠት ሊገፋበት ይገባል። የመጀመሪያው ዕለት ልምዱን ወደ እዲሉ ክርስቲያናዊ ሕይወት የሚያመራውን በር እንደ ማለፍ ያህል በመቀጠር፤ ከዚያን በኋላ ከተዘው እንዳይዛነፍ ዕለት በዕለት በመንፈስ ቅዱስ ይሞላ ዘንድ ዘርትቶ መጸለይ አለበት። ይህን ካሳደረገ ግን የእግዚአብሔርን የጸጋ ስጦታዎች ለመቀበል አዳጋች ይሆንበታል። ይህን መለሉም ሰው ውሉ ሲያድር ተስፋ መቆረጠና ከእግዚአብሔርም መራቀና መቆራረጡ አይቀራ ነው። በዚሁም በእርሱ ውድቀት ሳቢያ ብዙዎችም ሊለናከሉ ይችላሉ። ስለ ምን የእርሱን ውለጣዊ ድክመት ባለማጤን ብዙዎች ላይ ላዩን በማየት መንፈሳዊ ሕይወት የሚመራ አድርገው ስለሚቆጥሩት ነው።

በእግዚአብሔር ስጦታዎች ሙሉ በሙሉ መጠቀም

ይህንን ርዕስ በተመለከተ በቅድሚያ ልናስወግዳቸው የሚገቡ አለመግባባቶች ወይም ውዥንብሮች አሉ። አዲስ ኪዳን ግልጽ እንደሚያደርግልን፤ እግዚአብሔር ለማንኛውም አማኝ ቢሆን ይጠቅመዋል ብሎ የሚያምንበትን ማናቸውንም ፍላጎትና ምኞቱን ያሟላሰታል። ለዚህም ማረጋገጫ ይሆኑ ዘንድ ሁለት የአዲስ ኪዳን ጥቅሶችን እንደሚከተለው

እናቀርባለን። 2ኛ ቆሮንቶስ 9:8-9 «እግዚአብሔር፤ ሁልጊዜ በነገር ሁሉ ብቃትን ሁሉ እግኝታችሁ ለበጎ ሥራ ሁሉ ትበዙ ዘንድ፤ ጸጋን ሁሉ ሊያበዛላችሁ ይችላል።» 2ኛ ጴጥሮስ 1:3 «ለሐያው ተስፋና ለማይጠፋ፤ እድፈትም ለሌለበት፤ ለማያልፍም ርስት እንደ ምሕረቱ ብዛት ሁለተኛ የወለደን የጌታችን የእያሉስ ክርስቶስ እባት ይባረክ።»

እነዚህ ሁለት ጥቅሶች ግልጽ የሚያደርጉልን፤ እግዚአብሔር ምን ያህል በእያሉስ ክርስቶስ በኩል ማናቸውንም ፍላጎታችንን በጸጋውና በኃይሉ እንደሚያሟላልን ነው። አንድ አማኝ ገጽሐ ፍላጎትን ይህ ከአምላኩ እስከ ለመነጽ ድረስ፤ ጌታ ባዶ እጁን አይተውም። ከቀላዊ ፍላጎቶችም ባሻገር መንፈሳዊ ጥማቶችን ሁሉ ያሟላሰታል።

ስለ እግዚአብሔር የስጦታ ዓይነቶች ለመናገር በምንሞክርበት ጊዜ ደግሞ የቱን ያህል የበዙና የበለጸጉ እንደ ሆኑ እናጤናለን። እያንዳንዱም ፍላጎቶቻችንን በግል የሚላልናል እንጂ አንዱን በሌላው በማስደገፍ በግል ጥረታችን እንድንወጣበት አይተውም። ብዙዎቻችን የምንላሳተው ይህን በትክክል ካለ መረዳት የተነሳ ነው። እግዚአብሔር ለአንደኛው ችግራችን ማካካሻ ወይም ምትክ ይሆን ዘንድ ያልለመንነውን ስጦታ አይሰግሰንም።

ከእግዚአብሔር የስጦታ ዓይነቶች አንዳንዶቹ ስላላቸው ገጽታ ለመረዳት እንችላለን ዘንድ ጳውሎስ በኤፌሶን መልእክቱ ከምዕራፍ 6:11 ጀምሮ ያስፈረውን መመልከቱ ይጠቅማል። ይህንንም ጳውሎስ በሚከተለው ሁኔታ ሊገልጸው ይጀምራል፡- «የእግዚአብሔርን ዕቃ ጦር ሁሉ ልበሉ። ስለዚህ ሁሉንም ፈጽማችሁ ለመቆም እንድትችሉ የእግዚአብሔርን ዕቃ ጦር ሁሉ አጎሱ።.....»

እንግዲህ እንደተባለውም አንድ ክርስቲያን የእግዚአብሔርን ሙሉ ጥበቃ ያገኝ ዘንድ፤ የእግዚአብሔርን የጦር ዕቃዎች በከፊል ሳይሆን በሙሉ መላበስ ይኖርበታል። ከጠቀሳቸውም የጦር ዕቃዎች መካከል የሚከተሉትን ስድስቱን እናነሳለን፡-«...ወገባችሁን በእውነት ታጥቃችሁ፤ የጸድቅንም ጥሩር ለብሳችሁ፤ በሰላም ወንጌል በመዘጋጀት እግርቻችሁ ተጫምተው ቁመ፤ በሁሉም ላይ ጨምራችሁ፤ የሚንበሰበሱትን የክፉውን ፍላጻዎች ሁሉ ልታጠፉ የምትችሉበትን የእምነትን ጋሻን አንሱ፤ የመዳንንም ራሱ ቁር የመንፈስንም ለይፍ ያዙ።» በእነዚህ በስድስት የጦር ዕቃዎች የተላበሰው ክርስቲያን፤ ከራስ ፀጉሩ እስከ እግር ጥፍሩ እግዚአብሔር ጥበቃ ሥር ይውላል። ዳሩ ግን ከግዴታዎቹ አንዱን ስንኳ ሳያሟላ ጮቀር ጥበቃውም በዚያኑ መጠን የተጓደለ ይሆንበታል ማለት ነው።

ለምሳሌ አንድ ክርስቲያን በአምስቱ የጦር ዕቃዎች ተላብሶ የራስ ቁሩን ሳያጠልቅ ቢቀር፤ ከግንዛሩ ላይ ሊቆስል፤ ብሎም በዚህ ላቢያ በሌላውም አካሉ ላይ ጉዳት ሊከተል ይችላል ማለት ነው። ሰይፋንም ሳይዝ ጠላትን ለመቋቋም

ዚምክር በቀላሉ ሊጠቃና ሊወድቅ አንደሚችል ለማንም ግልጽ ነው። በአጭሩ ሙሉ ጥበቃን ለማግኘት ሙሉውን የጦር ዕቃ ሊለበስ ግድ ነው።

እንደዚሁ ሁሉ አንድ ክርስቲያን፤ እግዚአብሔር በክርስቶስ በኩል የሰጣቸውን የጸጋ ስጦታዎች ሁሉ ለመላበስ፤ ጳውሎስ በቆላስይስ 4:12 ላይ እንዳለፈው፤ ለእግዚአብሔር ፈቃድ ተገዢ ሊሆን ይገባል። አንዱን ግዴታ ባለ ማክበር በሌለው ግዴታ ለማካከል መሞከሩ ፍጹም የማይወጣ ነው።

ብዙ ክርስቲያኖች የሚሳሳቱት ይህን ከመሰለው አስተሳሰባቸው የተነሳ ነው። ሆኖ ብለውም ይሁን በንዝህላልነት ራሳቸውን ሙሉ በሙሉ ለእግዚአብሔር ፈቃድ ከማስገዛት ይሰዝናሉ። እስቲ ለዚህ ማብራሪያ የሚሆኑ አንዳንድ ምሳሌዎች እንይ።

አንዳንድ ክርስቲያኖች የእግዚአብሔርን ቃል በመመስከር ረገድ ቆራጥና ተወዳዳሪ የማይሆኑላቸው ይሁኑ እንጂ፤ በዕለት ተዕለት ኑሯቸው ግን ክርስቲያናዊ ተግባራትን ጨርሰው የዘነጉ ሊሆኑ ይችላሉ። የተቀሩት ደግሞ በሥነ ምግባር አክባሪነታቸው ይደነቁ እንጂ፤ ወንጌልን በማስፋፋት ረገድ ትንፋሽም ብለው የማያውቁ ሊሆኑ ይችላሉ። እግዚአብሔር ግን የአማኞች ሙሉ ፈቃድ ይሟሉለት ዘንድ ይሻል። መንፈሳዊ ስጦታዎችን ለመቀበል በርትቶ የሚጸልየው አማኝ፤ በዚያኑ መጠን መንፈሳዊ ፍሬዎችን ለማፍራት መትጋት አለበት። ጳውሎስ ስለዚህ ጉዳይ በ1ኛ ቆሮንቶስ 14:1 ላይ የሚከተለውን ይመክረናል፡- «ፍቅርን ተከታተሉ (መንፈሳዊ ፍሬን አፍሩ ማለት ነው)፤ መንፈሳዊ ስጦታንም... ፈልጉ።»

በሌላ አባባል፤ ስጦታዎች የመንፈስ ፍሬን እንደማይተኩ ነው ጳውሎስ የረጋገጠልን። እንደዚሁ ሁሉ የወንጌልን ቃል በመስበክ ረገድ አንዳንዶቹ ሙሉ ትኩረታቸውን የሚያደርጉት በእግዚአብሔር ሁሉን አስቀድሞ አዋቂነት አስቀድሞ መወሰን (Predestination) ሊሆን፤ ሌሎች ደግሞ በለው ልጅ በራሱ ፈቃድ ተመሪነት ላይ ሊሆን ይችላል። ይህን መሰሉ አቋም ለብዙ ዘመናት አከራካሪና አጨቃጫቂ ሆኖ ቆይቷል። እግዚአብሔር ግን ለሰው ልጅ ደገንነት በነደፈው ዕቅድ፤ ምንም እንኳን ስለ አንድ ግለሰብ ማብረድ ቢያውቅም፤ ዳሩ ግን ነገሮችን በራሱ ፈቃድ የመፈጸምም ነጻነት ሰጥቷል። ስለዚህ አንዱን ሐሳብ ደግፎ ሌላውን ማቃለልም ሆነ መጣል አይገባውም።

በመንፈስ ቅዱስ መጠመቅንም አስመልክቶ ተመሳሳይ ውዝግቦች መፈጠራቸው አሉ የሚባል አይደለም። ማንኛውም ሙሉ ድልን ለመላበስና ፍሬያማ ለመሆን የሚሻ ክርስቲያን፤ በመንፈስ ቅዱስ ከመጠመቅ ጋር የሚስተካከል መለኮታዊ ስጦታ እንደማያገኝ ማወቅ አበት። ይህም ሆኖ ግን ይህ ስጦታ የተቀሩትን ስጦታዎች ሁሉ ያጠቃልላቸዋል ወይም ይውጣቸዋል ማለት አይደለም።

ለምሳሌ በመንፈስ ቅዱስ የተጠመቀው ሰው፤ የመጽሐፍ ቅዱስ ጥናቱን አርግፍ አድርጎ ሊተወው አይችልም ወይም ዕለታዊ የተቀደሰ ምግባር መፈጸሙን፤ ወይም ለክርስትና ዕድገት ጥረት ማድረጉንና ... ወዘተ ሊዘነጋው አይገባም። እንዲያውም በመንፈስ ቅዱስ ዚጠመቅም ቅሉ፤ እነዚህን የመሳሰሉትን ምግባራት የሚረሳውን ሰው ጥሩ ክርስቲያን ነው ለማለት ይከብዳል። ስለ እውነትም በማንኛውም ክርስቲያን ሊመረጥ የሚገባው ጎዳና፤ በቅድሚያ ራስን በምግባር ፈትኖ፤ ከዚያን በኋላም መንፈስ ቅዱስን ለመቀበል መጣጣሩ ነው።

ይህን አባባል ይበልጥ ግልጽ የሚያደርግልን የሚከተለው ማብራሪያ ነው። ለምሳሌ አቶ ሀ እና ለ የተባሉት ግለሰቦች እትክልታቸውን ውኃ የማጠጣት ግዴታ አለባቸው እንበል። ታዲያ አቶ ሀ ከቧንቧ ጋር የተያያዘ የውኃ ማጠጫ ጎማ ሲኖረው፤ አቶ ለ ግን በእጅ የሚንጠለጠል ባልዲ ብቻ ነው ያለው እንበል። አንግዲህ እንደ እውነቱ ከሆነ አቶ ሀ ተየሻለ የሥራ ፍሬ የማሳየት ዕድል አለው ማለት ነው። ይኸውም ቧንቧውን በመክፈትና ጎማውን ወደ ፊላገው አቅጣጫ በማሟላት አትክልቱን ሊያጠጣ ሊችል፤ አቶ ለ ግን በባልዲው ውኃ እያመላለሰ በእጆቹ መርጨት ይኖርበታል። ሆኖም ግን አቶ ሀ ግዳጁ የቱንም ያህል ቀላል ቢሆን፤ እጅግ ሰነፍ ከሆነና ሊያሰኘው ብቻ ውሃውን የሚከፍት ከሆነ፤ የአትክልቱ አስተዳደግ አስተማማኝ አይሆንም ማለት ነው። አቶ ለ ግን ሥራው አድካሚ ቢሆንም ባለመዘዝን ውኃ እያመላለሰ አትክልቱን የማያጠጣ ከሆነ የተሻለ ውጤት ያገኛል። ያማረና እጅግ ፍሬያማ የሆነ የአትክልት መደብም ይኖረዋል ማለት ነው።

እስቲ ይህን ምሳሌ ከመንፈስ ቅዱስ ጥምቀት ጋር በማዛመድ ልናየው እንሞክር። አቶ ሀ በማለት የሰየምነውና የውኃ ማጠጫው ቧንቧ እንዳለው የገለጸነው ሰው፤ በመንፈስ ቅዱስ የተጠመቀውን ክርስቲያን ይወክላል። ታዲያ አንዳየነው ሁሉ የአቶ ሀ ፍሬያማ የመሆን ዕድል እጅግ የሰፋ ቢሆንም ቅሉ፤ ከግል ድክመቱ የተነሳ ግን ውጤቱ አመርቂ አልሆነም። የአቶ ለ ዕድል ደግሞ ጠባብ ይሁን እንጂ፤ ሆኖም ግን በታታሪነቱ መልካም የሥራ ፍሬ አስገኝቷል። ምናልባትም አቶ ለ ከእንግዲህ የቀረው ነገር ቢኖር፤ እንደ አቶ ሀ የቧንቧ ባለቤት በመሆን እጅግ አመርቂ ውጤት ማስመዝገብ ነው። በሌላ አነጋገር በመንፈስ ቅዱስ መጠመቅን መቀዳጀት ማለት ነው።

ከዚህ ምሳሌ በግልጽ የግንጋራው ምንም እንኳን መንፈስ ቅዱስን መቀበል ለበለጠ የሥራ ፍሬ የዕድል በር ከፋች ቢሆንም፤ ዳሩ ግን ተቀባዩ ልምዱን ተንከባክቦና አጠናክሮ ካልቻዘው ፍሬ አልባ ሊሆን መቻሉን ነው። ስለዚህ እንደዚህ ዓይነቱ ሰው ይህን ታላቅ መስኮታዊ ስጦታ በተግባር ይተረጉመው ዘንድ ክርስቲያናዊ ግዴታዎችን በብርታትና በጥራት መወጣት አለበት። በመጽሐፍ ቅዱስ እንደታዘዘው፤ አንድን መንፈሳዊ ስጦታ ክርስቶስን ለማገልገል እልካልተጠቀምንበት ድረስ መመኘቱ ብቻ ጠቀሜታ አይኖረውም። እንደዚሁ ሁሉ በመንፈስ ቅዱስ መጠመቃችንን ለእውነተኛ የክርስቶስ

ተከታይነታችን ማስመስከሪያና ማረጋገጫ ልናደርገው ይገባል። የክርስቶስን ፈለግ በመከተል፤ ራሳችንን ለሌሎች ወንድሞቻችን በነገትና ጥቅም እሳልፈን መስጠት ይጠበቅብናል።

አዲሱ የመንፈሳዊ ውጊያ ዓለም

በመሰረቱ በመንፈስ ቅዱስ መጠመቅ፤ ሁልጊዜም ቢሆን መንፈሳዊ በረከትን ያስገኛል ማለት እይደለም። እንዲያውም በዚያኑ መጠን ወደ አልታለበ መንፈሳዊ ግጭት የሚያደርስበት አጋጣሚ ሞልቷል። በሌላ አነጋገር በእግዚአብሔር ዘንድ የበለጠ ኃይልን በተቀበልን መጠን፤ የሰይጣንም ተቃውሞ ያንኑ ያህል የበረታና የገነነ ይሆናል ማለት ነው። ሆኖም ግን በመንፈስ ቅዱስ በመጠመቁ ሳቢያ ልዩ ኃይልን የተቀዳጀው ክርስቲያን የሕይወት መመሪያውን መጽሐፍ ቅዱሳዊ እስካደረገ፤ የቱንም ያህል የተጠናከረ ሰይጣናዊ መሰናክል በዘረጋበትም በጣጥለት ያልፋል። ደካማውና ለክርስቶስ ያልተለጠው ክርስቲያን ግን መንፈስ ቅዱስን ቢቀበልም ቅሱ ለእደጋ መጋለጡ የማይቀር ነው። ሰይጣን የጥቃት ዘዴዎቹን በመቀያየርና በማራቀቅ የወጥመድ መረቡን ስለሚዘረጋበት ለመቋቋም የተዳከመ ይሆናል።

ብዙውን ጊዜ እንደዚህ ዓይነቱ ክርስቲያን ለፍርሃት፤ ለጥርጣሬ፤ ለተስፋ መቁረጥና ለድንጋጤ የተጋለጠ በመሆኑ፤ ለተለያዩ ሥጋዊ ምቹቶችና ለስሜታዊ እርካታዎች በተሳሉ ይሸነፋል ከቀድሞው ሁኔታውም ወደ ባለ አዘቅት ይወርድ ዘንድ ሰይጣን ኃይሉን እጠናክሮ ይፈታተነዋል።

በኢየሱስ ሕይወት ላይ ተመሳሳይ ፈተና ደርሶ እንደነበረ የሚታወስ ነው። ዘዋርዳኛስ ወንዝ በተጠመቀበት ወቅት መንፈስ ቅዱስ በርግብ እምሳል በራሱ ላይ ወርዶ ነበር። ከዚያም በመቀጠል ያጋጠመው የሰይጣን ተፈታታኝነት ሲሆን፤ ይህንንም ሱቃስ 4:1-2 በሚከተለው ሁኔታ ገልጾታል፡- «ኢየሱስም መንፈስ ቅዱስ ሞልቶበት ከዋርዳኛስ ተመለሰ፤ በመንፈስም ወደ ምድረ በዳ ተመርቶ፤ አርባ ቀን በዲያብሎስ ተፈተነ። በእነዚያም ቀኖች ምንም አልበላም፤ ከተጨረሱም በኋላ ተራቡ።»

ሱቃስ በዚህ ጥቅሱ አበክሮ የሚያስገነዝበን፤ ኢየሱስ ለሰይጣን ፈተና የተጋለጠው በመንፈስ ቅዱስ ከተሞላ በኋላ መሆኑን ነው። ከዚያም እንደምን ሦስት የፈተና ዓይነቶች እንደቀረቡለትና ሁሉንም ተራ በተራ ድል እንደነሳ በተከታታይ ጥቅሶች ያወጋናል። በሱቃስ 4:14 ላይም በመጨረሻ በድል መወጣቱን እንደሚከተለው ያበሰረናል፡- «ኢየሱስም በመንፈስ ኃይል ወደ ገሲላ ተመለሰ...» በዚህ አጋጣሚ ልብ ልንለው የሚገባው፤ ኢየሱስ ወደ ምድረ በዳ ከመወሰዱ በፊት በመንፈስ ቅዱስ የተሞላ ቢሆንም፤ እሁን ግን የተመለሰው በመንፈስ ኃይል መሆኑን ነው። ይህም ታላቅ መንፈሳዊ ልምምድ ነው። ከእንግዲህ ኢየሱስ በመንፈስ መሞላት ብቻ ሳይሆን፤ በመንፈስ ቅዱስም ኃይል በመታገዝ እግዚአብሔር ያዘጋጀለትን አገልግሎት ለመተግበር ይችላል ማለት

ነው። ይህንን ድል የተቀዳጀው ደግሞ ሰይጣንን ፊት ለፊት ተቋቁሞ በማሸነፍ ነው። ለዚህም የተጠቀመበት መሣሪያ በኤፌሶን 6:17 ላይ እንደተገለጸው (የእግዚአብሔር ቃል የሆነውን የመንፈስ ሰይፍ በመያዝ) ነው። ሰይጣንንም ያሸነፈው «እንዲህ ብሎ ተጽፏል» ሲል የእግዚአብሔርን ቃል በመጥቀስ ሲሆን፤ ምን ጊዜም ቢሆን ሰይጣን የእግዚአብሔርን ቃል መቋቋም እንደማይችል መረዳት እለብን።

ይህን የኢየሱስን አርአያነት እኛም ልንከተለው ይገባል። በመንፈስ ቅዱስ መሞላታችን የሚረጋገጠው በእግዚአብሔር ቃል ስናስደግፈው ነው። በመንፈስ ቅዱስ የተጠመቀው እማኝ፤ ሲያጋጥሙት የሚችሉትን ማናቸውንም ቅራኔዎች ሊቋቋማቸው፤ ብሎም በእሸናፊነት ሊወጣቸው የሚችለው «የመንፈስ ሰይፍ» በተባለው በእግዚአብሔር ቃል መሣሪያነት ጠላቱን ሲቋቋምና ሲዋጋ ነው። የእግዚአብሔርን ቃል የማያጠናና የማይጠቀም እማኝ በእርሱ ፋንታ የሚዋጋለትን መንፈስ ቅዱስን እናንቋል ማለት ነው። በዚህ የእማኝ መንፈሳዊ መከላከያ ብቃት እይናረውም። በእግዚአብሔር ቃል መጠቀምና መመራት ማለት ደግሞ በኃይሉ እግዚአብሔር ጥበቃ ሥር መዋል ነው። በመንፈስ ቅዱስ የመጠቀም ጥቅሙና ጥበቡ በትክክል ከመረዳቱ ላይ ነው።

በመንፈስ ቅዱስ የተሞላው አማኝ

ቀደም ሲል እንደተረዳነው መንፈስ ቅዱስ እምባገነን ወይም ፈላጭ ቆራጭ ኃይል አይደለም። በእኛ እማካይነትም ሆነ በእኛ ውስጥ የሚሠራቸው ሥራዎች ሁሉ በእኛ ፈቃደኝነት ላይ የተመሰረተ መሆኑ የተረጋገጠ ነው። ይኸውም ተግባራዊ የሚሆነው በመጀመሪያ በግል እማኝ ሕይወት ላይ፤ ሁለተኛ፤ በማኅበረ ምዕመናን ሕይወት ላይና ሦስተኛ በወንጌል ለባዚሊ አገልግሎት ላይ።

ከዚህ በመቀጠል የምንመለከተው በመንፈስ ቅዱስ መጠመቅ በእንድ ክርስቲያን ሕይወት ላይ የሚያስከትለውን ለውጥ ሊሆን ስምንት ቁም ነገሮችንም እናጤናለን፡-

የመመስከር ኃይል

በመንፈስ ቅዱስ መጠመቅ ከሚያስገኛቸው ውጤቶች መካከል የመጀመሪያዎቹ ሁለቱን በማስመልከት፤ ኢየሱስ ከማረጉ በፊት ለደቀ መዛሙርቱ ግልጽ አድርጎላቸዋል። በሉቃስ 24:49 ላይ የተናገራቸው እንደሚከተለው ነበር፡- «እነሆም፤ አባቲ የሰጠውን ተስፋ እኔ እልክላችኋለሁ፤ ልናንተ ግን ከላይ ኃይል አስከትለብሉ ድረስ በኢሩሳሌም ከተማ ቆይ።»

እንደገናም በሐዋርያት ሥራ 1:8 ላይ የሚተላለውን ተናገሯቸዋል፡- «ነገር ግን መንፈስ ቅዱስ በእናንተ ላይ በወረደ ጊዜ ኃይልን ትቀበላላችሁ፤ በኢየሩሳሌምም በይሁዳምም ሁሉ በሰማርያም እስከ ምድር ዳርም ድረስ ምስክሮቹ ትሆናላችሁ፡፡»

በሁለቱም ጥቅሶች ውስጥ የምንመለከተው፤ ኢየሱስ ወንጌሉ ለአሁኑ ዘመን ትውልድ እንዴት ሊተላለፍ እንደሚገባው የለጠውን መመሪያ ነው፡፡ መመሪያዎቹም በሦስት ደረጃ የተከፋፈሉ ሊሆኑ፤ የመጀመሪያው እያንዳንዱ አማኝ በመንፈስ ቅዱስ ኃይልን የሚሸከብ መሆኑን፤ ሁለተኛ በዚህ መልኩ ኃይልን የተላበሰው አማኝ በግሉ በመመስከር ሌሎችን ወደ ክርስቶስ ማምጣት እንደሚገባው፤ ሦለተኛ እነዚህም ወደ ክርስቶስ የቀረቡት በተራቸው የመንፈስ ቅዱስ ኃይልን በመቀበል ሌሎችን ወደ ክርስቶስ መሳብ እንዳለባቸው የሚገልጹ ናቸው፡፡ በዚህም ሁኔታ የወንጌል ማዕከል ከሆነችው ኢየሩሳሌም በመስፋፋት በመላው ዓለምና ሕዝቦች ዘንድ ይዳረሳል ማለት ነው፡፡

ይህ ዕቅድ ግልጽና ተጨባጭ ነው፡፡ የትም ቦታ ዚሞክርም ውጤት አልባ የሆነበት ወቅት የለም፡፡ በመሆኑም በመላው ዓለም የመዳረሱና ሕዝቦችን ወደ ክርስቶስ የመላበሱ ሂደት በዕድገት የሚቀጥል ይሆናል፡፡

ኢየሱስ በመንፈስ ቅዱስ ለሰ መጠመቅ በተናገረበት ጊዜ በቁልፍ ቃልነት የተጠቀመበት «ኃይል» የሚለውን ቃል ነው፡፡ ይህ ቃል በግሪክኛው «ዱናሚስ» (Dunamis) ሲባል፤ እንደ «ዲናሞ» (Dynamo - የኤሌክትሪክ ኃይል ምንጭ)፤ «ዳይናሚክ» (Dynamo - ኃይለኛ) እና «ዳይናማይት» (Dynamite - ፈንጂ) የመሳሰሉት የእንግሊዝኛ ቃላት የተገኙት ከዚህ ምንጭ ነው፡፡ ከዚህም ገለጻ በማያሻማ መልኩ የምንረዳው በዳግም ልደትና በመንፈስ ቅዱስ ጥምቀት መካከል ያለውን ልዩነት ነው፡፡ ይኸውም የዳግም ልደት ስጦታ «በሥልጣን» ላይ ያተኮረ ሲሆን የመንፈስ ቅዱስ ጥምቀት ግን «በኃይል» ላይ የተንተራሰ መሆኑን ነው፡፡

ለምሳሌ በዮሐንስ 1:12 ላይ ስለ ዳግም ልደት የሚከተለውን ተጽፎ እናነባለን፡- «ለተቀበሉት ሁሉ ግን፤ በሰሙ ለሚያምኑት (በክርስቶስ ስም) ለእነርሱ የእግዚአብሔር ልጆች ይሆኑ ዘንድ ሥልጣንን ሰጣቸውኝ፡፡»

ሥልጣን በመባል የቀረበው ቃል በግሪክኛ «ኤግዞሊያ» የሚባለው ሲሆን፤ ይህም ከእግዚአብሔር ውክልናን በመቀበል የሥልጣን ባለቤት መሆንን የሚያመለክት ነው፡፡ በሌላ አነጋገር «ክርስቲያኖች» ክርስቶስን አዳኛቸው አድርገው በመቀበላቸው በክርስቶስ ውስጥ ያለውን የእግዚአብሔርን ባሕርይ (ሥልጣን) ለመጋራት ዕድሉ ተክፍቶላቸዋል ማለት ነው፡፡ ከእንግሊዝ ዳግም ልደትን የተቀበለ አማኝ የላይጣን ባሪያ ላለመሆን ሥልጣን አለው፡፡ ስለ ምን የእግዚአብሔር ልጅ ነውና!

ይሁን እንጂ በሥልጣንና በኃይል መካከል ልዩነት መኖሩንም ልንዘነጋው እያገባንም፡፡ ለምሳሌ ደቀ መዛሙርት ከክርስቶስ ትንሣኤ እንለቶ በሰይጣን ላይ ማናቸውንም ድል ለመቀዳጀት ሥልጣንን ተረክበው ነበር፡፡ ይሁን እንጂ እስከ ዕለተ ጳንጠቆስጤ ድረስ፤ ከግል የቅድስና ሕይወታቸው አልፈው ለሌሎች ሊተርፉ አልቻሉም ነበር፡፡ በኢየሩሳሌም ከተማም ስለ መኖራቸው የታወቀ አልነበረም፡፡

ሆኖም ግን በጳንጠቆስጤ ዕለት መንፈስ ቅዱስ ስለወረደባቸው፤ ከዚያን ዘፊት በዓለም ታሪክ ታይቶ የማይታወቅ ድንቅ ሥራቸውን በተጨባጭ ሰርተው አሳዩ፡፡ ምንም እንኳን በመንፈስ ቅዱስ የተጠመቁት እንደ መቶ ገያ ደቀ መዛሙርት ይሁኑ እንጂ፤ ተጽእኖአቸው ግን በመላው ኢየሩሳሌም ውሉ ሳያድር ተሰማ፡፡ ዙባዙ ሺህ በሚቆጠሩ ሕዝቦች ከመታጀብም አልፈው፤ መንፈስ ቅዱስን ከተቀበሉ ለዓታት ባልሞላ ጊዜ ውስጥ አብዛኛዎቹን፤ አሳምነውና አጥምቀው የቤተ ክርስቲያን አካል ሊያደርጓቸው ችለዋል፡፡

ለመሆኑ ይህን መለሉን ተዓምር ለመፈጸም ያስቻላቸው ምንድን ነበር? መልሱ ቀደም ሲል በነበራቸው ሥልጣን ላይ ኃይል የተጨመረላቸው በመሆኑ ነው፡፡ ስለዚህ ሥልጣናቸው ተቀባይነትን ያገኙ ዘንድ ተጽእኖ ሊያሳድሩበት የሚችሉት ኃይልም ተጨምሮላቸው ነበር ማለት ነው፡፡

ስለዚህ ተጨማሪ ኃይል እውነታ የማይከተሉት የሐዋርያት ሥራ ጥቅሶች እንደ በአንድ የረጋግጠዋልናል፡- የሐዋርያት ሥራ 4:31 «እነሱም ዘጋላ ተሰብስበው የነበሩበት ሰፍራ ተናወጠ፡፡ በሁሉም መንፈስ ቅዱስ ሞላባቸው፤ የእግዚአብሔርንም ቃል ዘግልጥ ተናገሩ፡፡» የሐዋርያት ሥራ 4:33 «ሐዋርያትም የጌታን የኢየሱስ ክርስቶስን ትንሣኤ በታላቅ ኃይል ይመሰክሩ ነበር፡፡» የሐዋርያት ሥራ 5:28 ላይ ደግሞ ሊቀካህነ ሐዋርያትን በተቃውሞ ሲናገራቸው እናያለን፡- «... እነሆም ኢየሩሳሌምን በዚህ ትምህርታችሁ ሞላታችኋል...»

እንደ ኢየሩሳሌም ሁሉ፤ በመንፈስ ቅዱስ የተሞሉት ሐዋርያት በሄዱበትና ባስተማሩበት ሥፍራ ሕዝቡ በታላቅ ሆታና ደስታ ይቀበላቸው ነበር፡፡

ለምሳሌ በሐዋርያት ሥራ 8:8 ላይ ለማርያን በተመለከተ የሰፈረውን እንይ፡- «... በዚያችንም ከተማ ታላቅ ደስታ ሆነ፡፡» የኢስድያ በምትሆነው በእንጾኪያ ደግሞ የተፈጸመውን አሁንም በሐዋርያት ሥራ 13:44 ላይ እንደሚከተለው ሠፍሮ እናገኛለን፡- «በሁለተኛውም ሰንበት ከጥቂቶች በስተቀር የከተማው ሰው ሁሉ የእግዚአብሔርን ቃል ይሰሙ ዘንድ ተሰበሰቡ፡፡»

በሌላ በኩል ደግሞ በፌሊጲስዩስ ከተማ፣ በጳውሎስና በሲላስ ላይ ተቃውሞ የቀሰቀሱት ወገኖች የሰነዘሩባቸውን ክስ በዚሁ በሐዋርያት ሥራ 16:20 ላይ ተዘግቦ እናገኘዋለን፡- «እነዚህ ሰዎች አይሁድ ሆነው ከተማችንን እጅግ ያናወጣሉ፡፡» በተመሳሳይ ሁኔታም በተሰሎንቄ ከተማ በእነዚሁ በጳውሎስና በሲላስ ላይ የተነሱባቸው ጠላቶች ምን ሊሉ እንደ ወንጀላቸው በሐዋርያት ሥራ 17:6 ላይ እንደሚከተለው ሰፍሯል፡- «... ዓለምን ያወከ እነዚህ ወደዚህ ደግሞ መጥተዋል፡፡»

በመጨረሻም በሐዋርያት ሥራ 19:29 ላይ፣ በኤፌሶን ከተማ ተቀስቅሶ ስለነበረው ተቃውሞ ክብደት በሚከተለው ሁኔታ ተገልጽዋል፡- «... ከተማው በመላላ ተደባለቀ፡፡»

ከእነዚህ ለማስረጃነት ያህል ካሰረናቸው ጥቅሶች ለመረዳት እንደሚቻለው፣ የመጀመሪያዎቹ የወንጌል ምስክር የሆኑት ሐዋርያት በሂዳቦትና ባስተማሩበት ሥፍራ ሁሉ፣ ከፍተኛ መንፈሳዊ እንቅስቃሴ አስከትለው ነበር፡፡ ሕዝቡ ትምህርታቸውን በመቀበልም ሆነ በመቃወም ያሳዩት ተላትፎ በተራ ቃላት እንዳልተገለጸ በግልጽ የተመለከተነው ነው፡፡

የትምህርታቸውን ይዘት ለማወቅም ሆነ በግዴለሽነት ከዳር ቆሞ የተመለከተ ሰው ጨርሶም አልነበረም፡፡ አንድም ውዴታውን ገልጾላቸዋል፣ አስበለዚያም ጥላቻውን በድብደባና በስድብ ጭምር አስታውቋቸዋል፡፡

በዛሬው ጊዜ የምንመለከተው የስመ ክርስቲያኖች ሁኔታ ግን ከጥንቱ የተለየ ነው፡፡ ይህ አውነተኛ ዳግም ልደት ያገኙትንም ይመለከታል፡፡ ዳግም መወለዳቸውን በማመን፣ ሳያስተጓጉሉ ለጸሎት ይሰበሰባሉ፣ ለላማዊና ጤናማም ሕይወት ይመራሉ፣ በሌሎች ላይ ግፍ አይሠሩም ወይም ደባ አይፈጽሙም፡፡ ሕዝቡን ለእመጽ አይገፋፉም፣ ወይም በተቃውሞ ሰልፎች አይሳተፉም፡፡ ሆኖም ግን እነዚህ ሰዎች በሕብረተሰቡ ዘንድ አንዳችም ገንቢ ሰው ሊያስገኙም፡፡ ለምን? ምክንያቱም በራሳቸውም ሆነ በሌሎች ላይ መንፈሳዊ ሰው ሊመጣቸው ጥረት ስለማያደርጉ ነው፡፡ የቱንም ያህል ቤተ ክርስቲያናትን ቢያዘወትሩና በአምልኮ ቢጠመዱም፣ ዳሩ ግን ጎረቤቶቻቸውንም ሆነ አካባቢያቸውን ስለ ክርስቶስ ለማስተማር ቅንጣት ታህል ጥረት ስለማያደርጉ፣ ስለ እነርሱ ዓይነት ሰዎች እምነት ለማወቅ ሕብረተሰቡ ገጉትና ፍላጎት አያድርበትም፡፡

ታዲያ እነዚህ ሰዎች የጎደላቸው ምን ነገር ይሆን? እዎን! የጎደላቸው ታላቁ ነገር «ኃይል» ለመላበስ አስመቻላቸው ነው፡፡ ታላቁ የኃይል ምንጭ የሆነውን መንፈስ ቅዱስ አላወቁትም ወይም አልተቀበሉትም! እንግዲህ ለእንደዚህ ዓይነቶች ወንድሞቻችን የምንለግላቸው አንድ ብቸኛ ምክር ቢኖር፣ ይኸውም ጳውሎስ በ1ኛ ቆሮንቶስ 4:20 ላይ እንደሚከተለው ያሰራረውን ነው፡- «እነዚህ አብሔር መንግሥት በኃይል እንጂ በቃል አይደለምና፡፡»

ጳውሎስ እንዳስገነዘበን የቃላት ብዛት መደርደሩ ብቻ ከንቱ ልፋት ነው፡፡ ይልቁንም በመንፈስ ቅዱስ የተነሳሳና የተደገፈ ጥቂት ተናግሮ ማለትም ይሻላል፡፡ ይህን ኃይል ለመቀዳጀት ግን በቅድሚያ ለማስተማር የተነሳሳው ሰው ራሱ በመንፈስ ቅዱስ ሊጠመቅ ግድ ነው፡፡ ይህ አንዳችም አማራጭ የሌለው ግዴታ ነው፡፡

ስለዚህ ለክርስቶስ ብቁ የሆንን ምስክሮች እንሆን ዘንድ፣ በአዲስ ኪዳን እንደታዘገነው በመንፈስ ቅዱስ ልንጠመቅና ኃይልን ልንላበስ ያሻል፡፡

ክርስቶስን ማክበር

በመንፈስ ቅዱስ መጠመቅ የሚያስገኘውን ሁለተኛ ጠቀሜታ ወይም ውጤት አስመልክቶ ጴጥሮስ በጳጥራቸው ዕለት ተናግሮታል፡፡ ይህንንም በሐዋርያት ሥራ 2:33 ላይ ተዘግቦ እናገኘዋለን፡- «ስለዚህ በእግዚአብሔር ቀኝ ከፍ ከፍ ብሎና የመንፈስ ቅዱስን የተሰፋ ቃል ከአብ ተቀብሎ ይህን እናንተ አሁን የምታዩትንና የምትሰሙትን አፈሰሰው፡፡»

ጴጥሮስና አብረውት የነበሩትም ደቀ መዛሙርት በዚያን ዕለት በመንፈስ ቅዱስ በመጠመቃቸው፣ አዳኛቸው የሆነው ክርስቶስ በክብር ከአብ ጎን መቀመጡን ለመመስከር አስችሏቸው ነበር፡፡

ከአሥር ቀናት በፊት ኢየሱስን ከደብረዘይት ተራራ ላይ ወደ ለማይ ሲያርግ መመልከታቸውን ይኸው የሐርያት ሥራ 1:9 «ደመናም ከዓይናቸው ሰውራ ተቀበለው» በማለት በግብፃዊ ዓይናቸው ያዩትን መስከሯል፡፡ ከአሥር ቀናት በኋላ ግን በአያንዳንዳቸው ላይ መንፈስ ቅዱስ በመውረድ በመንፈሳዊ ዓይናቸው ክርስቶስን ለማየት በቅተዋል፡፡ ያን በአይሁድ ዘንድ ተጠልቶ፣ በመስቀል ላይ የሞተው ኢየሱስ አሁን የቱን ያህል በእግዚአብሔር ዘንድ እንደተከበረ መስክረዋል፡፡

እነሆም ኢየሱስ መንፈስ ቅዱስን ሊልክላቸው የቻለው ከአባቱ ዘንድ በመቅረብ በዓለም ላይ መላውን ሥልጣንና ኃይል ከተረከበ በኋላ ነው፡፡ ይህንንም የክርስቶስን መክበር በማስመልከት የሚናገሩትን ብዙ የመጽሐፍ ቅዱስ ጥቅሶች እናገኛለን፡፡ ለምሳሌ በኤፌሶን 1:20-23 ላይ የሚከተለውን እናነባለን፡- «ክርስቶስንም ከሙታን ሲያስነሳው ከአባትነትና ከሥልጣንም ከኃይልም ከጌትነትም ሁሉ በላይና በዚህ ዓለም ብቻ ሳይሆን ነገር ግን ለመጣ ባለው ዓለም ላይ ደግሞ ከሚጠራው ስም ሁሉ በላይ በሰማያዊ ስፍራ በቀኙ ሲያስተምጠው በክርስቶስ ባደረገው ሥራ የብርታቱ ጉልበት ይታያል፤» እንደዚሁም በፌሊጲስዩስ 2:9 ላይ ይህን እናነባለን፡- «በዚህ ምክንያት ደግሞ እግዚአብሔር ያለ ልክ ከፍ ከፍ አደረገው፣ ከስምም ሁሉ በላይ ያለውን ስም ሰጠው፤» እንደገናም በዕብራውያን 1:3-4 የሚከተለው ተዘግቧል፡- «እርሱም

የክብሩ መንበረትና የባህርዮም ምሳሌ ሆኖ፤ ሁሉን በሥልጣኑ ቃል እየደገፈ፤ ኃጢአታችንን በራሱ ካንጸ በኋላ በሰማያት በግርማው ቀኝ ተቀመጠ፤ ከመላእክት ይልቅ እጅግ የሚበልጥ ሰምን በወረሰ መጠን እንዲሁ ከእነርሱ አብዝቶ ይበልጣል።»

ስለ ክርስቶስ ማረጋገጫ በ1ኛ ጴጥሮስ 3:22 ላይ ደግሞ የሚከተለውን እናነባለን፡- «እርሱም መላእክትና ሥልጣናት ኃይላትም ከተዘለቱ በኋላ ወደ ሰማይ ሄዶ በእግዚአብሔር ቀኝ አለ።» ከእነዚህም ሆነ ከሌሎችም ተመሳሳይ ጥቅሶች የምንረዳው ክርስቶስ ሞትን ድል እድርጎ መነሳቱን ብቻ ሳይሆን በአባቱም ዘንድ በክብርና በግርማ በቀኙ መቀመጡንም ጭምር ነው።

ይህን ምስክርነት ለመስጠት የቻሉት መንፈስ ቅዱስን የተቀበሉት ሐዋርያት እንደመሆናቸው እኛም በመንፈስ ቅዱስ በመጠመቅ ተመሳሳይ ልምምድ ለማግኘት እንችላለን።

በምድራዊ ሕይወታችንም ቢሆን እንድ የምናፈቅደው ሰው ወደ ሌላ አካባቢ ለተወሰነ ጊዜ እንኳ ቢሔድ፤ «አደራህን በደህና ስለ መድረስህ ደብዳቤ ጽፈህ እንድታስታውቀኝ» ስንል እናሳስበዋለን። በዚያም በምንወደው ሰው የእጅ ጽሁፍ የተጻፈ ደብዳቤ ሲደርስን ካሰበበት በሰላም ስለ መድረሱ እርግጠኛ በመሆን ደስታ ይሰማናል።

በተመሳሳይ ሁኔታ በጳጳሳዊነት ዕለት ለተሰበሰቡት ደቀ መዛሙርትም ሆነ ከዚያን በኋላም በመንፈስ ቅዱስ ለምንጠመቀው፤ የምናልፍበት ልምምድ ልክ በክርስቶስ የእጅ ጽሁፍ የተጻፈ ደብዳቤን እንደ መቀበል ያህል የሚቆጠር ነው።

በዚህ አጋጣሚ እንድ ትዝ የሚለኝ ነገር አለ። ይኸውም በምስራቅ አፍሪካ በአንድ ኮሌጅ አስተዳዳሪነት በምሠራበት ወቅት የደረሰብኝ ነገር ነው። ባልደረባዬ የነበረው አፍሪካዊ ወግ አጥባቂ ከሆኑት አብያተ ክርስቲያናት የአንዱ ተከታይ ቢሆንም፤ ዳሩ ግን በመንፈስ ቅዱስ ስለመጠመቁ ልምምድ እንዳወጋ አዘውትሮ ይጠይቀኝ ነበር። ልምምዱም በጥርጣሬና እንደ አዲስ የስህተት ትምህርት ይመለከተው ነበር። እንደ ቀንም «እስቲ ይህን በእሜሪካ የተጀመረውን አሳየኝ መቼም በእሜሪካ ነው የተጀመረው እያደለም እንደሆነ» ሲል ጠየቀኝ። እኔም «የጳጳሳዊነት ዕለት ተአምር የተፈጸመው በእሜሪካ ሳይሆን በእየሩሳሌም ነው። እንደዚሁ ሁሉ እንቅስቃሴው መንፈስ ቅዱሳዊ እንጂ ሰው ሠራሽ አይደለም» አልኩት። ልክ እንደዚሁ ሁሉ የመንፈስ ቅዱስ መጠመቅ ልምምድ አንድን አማኝ የአዲስ ኪዳን ቤተ ክርስቲያን መሠረት ከተጣለባት የእየሩሳሌም ከተማ ጋር ሲያስተዋውቀው ዘሌላ በኩል ደግሞ በእግዚአብሔር ክብር በቀኝ ከተቀመጠው ክርስቶስ ጋር ያደርስዋል። ኢየሱስ በምድር ላይ በሚያስተምርበት ወቅት መንፈስ ቅዱስ ገና አልወረደም ነበርና ይህም የሆነው ዮሐንስ በ7:39 ላይ እንዳስፈረው፤ «ኢየሱስ ገና ስላልከበረ መንፈስ ገና አልወረደም ነበርና» ነው።

ቀደም ሲል እንደተመለከትነው ክርስቶስ ሰማያዊ ክብሩን እስክልተቀበለ ድረስ ቤተ ክርስቲያንም መንፈስ ቅዱስን ለመቀበል አልቻለችም ነበር። ይኸውም መንፈስ ቅዱስን ሲልክልን የሚችለው ከእግዚአብሔር በመረከብ ኢየሱስ ብቻ በመሆኑ ነው። ይህ የሦስቱን (የሥላሴን) ኅብረት ይበልጥ ግልጽ ያደርግልናል። ሥጋ የለበሰው ኢየሱስ ክርስቶስ ወደ ምድር የመጣው የእግዚአብሔር አብ መልእክተኛና እንደራሴ በመሆኑ ነው። በመሆኑም ክብርን ሁሉ ለአባቱ እንጂ ለራሱ አልፈለገም። ማናቸውንም ተአምራቱንም ሆነ ጥበባዊ አነጋገሮቹን፤ ሥራዎቹንም ሆነ ትምህርቱን በአባቱ ትዕዛዝ እንደሚያከናውን ተናገረ እንጂ ራሱን ለማመጸደቅ አንድም ጊዜ አልሞክረም። ሆኖም ምድራዊ ተልእኮውን ጨርሶ ወደ አባቱ በተመለሰ ጊዜ፤ እርሱም በተራው መንፈስ ቅዱስን መልእክተኛውና እንደራሴው በማድረግ መንፈስ ቅዱስን ወደ ምድራዊቷ ቤተ ክርስቲያን ላከ። መንፈስ ቅዱስም በተራው ለራሱ ክብርና ሞገስን ሳይሻ፤ የወከለው ክርስቶስ ብቻ እንዲወደስና እንዳከበር ነው ፍላጎቱ።

ይህንንም የመንፈስ ቅዱስን አገልግሎት ባህርይ በማስመልከት ኢየሱስ በዮሐንስ 16:14-15 ላይ እንደሚከተለው ገልጿታል፡- «እርሱ ያከብረኛል፤ ለእኔ ካለኝ ወሰዶ ይነገራችኋልና። ለእክ ያለው ሁሉ የእኔ ነው፤ ስለዚህ ለእኔ ካለኝ ወሰዶ ይነገራችኋል።» ይህ ጥቅስ የሥላሴዎችን እንድንት በበለጠም ግልጽ የሚያደርግልን ነው። እግዚአብሔር አብ ሥልጣኑን፤ ኃይሉንና ክብሩን ሁሉ ለልጁ ለክርስቶስ ያስተላልፋል፤ ክርስቶስም በተራው ተመሳሳይ የሆነ ክብርና ሥልጣን ለመንፈስ ቅዱስ በማስተላለፍ በቤተ ክርስቲያን ላይ እንዲያፈስ ያደርጋል። በመሆኑም ክርስቶስ በአሁኑ ዘመን በቤተ ክርስቲያን ዘንድ አመራርን ያልጥ ዘንድ ያለው ባለ ሙሉ ሥልጣንና ወኪል መንፈስ ቅዱስ ብቻ ነው።

ስለዚህም ለማናቸውም በመንፈስ ቅዱስ ምረት ሥር ላለ እንቅስቃሴ እንድ ብቸኛ መመዘኛ ወይም መፈተኛ ይኖረናል። ይኸውም የእንቅስቃሴው ዓላማ ክርስቶስን ማክበርና ማስከበር ነው ወይ? የሚለው ነው። ለዚህ ጥያቄ የምንሰጠው መልስ አዎንታዊና «አዎን» የሚል ከሆነ፤ እንቅስቃሴው በመንፈስ ቅዱስ ቁጥጥር ሥር ያለ ስለ መሆኑ ጥርጣሬ ሊገባን አያገኛም። እንዲያውም ክርስቶስም ሆነ መንፈስ ቅዱስ በመለከትነታቸው ቀናተኞች ናቸው ለማለት ይቻላል። እንደምን ቢሉ፤ መንፈስ ቅዱስ በማንኛውም ቤተ ክርስቲያን ውስጥ ከክርስቶስ በስተቀር ሌላ ስም እንዲከበርና እንዲወደስ የማይሻ ሲሆን፤ እንደዚሁም ክርስቶስ በተራው፤ ለመንፈስ ቅዱስ ማስከበርና ማስወደጃ ካልሆነ በተር የሥልጣን ጡክልናን ለማንም የማይሰጥ በመሆኑ ነው። የክርስቶስ ክብርና የመንፈስ ቅዱስ አገልግሎት ማንም ቢሆን ሊያስያቸው የማይችል መለኮታዊ ቅንጅቶች ናቸው።